

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ
ΕΘΝΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
1938

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

HELLÉNIS

Revue mensuelle du Conseil National des femmes Héliènes

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ:

Συνδρομή έτησία	Δρ. 100
Έξάμηνος	» 60
Έξωτερικού έτησία	200
» έξάμηνος	» 100
Αιγύπτου	γρσ. 40

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ:	
Άπλου	Δρ. 10
Διπλου	» 15
Αι συνδρομαί έρχονται τήν 1ην Ιανουαρίου και είναι προπληρωτέαι.	

Διεύθυνσις και Γραφεία: Άλεξάνδρου Σούτσου 26

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Άπό τής σκοπιάς του γυναικείου ζητήματος.—Έπί γής ειρήνη, υπό Έλ. Σιφναίου.—Προσευχή, ποίημα Κ. Παλαμά.—Χριστούγεννα, ποίημα, Χρ. Γερογιάννη.—Ποίημα Χρ. Διαμαντοπούλου.—Χριστουγεννιάτικη Τραγωδία, υπό Πάυλου Νιρβάνα.—Τό τελευταίο ραντεβού, ποίημα Ρίτας Μπουμπη—Παπᾶ.—Τό άστρο τής Βηθλεέμ, υπό Λ. Ουάλλας.—Τά τραγούδια μου, ποίημα Γ. Στρατήγη.—Σμύρνα, χρυσός και λίβανος.—Μία άληθινή Σταυροφορία.—Καλλιτεχνική Κίνησις, υπό Α.Π.Ρ.—Μουσική κίνησις, υπό Μ.Τ.Μ.—Έκδόσεις.—Ειδήσεις.—Μαγειρική.—Στήλη για τίς μητέρες.—Μόδες.

SOMMAIRE:

..Une perspective du problème feminin
Colonne de la paix. Poèmes par C. Palamas, Chr. Yerojiannis, Chr. Diamantopoulos, Rita Boubi et G. Stratigis. Tragédie de Noël, par Paul Nirvana. L'étoile de Betlehem, par Lew Wallace. Une vraie croisade. Expositions. Mouvement musical. Editions. Nouvelles. Notre cuisine. Conseils aux jeunes mères. Modes.

Ή επί του έξωφύλλου εικόνα παριστάνει τήν Παναγία del Granduca του Ραφαήλ που βρίσκεται στη Γαλερία Pitti τής Φλωρεντίας.

Έκτελεστική Έπιτροπή του Έθνικού Συμβουλίου Έλληνίδων

Πρόεδρος: Σμαράγδα Θ. Δημαρχ.
Άντιπρόεδροι: Βέρθα Σ. Λέκα, Μαρία Έμμ. Τσουδεροῦ.
Γεν. Γραμματεῦς: Εὐαγγελινή Κ. Βάρδα.
Ταμίας: Ρίτσα Γ. Κορομηλά.
Σύμβουλοι: Έλένη Ι. Σιφναίου, Έλένη Ο. Ρουσοπούλου,
Έλλη Μ. Μυλωνά, Άγγελική Χατζημιχάλη. Άλεξάνδρα Μαντζουλίνου, Ζωή Δημητρακοπούλου.
Ειδική Γραμματεῦς: Φρόσω Δ. Πρωτεκδίκου.

Έπί τής Συντάξεως: ΕΛΕΝΗ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΚΡΕΚΑ

Ο Καδείπτης
βίαι τὸ,
βεβαιώνει...

....ὅτι
μέχρι σήμερα δέν μετεχειρίσθητε
άνωτέραν ΠΟΥΔΑ τής FORVIL.
Θά ήτο καθαρά ματαιοπονία νά
δελήσητε νά τήν αντικαταστήσητε.
Ή αιδερία ΠΟΥΔΑ FORVIL θά σάς
χαρίση ένα ὡραίο μάτ και φίνο νεανικό
δέρμα, λεπτά άρωματισμένο, μέ
τό ὑπέροχο «5 FLEURS» καθ' ὅλην
τήν ἡμέραν.

FORVIL

ΠΡΩΙ ΚΑΙ
ΒΡΑΔΥ

OREODONT

ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΡΕΣΟΤΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΓΓΛΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ ΔΑ. Παπακωστα
ΗΜΕΡΟΜ. 10-9-81
ΑΡΙΘ. 30254

Νέα Πούδρα "Αεροποιημένη"

δίδει
λεπτή φρεσκάδα
ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

Νέα και εκπληκτική ιδέα για πούδρες. Έφαρμογή μιας τελευταίας μεθόδου. Πούδρα λεπτοτέρα και ελαφροτέρα από τας μέχρι τουδε γνωστές. Τόσο λεπτή που δεν διακρίνεται επί της επιδερμίδος. Δίδει ένα λεπτό μάτ και βελουτέ χρώμα. Είς το φῶς τῆς ἡμέρας μιὰ φρεσκάδα που ούτε ἡ βροχή, ούτε ὁ ἄνεμος μποροῦν νὰ τὰ ἀλλοιώσουν. Ὑπὸ τὰ ἰσχυρὰ βραδυνὰ φῶτα, μιὰ θαυμαστὴ λάμψι που δὲν ἐπηρεάζει ἡ ἐφίδρωσις ἢ προκαλουμένη ἀπὸ τὰς ὑπερθερμασμένας αἰθούσας χοροῦ. Εἶναι ἀναμεμιγμένη με mousse de crème. Αὕτῃ ὅχι μόνον κάμνει τὴν πούδρα Τοκαλὸν νὰ κρατᾷ ὥρες ὁλόκληρες, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμποδίζει ν' ἀπορροφήσῃ τὰς φυσικὰς ἐλαιώδεις ἐκκρίσεις τῆς ἐπιδερμίδος. Τὴν προφυλάσσει ἀπὸ τοῦ νὰ γίνῃ σκληρὰ καὶ ξηρὰ. Ἀποφεύγει τὸν σχηματισμὸν ρυτίδων. Δοκιμάσατε τὴν μάρκα Τοκαλὸν, τὴν περίφημο πούδρα με mousse de crème καὶ παρατηρήσατε ποίαν αἰσθητὴν βελτίωσιν φέρει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα σας ἐντὸς μερικῶν ἡμερῶν.

ΚΛΙΝ-ΟΛ Κατ' Νέον ΠΡΟΪΟΝ ΛΑΜΠΟ

διὰ τὸν καθαρισμὸν

ΜΑΓΕΙΡΙΚΩΝ ΣΚΕΥΩΝ
ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΥ
ΕΜΑΓΙΕ
ΧΑΛΚΟΥ
• ΛΟΥΤΡΩΝ
• ΝΙΠΤΗΡΩΝ Κ.Λ.

Διὰ τὴν συντήρησιν
τῶν παρκέτων καὶ
χρησιμοποιεῖτε μόνον

ΠΑΡΚΕΤΙΝΗ
LAMBO

Τό κτένισμα διαρκεί περισσότερο

...Όταν μετά το λούσιμο ξεπλύνετε προσεκτικά τα μαλλιά σας με το "Σεβεκλά", που περιέχει κάθε φάκελλος του Σαμπουάν Τέτ-Νουάρ. ● Με το "Σεβεκλά", επιτυγχάνετε απόλυτη αποστείρωση και τα μαλλιά σας αποκτούν ελαστικότητα και γυαλάδα εξαιρετική. ● Για τα ξανθά μαλλιά μεταχειρι-

ζεσθε το Σαμποντόρ και για τα σκούρα το Σαμποζάν.

● Υπάρχει και υγρό Σαμπουάν συνδυασμένο με το "Σεβεκλά",

για ξανθά και για σκούρα μαλλιά. ● Υγιεινή και οικονομική περιποίηση των μαλλιών. ● Φιάλη Δρχ. 80 και 50

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE

avec cheveclat

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ ΝΙΚΗΣ 10. ΤΗΛ. 25.739

Δωρήσατε ὠμορφιά

Χαρίζεται λοιπόν η ὠμορφιά; Γιατί όχι; Είναι κρυμμένη σε κάθε φιαλίδιο της Λοσιόν προσώπου Scherk. ● Η Λοσιόν προσώπου Scherk όχι μόνον προστατεύει την ὠμορφιά αλλά κάνει το δέρμα ελαστικό, το καθαρίζει και το δυναμώνει. Εισδύει βαθειά στους πόρους, εξαλείφει τα μπιμπίκια, ζωογονεί την κυκλοφορία του αίματος και ενισχύει τους ιστούς του δέρματος. Δωρήσατε ἐπ'εὐκαιρία τοῦ Νέου Ἑτους ἓνα φιαλίδιο της Λοσιόν προσώπου Scherk. Χαρίζετε την χαρά για πολλές εβδομάδες! ● Φιαλίδιον τσάντας Δρχ. 35.- ● Μεγαλύτερα τῶν Δρχ. 55.-, 90.- και 175.- Διάρκεις παρακαταθήκη: Π. Ι. Μαγκριώτης, Ἑρμοῦ-Νίκης 10, Ἀθήναι-Τηλ. 25,739

Scherk
Face
Lotion

σὺν δῶρ. τὸ πρόσωπον

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ, 26

ΕΤΟΣ ΙΗ'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1938

ΑΡΙΘ. 12

ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΚΟΠΙΑΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Για να νοιώσωμε καλά τη θέση της γυναίκας στη σύγχρονη κοινωνία, δεν πρέπει να την εξετάσωμεν μονομερώς, ἀλλ' από την κάθε της πλευρά. Μόνον τότε θ' αντιληφθούμε πόσον στενά είναι συνδεδεμένο το γυναικείον ζήτημα με κάθε μεταβολή στους ὅρους της ζωής.

Ἀκριβῶς δὲ ἀπ' αὐτὲς τὲς μεταβολῆς ἐξελίχθη ἡ γυναίκα. Εἶναι δὲ τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον μέρος τοῦ ζητήματος, γιατί μπορούμε να παρακολουθήσωμε τη θέση της σε κάθε ἐποχή, ιδίως ὡς πρὸς τὸ πρόβλημα τῆς κατανομῆς τῆς ἐργασίας.

Ἡ κατανομή αὐτὴ δὲν ἦτο πάντοτε ἡ ἰδίᾳ. Διέφερε ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅσο πιὸ ἐπισταμένως μελετούμεν τὰ παραδείγματα πού μᾶς παρέχουν οἱ διάφοροι ἀρχαῖοι πολιτισμοί, τόσο βλέπομεν ὅτι καθ' αὐτὰ γυναικεῖα ἐπαγγέλματα δὲν ὑπῆρχαν, ὅτι ἡ κατανομή τῆς ἐργασίας δὲν ἐγίνονταν ἀπὸ λόγους φυσικοῦς ἢ ἠθικοῦς, ἀλλὰ σύμφωνα με τὰ ἦθη κ' ἔθιμα τοῦ τόπου.

Στοὺς μεταγενεστέρους δὲ χρόνους δὲν ὑπάρχουν πιά ἐπαγγέλματα, πού νὰ θέτουν σὲ δοκιμασία τὴ δύναμι καὶ τὴν ἀντοχή τῶν ἐργαζομένων, ἀνάλογα μ' ἐκείνη, πού ὑπέστησαν οἱ γυναῖκες στὰ πρῶτα βήματα τῆς βιομηχανίας. Συνεπῶς ἡ φυσικὴ ἀντοχή τῆς γυναίκας δὲν δικαιολογεῖ τὴν διαίρεσι τῆς ἐργασίας σ' ἐπαγγέλματα κατάλληλα ἢ ἀκατάλληλα γι' αὐτήν.

Ἀλλ' οὔτε καὶ πνευματικῶς δὲν ὕστε-

ρεῖ ἡ γυναίκα. Ἐπιστημονικῶς τοῦλάχιστον δὲν εὗρέθη καμμία βασικὴ ἀρχή, πού νὰ δείχνῃ, ὅτι ἔχει ὀλιγώτερο μυαλό ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἶναι ἴσοι διανοητικῶς καὶ φυσικῶς, πῶς δημιουργήθηκε κοινωνικὴ κ' ἐπαγγελματικὴ διαφορά; Ἡ πραγματικὴ αἰτία εἶναι, ὅτι ἡ γυναίκα ὡς μητέρα ἀναγκάσθηκε ν' ἀφοσιωθῇ σ' ἐργασίες πού πρέπει νὰ κάμῃ στὸ σπίτι της. Στοὺς πρωτόγονους λαοὺς οἱ μὲν ἄνδρες πολεμοῦσαν, κυνηγοῦσαν, ἐψάρευαν, αἱ δὲ γυναῖκες ἐφρόντιζαν γιὰ τὴν τροφή, καλλιεργοῦσαν τὴ γῆ καὶ κατεσκευάζαν τὰ οἰκιακὰ σκεύη κ' ἐργαλεῖα. Στοὺς παληοὺς ἐκείνους χρόνους οἱ πρῶτες «ἐφευρέσεις» ὀφείλονται ἀσφαλῶς στὶς γυναῖκες, αὐτὲς ἔδωκαν τὴν πρώτην ὠθησὶν στὴν πρόοδο καὶ στὴν οἰκονομικὴ ἐπιστήμη. Μὲ τὸ νὰ πολεμοῦν οἱ ἄνδρες εἶχαν φυσικὰ μεγαλειτέρα ἐλευθερία καὶ ἀνεπτύχθησαν μὲ ταχύτερον ρυθμὸ ἀπὸ τὲς γυναῖκες, πού ἦσαν πιὸ δεμένες στὸ σπίτι μετὰ τὰ οἰκογενειακὰ τους καθήκοντα.

Ἡ διαφορά ὅμως ἐγίνε πιὸ αἰσθητὴ ὅταν ὁ βιομηχανισμὸς μετέφερε τὴν παραγωγικὴ ἐργασία ἀπὸ τὸ σπίτι στὰ ἐργοστάσια. Εἶναι ἄγνωστον, τί θὰ κατάρθωνεν ἡ γυναίκα, ἐὰν ἀφαιροῦσαν ἀπ' αὐτὴν τοὺς δεσμοὺς αἰώνων, πού ἐμπόδισαν τὴν ἐξέλιξιν της.

Ἡ σημερινὴ μεταβολὴ στὸ γυναικεῖο ζήτημα εἶναι κι' αὐτὴ φαινόμενον τοῦ

δυτικού πολιτισμού, όπου δηλ. τὸ ἄτομον ἀντικαθιστᾷ τὴν οἰκογένειαν ὡς κοινωνική καὶ οἰκονομική μονάδα. Κάθε ὁμῶς τροποποίησις τοῦ οἰκογενειακοῦ συστήματος ἐπηρεάζει καὶ τὴν θέσιν τῆς γυναίκας. Ὡς σήμερον ἐπενεργεῖ ἐπ' αὐτῆς ὁ 19ος αἰὼν, πού μὲ τὴ μεγάλη μηχανική ἀνάπτυξι ἀφήρесе τὴν ἐπαγγελματική ἐργασία ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν. Ἀπ' αὐτὴ τὴ θαθεῖα μεταβολή προέκυψαν τὰ πολυάριθμα καὶ σοβαρὰ ζητήματα, πού παρουσιάζονται ἰσήμερα. Οἱ ἄνδρες ἀπεμακρύνθησαν εὐκολώτερα κ' ἐνωρίτερα ἀπὸ τὸν στενὸ οἰκογενειακὸ κύκλο· ἡ γυναίκα ἔμεινε δεμένη στὸ σπίτι ἀπὸ τὰ οἰκογενειακά της καθήκοντα, ἐνῶ στὰ παλῆα, ἰδίως ἀγροτικά κοινόβια, μὲ τὴν ἰδιαίτερη καὶ ἀνεξάρτητη οἰκονομία τους, ἡ ἐργασία τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναίκας ἦταν στενὰ συνδεδεμένη μὲ τὴν οἰκογένεια.

Ἡ ἀρχική αὐτὴ καθυστέρησις τῆς γυναίκας πρέπει ἰδιαίτερος νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχήν μας, γιατί τὰ γυναικεία προβλήματα ἐξετάζονται συχνὰ ὑπὸ τὸ πνεῦμα, ὅτι ἡ γυναίκα μπορεῖ ἀκόμα νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν παλαιῶν παραδόσεων κ' ἐνὸς ἐπαγγέλματος εἰδικῶς «γυναικείου».

Θὰ εὔρεθῃ ἄρα γε μιὰ λύσις, πού νὰ συμβιβάζῃ καὶ τὶς δύο ἀπόψεις ; Ἴδου μιὰ σοβαρὰ ἐρώτησις, στὴν ὁποία θ' ἀπαντήσῃ τὸ μέλλον.

Ἀς ἐξετάσωμεν ὁμῶς τὰ στοιχεῖα, πού ὤθησαν τὶς γυναῖκες ν' ἀπομακρυνθοῦν κ' αὐτὲς ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἡ οἰκογένεια ἐθεωρεῖτο ὡς ἐκπληροῦσα σειρά καθηκόντων, ἥτοι :

Καθήκοντα οἰκονομικά, βιολογικά (διαιώνισιν τοῦ γένους), παιδαγωγικά (ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν), περιθάλψεως γιὰ τὰ γηραιὰ καὶ ἄρρωστα μέλη τῆς οἰκογενείας) καὶ τέλος κοινωνικά (γιὰ

τὴ δημιουργία δεσμῶν ἀλληλεγγύης καὶ οἰκογενειακῆς στοργῆς).

Μὲ τὴ σύγχρονη ὁμῶς κοινωνική πρόνοια δὲν ὑφίστανται πλέον πολλὰ ἀπὸ τὰ καθήκοντα αὐτά, ἢ τοῦλάχιστον περιορίσθησαν σημαντικά. Κοινωνικὴ σωματοειὶα φροντίζουν γιὰ τὴ μόρφωσι καὶ τὴν ἐπιθλῆψιν τῶν παιδιῶν. Οἱ γέροντες καὶ οἱ ἄρρωστοι καταφεύγουν στὰ γηροκομεῖα καὶ στὰ νοσοκομεῖα, παιδικοὶ καὶ θρεφτικοὶ σταθμοί, κλινικά, μααιευτήρια, πτωχοκομεῖα καὶ διάφορα ἄσυλα ἀνακουφίζουν παντοιοτρόπως τὸν κόσμον.

Τὶς ὥρες ἀναψυχῆς καὶ ἀναπαύσεως, πού ἦσαν ἄλλοτε προνόμιον οἰκογενειακόν, τὶς κατέλαβαν οἱ ἐκδρομές, τὰ σπόρ, ὁ ἀθλητισμός, ὁ κινηματογράφος, τὸ θέατρο κλπ. Ἴσως δὲ εἶναι αὐτὴ ἡ κυριώτερα αἰτία τῆς παρακμῆς τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου.

Συνολικῶς νομίζομεν, ὅτι ἡ οἰκογένεια παραμένει καὶ σήμερα ἡ τελειότερα μορφή τῆς κοινῆς συμβιώσεως, ὅλλ' ἔνεκα τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐξωτερικῶν της καθηκόντων προῆλθε διαίρεσις μεταξὺ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς ἐργασίας, μεταξὺ τοῦ γάμου καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος, τόσο γιὰ τὸν ἄνδρα, ὅσο καὶ γιὰ τὴ γυναίκα. Τὰ νέα τεχνικά μέσα ἀπῆλλαξαν μὲν ἔν τινι μέτρῳ τὶς γυναῖκες ἀπὸ τὶς σπιτικές φροντίδες, αὐτὰ ὁμῶς ἐξαρτῶνται μᾶλλον ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν τῆς οἰκογενείας. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι ἡ φροντίδα τοῦ σπιτιοῦ γιὰ τὶς ἐργαζόμενες γυναῖκες, παντρεμένες ἢ ἀνύπαντρες, εἶναι πρόσθετη ἐργασία.

Στὰ χωριά, τὴν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐργάζονται σκληρὰ ὅλην τὴν ἡμέραν· τὸ θράδιν ὁμῶς, ὅταν οἱ ἄνδρες ἀναπαύονται, οἱ γυναῖκες θὰ πλύνουν, θὰ μαγειρέψουν, θὰ φροντίσουν γιὰ τὰ παιδιὰ. Καὶ στὰ συγχρονισμένα ἀνδρόγυνα, ἀφοῦ ὁ καθένας ἐκτελέσῃ

τὴν ὁκτάωρον ἐργασίαν του, θεωρεῖται, πολὺ φυσικόν, ἡ σύζυγος ν' ἀναλάβῃ ὅλην τὴν οἰκιακὴν ἐργασίαν καὶ νὰ μεριμνᾷ γιὰ τὴν ἄνεσι καὶ γιὰ τὴν καλοπέρασι τοῦ συζύγου.

Αὐτὸ ἀποδεικνύει πόσον εὐκολα συγχέομεν τὸν ρόλο τῆς γυναίκας μὲ τὶς

πιά βαρετὲς καὶ δύσκολες οἰκιακὲς ἐργασίες, καὶ πόσον ἄδικα θέλει ὁ κοινωνικὸς θεσμὸς νὰ τὴν κρατῇ δέσμιον εἰς τὸν κλοιὸν αὐτόν, ἔστω καὶ ἂν ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός της καὶ τῆς ἀποδοτικῆς ἐργασίας της στέκεται πιά πλάϊ στὸν ἄνδρα.

Ἐνὶ Γῆς Εἰρήνῃ

Οἱ πικνὲς ὀμίχλες διελύθησαν καὶ τὸ λαμπρὸ ἄστρο τῆς εἰρήνης ὑψώθηκε στὸν οὐρανόν... Οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, χάρις στὸ μεγάλο πρωθυπουργὸ τῆς Ἀγγλίας, συνεννοήθηκαν καὶ ὁ πόλεμος ἀποσοβήθηκε πρὸς τὸ παρόν...

Ἀς ἦτανε δυνατόν ἡ χαρὰ αὐτὴ, ἡ φωτεινὴ, ἡ γελαστή, ἡ θριαμβευτικὴ, νὰ βαστοῦσε αἰώνια καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ νὰ καταγίνωνται σὲ ἔργα εἰρήνης, μὲ τὴν καλλιτέρευσιν τῶν ὄρων τῆς ζωῆς μας !

Στὴ φύσιν—μᾶς λέει ὁ ποιητής—κάθε ἀχτὶνα θριαμβεύει καὶ γελᾷ... Τὸ βλέπομε αὐτὸ τὸ χαρούμενο γέλιο στὸ ἄπειρο τοῦ κυανοῦ, ὅταν ἀπ' τὴν ἡλιακὴ λάμψη, πού σκόρπισε τὶς ὀμίχλῳδεις σκοτεινιές, μεταβάλλεται σὲ φαντασμαγορικὰ φωτός. Τὸ βλέπομε στὶς λευκὰς τοῦφες τῶν νεφῶν, πού γαρνίρουν τὸν ὀρίζοντα μὲ πινελιὲς ποικίλων χρωμάτων.

Ἡ μεγάλη χαρὰ, πού κατέκλυσε τὶς ψυχὰς μας, τὴ στιγμὴ πού ἀποσοβήθηκεν ὁ πόλεμος, ὅλη αὐτὴ ἡ τραγωδία, ἡ γεμάτη ἀπὸ πάθη, ψυχωρραγήματα, θανάτους, λῦπες καὶ σκληρὲς ὀδύνες, πού ἀπομακρύνθηκαν γιὰ λίγο, ἴσως καὶ γιὰ πολὺν καιρό... μᾶς κάνει νὰ αἰσθανθοῦμε τὰ κοινωνικά μας καθήκοντα περισσότερο ἀπὸ πρὶν. Ἡ ἄγνοια τοῦ θανάτου, κατὰ ἓνα μεγάλο σοφόν, πλησιάζει τὰ παιδιὰ στὴν ἀντικειμενικὴν ἀλήθειαν τοῦ μέλλοντος, τὰ κάνει πολὺ περισσότερο σοφὰ καὶ ἀντιληπτικὰ ἀπὸ τοὺς μεγάλους διανοητὰς, τοὺς πιεζομένους ἀπὸ τὰ ἀπατηλὰ φαντάσματα τῆς αἰσθησιακῆς πραγματικότητος. Ἡ παιδικὴ ἡλικία κατέχει ἕνα ἀνέκφραστο θέλητρο, μιὰ μυστικιστικὴ ὁμορφιά, πού ἔγκειται στὴν εὐχέρεια, μὲ τὴν ὁποία οἱ μικρὲς πάλλουσες καρδιὲς κλείνουν μέσα τους ὅλη τὴ χαρὰ τῆς γῆϊνης τους ὑπάρξεως.

Κι' αὐτὸς ὁ σοφὸς μᾶς λέει :

«Φυλάξτε, περιποιηθεῖτε τὴ διαυγὴ χαρὰ τοῦ παιδιοῦ, αὐτὴ τὴν ἀδιατάραχτη πηγὴ τῆς ζωῆς. Μὴ δημιουργεῖτε τὴν παραμικρὴ σκιά στὰ γαλανὰ καὶ φωτεινὰ μάτια του. Ἄς εἶναι τὸ παιδί εὐτυχέστερον στὴν ἡλικία του, γιατί αὔριο ἡ εὐτυχία του αὐτὴ θὰ λάβῃ τέλος. Ὅταν θὰ αἰσθανθῇ τὴ δύναμιν τοῦ θανάτου ἀπάνω του καὶ ἐπὶ τοῦ σύμπαντος, θὰ θυθισθῇ σ' ἐκεῖνο τὸ χάος, τῶν ἀσυμβιβάστων ἀντιφάσεων τῆς ὕλικῆς καὶ συναισθηματικῆς ζωῆς, πού μᾶς καταπονεῖ. Στὸν κόσμον τῆς ὕλης, τὸ πᾶν εἶναι φθαρτὸν καὶ ὑποκείμενον εἰς θάνατον»...

Σ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ πρέπει ἡμεῖς—ὡς μάνες, ὡς παιδαγωγοί, ὡς ἱεραπόστολοι—νὰ ἀπευθυνθῶμεν. Νὰ καλλιεργήσουμε μέσα στὶς ἀγνὲς ψυχὰς τοὺς τὰ ὠραῖα ἰδανικά τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης, τῆς ἀλληλεγγύης. Νὰ τὰ διδάξωμεν ἀπ' τὴν τρυφερὴ τους ἡλικία αὐτὴ τὴν ἀλληλεγγύην, νὰ τ' ἀδελφώσουμε...

Στὴν ἀδελφωσύνῃ αὐτῇ, τῶν πλουσίων καὶ τῶν φτωχῶν παιδιῶν, πού θὰ συνηθίσουν ν' ἀγαπιούνται καὶ νὰ ἀλληλοσυμπονοῦνται, περιορίζεται τὸ καθήκον μας... Τότε μόνον θὰ ἐπουλωθοῦν οἱ μεγάλες κοινωνικὲς πληγές, πού μαστίζουν τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ θὰ λάμψῃ ἅπλετο, στὸ στερέωμα τῆς νέας γενεᾶς, τὸ φῶς τῆς Εἰρήνης !

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια δὲν θέλω νὰ ὑπονοήσω, πῶς δὲν πρέπει νάμαστε προετοιμασμένοι γιὰ μιὰ ἐπιδρομὴ ἐχθρῶν, γιὰ ἓνα μέλλοντα πόλεμο, πού σὺν τὸ μεγαλειότερο κακόν, σὺν μιὰ καταιγίδα, μπορεῖ νὰ ἐνσκήψῃ καὶ νὰ μᾶς σαρώσῃ.

Δὲν ἐξαρτᾶται βέβαια ἀπὸ μᾶς νὰ ἐμποδίσουμε γιὰ πάντα τὸν πόλεμον... Ὅταν ὁμῶς οἱ περιστάσεις μᾶς ἀναγκάσουν νὰ πολεμήσουμε, θάμεθα ἐνωμένοι, ἀγαπημένοι, δυνατοί... καὶ

θ' αντικρύσωμε μ' ένα διαφορετικό βλέμμα τη ζωή, τὸ θάνατο, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας...

Καὶ στὴν ἰδέα αὐτῇ, τῆς ζωντανῆς, τῆς ἐξελλισσομένης κοσμικῆς ἐνότητος, θὰ συλλάβωμεν τὸ μυστήριον τοῦ ἀπείρου, ποὺ συνετάραξε τοὺς σοφοὺς ὅλων τῶν γενεῶν.

Θὰ τοὺς χαρίσῃ αὐτὴ τὴ χαρὰ—τὴ γενικὴ—ποὺ λαμποκοπᾷ στὸ ἄπειρο, εἰς ἀποστάσεις καὶ διαστήματα ἀτελεύτητα, τὴ χαρὰ, ποὺ ἀναβλύζει ἀπὸ κάθε πάλλουσα καρδιά, σὰν τὸ καθάριο νερό, ἀπὸ χίλιες ἀστείρευτες πηγές... Καὶ ἡ χαρὰ αὐτῇ, — ἡ ἐμπύχωση καὶ διαπαιδαγώγηση τῶν παιδιῶν, σύμφωνα μὲ τὴς θρησκευτικὰς καὶ πατριωτικὰς μας παραδόσεις—θὰ κατορθώσῃ στὸν κόσμον αὐτὸ τὸν ὕλικόν καὶ τὸ μονότονον, νὰ μᾶς ἐνώσῃ γιὰ μιὰ καλλίτερη αὖριον...

Αὐτὴ τὴν ψυχικὴ ἐνότητα, διὰ μέσου τῶν παιδιῶν μας, πρέπει νὰ καλλιεργήσουμε, νὰ διεγείρουμε καὶ νὰ ἐπιδιώξουμε.

ΕΛΕΝΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

πρόεδρος τοῦ Τμήματος Εἰρήνης καὶ Διαιτησίας

Προσευχή

Χριστέ μου, κράτα με μακριὰ ἀπ' τὴς κακίης τοῦ κόσμου,
Στὴ Φάτνη Βρέφος, ὅσο ζῶ νὰ σέ λατρεύω
δός μου!
Κι' ὅταν θάρθῃ ἀπὸ Σέ σαλτός ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρῃ
Κάμε με βρέφος νὰ σταθῶ μπροστὰ στὴ θεία
Σου χάρι,
Χριστέ μου, δός μου στοὺς σεισμούς, στὴς τρικυμίες τοῦ κόσμου
Πάντα νὰ στέκω ἀτράνταχτος, καὶ νὰ εἶναι ὁ λογισμός μου
Τὸ φῶς ἀπὸ τὸ μυστικὸ ποὺ χύνονταν ἀστέρι
Ὅταν γιὰ Σένα στὴ Βηθλεὲμ τοὺς Μάγους εἴχε φέρει
Καὶ κάμε λόγια κι' ἔργα μου σὰν τῶν ἁγῶν
τὰ κρίνα,
Προφητικά, φεγγόβολα κάμε τα σὰν ἐκεῖνα
Τῆς νύχτας τῶν ἀπλῶν βοσκῶν Γεννιόσουν. καὶ
γροικοῦσαν
Τοὺς οὐρανοὺς ὀλάνοιχτους ποὺ σέ δοξολογοῦσαν.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Χριστούγεννα

Θριαμβευτικὰ τὰ σήμαντρα χτυπᾶνε
στοῦ σκότους τὴ σιωπῇ,
λὲς καὶ ψηλὰ ἀγγελούδια ἀγροπερνᾶνε
σὲ μυστικὴ πομπή.

Κι' ὅλο χαρούμενα νὰ τραγουδήσουν
πάνε, πρὶν φέξῃ ἡ γλυκαυγὴ,
μὲ τὰ πουλάκια ἁρμονικὰ νὰ ὑμνήσουν
μιὰ θριαμβευτικὴ γιορτῇ.

Καὶ νά! καθὼς γλυκύτατα ροδίζει
μέσ' στὴ γαλήνῃ ὁ οὐρανός,
τὸ Ἄστρο τῆς Δόξας μόνο λαμπυρίζει
τῶν Οὐρανῶν ὁ γλυκασμός.

Σὰν γλυκαπάντεχο ὄνειρο φωτίζει
τὰ σκότη τῆς ζωῆς,
κι' ἕνα ὑπερούσιο Μήνυμα σκορπίζει
στὰ θάβη τῆς ψυχῆς.

ΧΡ. Α. ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΗΣ
(Ἀπὸ τὰ «Ἑσπερινὰ Χαμόγελα»).

Στὴν κ. Λίζα Τομπάζη

Oh comme les oiseaux
doivent mourir l'hiver!
FR. COPPÉE

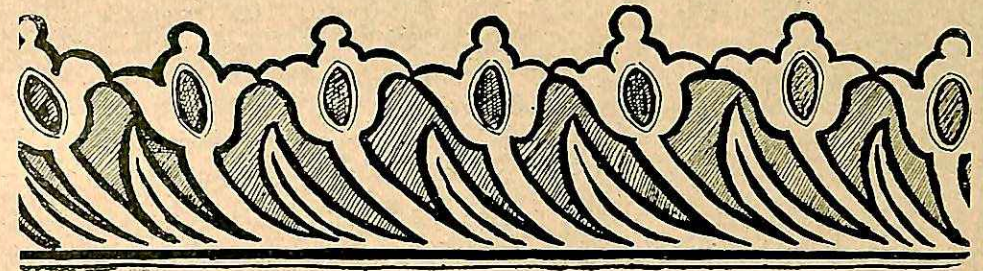
Τὸ μικρούλι τὸ πουλί,
ποὺ ἦταν ἴδιο ἀχτίδα,
μὲ τὴν ὁμορφὴ στολή,
σήμερα δὲν εἶδα.

Φύσηξε ἄγριος ὁ βορηᾶς
σήμερα ὅλη μέρα
δὲν ἀκούστηκε ἡ γλυκειὰ
τοῦ πουλιοῦ φλογέρα.

Δὲν ἀκούστηκε τερπνὸ
τὸ κελάϊδμά του,
τὸ περβόλι, σκοτεινὸ,
μιὰ ὄψη εἶχε θανάτου.

Τί νὰ γίνωνται, ὁ βορηᾶς
σὰ φυσάει στὰ δάση,
τὰ μικρούλια τὰ πουλιά,
τί, σὰ χειμωνιάσει ;...

ΧΡ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Χριστουγεννιάτικη Τραγωδία

—Ἐτοιμάσου, ἐπὶ τέλους, ἄντρα. Πότε θὰ πᾶς κι' ἐσύ, σὰ χριστιανὸς νὰ ψωνίσῃς ; Περιμένεις νὰ νυχτώσῃ ;

Ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ εἶναι, πῶς ὁ κύρ Γιώργης, παλῆς πολιτικὸς μικροσυνταξιούχος, ἔγγαμος καὶ πατέρας τριῶν θυγατέρων, προτιμοῦσε, γιὰ λόγους ποὺ ἤξερε ὁ ἴδιος, νὰ ψωνίσῃ νύχτα. Ἀφοῦ τὸν ἐβίαζε ὁμοῦς ἡ γρηὰ του—μήπως καταλαβαίνουν οἱ γυναῖκες ; —ἀποφάσισε νὰ ξεκινήσῃ. Ἐπῆρε ὅσα εἶχαν ἀπομείνει ἀπὸ τὴν προεξόφλησιν τῆς συντάξεώς του, ἀφοῦ πληρώθηκαν ὁ μπακάλης καὶ ὁ ψωμᾶς, μ' ἕνα «ἀπέναντι», διὰ νὰ μὴ φωνάζουν, ἐπῆρε καὶ τὸ ἐπίδομα, ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει ἀπὸ τὴν ἐνορία, «χάριν τῶν ἁγίων τούτων ἡμερῶν», ἐπῆρε καὶ λίγες οἰκονομίες, ποὺ εἶχε κάνει ἡ γυναῖκα του, τὸ ὅλον 84,60, τᾶχωσε στὸν κόρφο του καὶ ξεκίνησε.

Τὸν ἐξέβγαλαν ὡς τὴν πόρτα ἡ γρηὰ του καὶ οἱ τρεῖς μεγαλοκοπέλλες του, ὅλη του ἡ φαμίλια, ὅλα τὰ ὀνόματα τοῦ σπιτιοῦ, ὅλη ἡ εὐτυχία τῶν γεροντικῶν ἡμερῶν.

—Κύτταξε, Γιώργη μου, νὰ φέρῃς καὶ τίποτε πίσω, τοῦ εἶπε στ' αὐτὴ ἡ γρηὰ. Μὴν τὰ ξεδέψῃς ὅλα. Ἡμέρα ποὺ εἶναι αὐριο, δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ τὸ σπῆτι δίχως πεντάρρα.

—Ὅ,τι ἀπομένει θὰ τὸ φέρω... μουρ-

μούρισε. Ἄν δὲν ἀπομείνει τί θὰ φέρω ; Λόγια νὰ λέμε τώρα γυναῖκα ;

—Στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ λοιπόν.

Καὶ ὁ κύρ Γιώργης ἐπῆγε «στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ». Ἐφτασε στὴν Ἀγορὰ κατὰ τὰ σουρουπώματα, μὲ τὸ τρύπιο του δίχτυ κρεμασμένο ἀπὸ τὸ χέρι του. Εἶδε κι' ἐπαθε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν πολυκοσμία. Τὸν ἔσπρωξαν, τὸν ζούπησαν, τὸν πάτησαν. «Κουνήσου ντέ, γέρο!» Μήπως δὲν κουνιότανε ; Μὰ βρίσκεις λογαριασμό μὲ τοὺς κακομαθημένους ἀνθρώπους ; Οὔτε ντροπὴ, οὔτε διάκρισι. Τὸ κατάπιε κι' αὐτό. Μὲ τὰ πολλὰ ἔφτασε μπροστὰ σ' ἕνα μανάβικο, ποὺ εἶχε κρεμασμένες δύο γαλοπούλες καὶ μισή. Ἐκανε τὸ λογαριασμό του νὰ πάρῃ τὴ μισή γιὰ τὸ καλὸ τὸ χρόνο.

—Πόσο οἱ γαλοπούλες, παιδί μου ; ῥώτησε φοβισμένα.

—Ἐβδομηνταπέντε ἡ ὁκά, γέρο.

—Σὰν πολλὰ δὲν εἶναι, παιδί μου ;

Ὁ μανάβης τὸν ἀγριοκύτταξε.

—Ἀφοῦ εἶναι πολλὰ, φάε ῥάγο.

Τράβηξε παρακάτω. Σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα χασάπη.

—Πόσο τὸ ἁρνάκι, πατριώτη ;

—Ἐξηνταπέντε ἡ ὁκά, γέρο. Τοῦ γαλάτου.

—Τί λὲς, χριστιανέ μου ; Ἐξηνταπέντε ;

—Θὰ πάρῃς ἡ δὲ θὰ πάρῃς ; Συζήτησι

θ' ανοίξωμε τώρα ; τὸν ἀποπῆρε ὁ χάσας.

—Δὲ μὲ συμφέρει, παιδί μου.

Ὁ χάσας τὸν ἀγριοκύτταξε.

—Ἀφοῦ δὲ σὲ συμφέρει, τί ρωτᾷς ;
Φάε τράγο !

Ἔκανε τὸ λογαριασμό του, τᾶφερε ἔτσι, τᾶφερε ἄλλοιῶς, μὰ δὲν τοῦβγαίνουν τὰ λεφτά.

—Κουνήσου, γέρο... τοῦ εἶπε πάλι κάποιος. Τί συλλογιέσαι, σὰν τὸ γαῖδαρο, ποὺ θέλει, μὲ συμπάθειο, νά...

—Δὲ συλλογιέμαι, παιδί μου... ἔκανε. Βλέπεις. Πασχίζω νὰ περάσω.

Σπρώχνοντας τὸν ἔβγαλαν τέλος σ' ἕνα στενὸ τῆς Ἀγορᾶς. Ἀποπίσω του τοῦ φαινόταν, πῶς ἄκουγε μιὰ φωνή :

—Φάε τράγο !

Μὲ τὰ πολλὰ σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα καροτσάκι, ποὺ εἶχε κρεμασμένα ἀπὸ τὰ τσιγγέλια, ἀνακατεμμένα κρέατα.

—Ἄλλος τῇ φτῆνεια ! φώναζε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ καροτσάκι. Νὰ κάνη Χριστούγεννα ἢ φτωχολογιά ! Ἄλλος τὰ τραγόπουλα τοῦ γαλάτου...

Ὁ κύρ Γιώργης νόμισε πῶς ἄκουσε τώρα δυνατότερα ἀπὸ πίσω του τὴ φωνή :

—Φάε τράγο !

Ρώτησε πάλι :

—Πόσο ;

Τριανταπέντε ἢ ὀκτῶ, μπάρμπα. Πάρε νὰ εὐχαριστηθῇς, τραγόπουλο.

—Τραγόπουλο, σὰν κι' ἐμένα, ἀναστέναξε ὁ κύρ Γιώργης. Τέλος πάντων, βάλει μου μιὰ ὀκτῶ.

Πῆρε ἕναν πατοῦ τράγιο, τὸν παράχωσε στὸ τρύπιο τοῦ δίχτυ, πῆγε λίγο παρὰκάτω, ἀγόρασε τὶς πατατούλες του καὶ δυὸ ρίζες μαρούλι, πῆρε καὶ λίγα πορτοκαλλάκια—δέκα στὸ τάλληρο φώναζε τὸ παιδί—ἔσφιξε τὸ δίχτυ του καὶ τὴν καρδιά του καὶ ξεκίνησε πάλι γιὰ τὸ σπίτι

—Δόξα σοι ὁ Θεός !

Ἀποπίσω του, καθὼς τραβοῦσε σκυφτὸς τὸ δρόμο του, νόμιζε, πῶς τὸν κυνηγοῦσε πάντα ἡ φωνή :

—Φάε τράγο ! Φάε τράγο !

Ἔνας δάσκαλος τότε, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει, ὡς φαίνεται, τὴ σκηνή, εἶπε μιλώντας μὲ τὸν ἑαυτό του :

—Τώρα καταλαβαίνω ἀπὸ ποῦ θῆκε ἡ λέξι Τ ρ α γ ω δ ῖ α.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Τὸ τελευταῖο ραντεβού

Ἔλα μιὰ νύχτα, σπρώξε τὴν ἀπόμερη τοῦ κήπου μου τὴν ξύλινη πορτούλα, καὶ κρύψου στ' ἀνθισμένο μας ἀγιόκλημα κοντὰ στὰ γιασεμιά καὶ στὴ θρυσούλα.

Κανεὶς δὲ θὰ σὲ ἰδεῖ, μιὰς νύχτας ἀναστρεφόμενος ὁ σκοτεινὸς μανδύας θὰ σὲ τυλίξει δὲ θὰ μιλήσουν αὔριο τὰ χρυσάνθεμα καὶ τὴ χαρὰ τοῦ ὁ νοῦς μου δὲ θὰ δείξει.

Στερνὴ φορὰ ρωμαντικοὶ νὰ γίνουμε τῆς νύχτας τὴ σιωπὴ νὰ κοινώνουμε, ἀπελπισμένοι κρίκοι νὰν' τὰ χέρια μας καὶ μόνο μὲ τὰ μάτια νὰ μιλοῦμε.

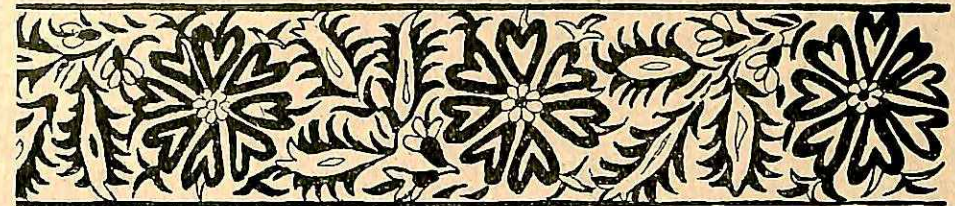
Ἔλα μὴ φοβηθεῖς τριγύρω ἀνύποπτοι κοιμοῦνται οἱ φθονεροὶ μας οἱ γειτόνοι, θάχω στὰ μαῦρα μου μαλλιά τριαντάφυλλα κι' ὁ πόθος νὰ μάγγισεις θὰ μὲ λιώνει.

Ἡ πάχνη τῆς αὐγῆς τὴ χλόη μουσκεύοντας τὰ ἴχνη σου θὰ σβύσει ἀπὸ τὰ θρύα, τίποτα δὲ θὰ δείξει πῶς ἐξήσαμε σ' ἐμὴ μόνάχα νύχτα μὴδ' ἱστορία.

Μεῖνε λίγο μαζί μου πρὶν τελειώσωμε, καὶ δός μου τὴ γαλήνη ποὺ μοῦ πῆρες, προτοῦ ντυθοῦν στὰ μαῦρα οἱ πέντε αἰσθησεις μου καὶ τοῦτες οἱ στροφές σὲ κλάψουν χήρες.

Ὡ, μὴ μοῦ λὲς ἡ μοῖρα πῶς μὰς χώρισε ἀπόψε θὰ νικήσωμε τὴ μοῖρα, κύττα, δὲ μὰς χωρίζει ἄλλο ἀπ' τὴν ξύλινη κι' αὐτὴ ἀνείχτη, τοῦ κήπου μου αὐλοθύρα.

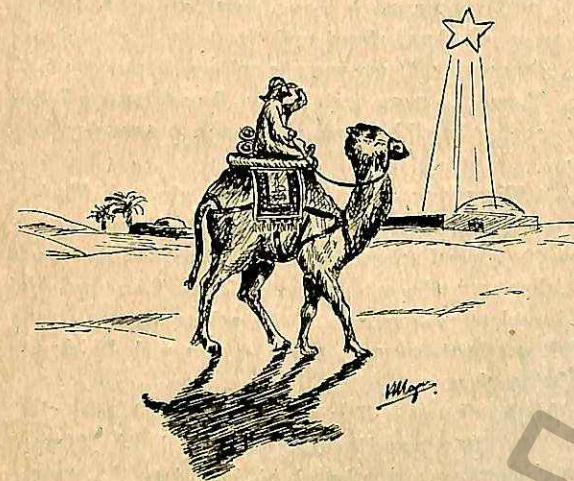
ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΠΗ ΠΑΠΑ

Llew. Wallace

Τὸ ἄστρο τῆς Βηθλεὲμ

Ἡ Δζεμπέλ εἶναι μιὰ μακρὰ ὁροσειρὰ πενήντα περίπου μιλίων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν φαίνεται πρὸς ἀνατολὰς ἡ πετρώδης Ἀραβία. Ἀπειρες ρωγμές καὶ χαράδρες στὸ ἔδαφος μαζεύουν νερά τὴν ἐποχὴ τῶν βροχῶν καὶ τὰ κυλᾶν πρὸς τὸν Ἰορδάνη. Στὸ ἄκρο τῆς λοφο-

σειρᾶς, ἐκεῖ ποὺ γίνεται πρὸς πλάτειά ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ, ἐφάνηκε σὲ παλιὰ ἐποχὴ ἕνας ταξιδιώτης προχωρῶντας πρὸς τὸ ὁροπέδιο, ποὺ ἀπλώνεται πάνω στὴν ἔρημο. Ἐφαινόταν τὰ σαρανταπέντε χρόνων' τὰ κατάμαυρα γένη του, ποὺ καὶ ποὺ εἶχαν λευκὲς τρίχες, τὸ πρόσωπό του ἦταν σκούρο, σὰν καβουρδισμένος καφές, τὸ εἶχε δὲ σκεπασμένο ἐν μέρει μ' ἕνα πανί. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσήκωνε τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του. Ἦταν ντυμένος σὰν Ἀνατολίτης καὶ ἀνέβαινε μιὰ λευκὴ καμήλα, ποὺ ἔφερε στὴ ράχη τῆς κ' ἕνα εἶδος σκηνῆς.

Ὁ ἥλιος ἀνέτελλε καὶ μπρὸς τὸν ὀλομόναχο αὐτὸν ταξιδιώτη ἀπλώνονταν ἡ ἀπέραντη ἔ-

ρημος. Δὲν ὑπῆρχαν πιά οὔτε δρόμοι, οὔτε μονοπάτια, ἡ καμήλα ὁμῶς ἀπὸ ἐνστικτο ἐβάδιζε μὲ μεγάλα βήματα πρὸς ἀνατολικὴ κατεύθυνσι. Ἐπὶ τέσσαρες ὥρες ἐπῆγαινε ἔτσι στρωτὰ καὶ περὶ τὸ μεσημέρι σταμάτησε. Ὁ καθ'αλλάρης ἐύπησε τότε ἀπὸ τὴ θύβισι τῶν σκέψεων του, ἐρευνήσε μὲ τὸ μάτι τὸν ὀρίζοντα καὶ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή :

«Ἐπὶ τέλους!» Ὑστερα ἐσταύρωσε τὰ χέρια του καὶ στάθηκε λίγη ὥρα, γιὰ νὰ κάμῃ μιὰ κατανυκτικὴ προσευχή. Κατόπιν ἔδωκε στὴν καμήλα νὰ καταλάβῃ πῶς ἤθελε νὰ ἐπεξεψῇ ἐκεῖνη γονάτησε σιγὰ σιγὰ καὶ ὁ καθ'αλλάρης ἀφοῦ ἔβαλε τὸ πόδι του στὸ λαιμό της, θρέθηκε ἀμέσως στεκοῦμενος στὴν ἄμμο.

Ὁρθίος, ὅπως ἦταν τώρα, ἐφαινόταν ἄνδρας μὲ ὠραῖο ἀνάστημα, ὄχι πολὺ ψηλός, ἀλλὰ ρωμαλέος. Σὰν ἔλυσε τὸ μεταξωτὸ κορδόνι ποὺ βαστοῦσε τὸ σαρίκι του, ἐφάνηκε πιά ἐλεύθερο ὄλο τὸ πρόσωπό του, ποὺ ἦταν ὅπως εἴπαμε, σχεδὸν μαῦρο. Εἶχε φαρδὺ μέτωπο, ἀγκυλωτὴ μύτη καὶ μακρὰ γυάλιστερὰ μαλλιά, ποὺ ἔπεφταν στοὺς ὤμους του. Ὅλα αὐτὰ ἠ-ἀλλὰ θάσαστα σημάδια γιὰ τὴν καταγωγὴν του : ἦταν ὁ τέλειος τύπος τοῦ Αἰγυπτίου. Ἄν καὶ ἦταν ἐντελὼς μόνος στὴν ἔρημο, παραδόξως δὲν ἔφερεν ὅπλα. Σὰν νὰ ἐννοιωθε κάποιον μούδιασμα στὰ μέλη του, ἔκαμε μερικὰ βήματα πάνω κάτω κ' ἐν τῷ μεταξύ ἐρευνοῦσε ἡ ματιά του πάλιν τὸν ὀρίζοντα, μ' ἐλαφρὰ ἀδμονία ἦταν προφανές, ὅτι κάποιον ἐπερίμενε σ' αὐτὸν τὸν ἀπόμερο τόπο. Δὲν φάνηκε ὡς τόσο ν' ἀμφέβαλλε γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἀναμενομένου, γιὰτί ἄρχισε νὰ θγάξῃ ἀπὸ τὶς ἀποσκευές τὶς προμήθειές του. Καὶ ἀφοῦ ἐτάισε πρῶτα τὴν καμήλα, ἄρχισε νὰ στήνῃ τὴ σκηνή.

«Θὰ ἔλθουν!» εἶπε στὸν ἑαυτό του. «Ἐκεῖνος

πού μ' ἔφερε ἐδῶ, θά ὀδηγήσῃ κι' αὐτούς. "Ἀς κάμω τίς ἐτοιμασίες μου». "Εἰσαγαγε ἕνα μικρὸ ἄσκι μὲ κρασί, ξηραμένο κρέας ἀρνιοῦ, ρόδια, χουρμάδες, τυρὶ καὶ ψωμί καὶ τὰ τοποθέτησε ὅλα σ' ἕνα ἀπλωμένο πανί. Σὰν τέλειωσε τὴν τακτοποίησιν αὐτὴ, ἐβγῆκε πάλι ἀπὸ τὴ σκηνή, γιὰ νὰ ἰδῇ, καὶ πραγματικά, πέρα μακριὰ ἐφάνηκε πρὸς ἀνατολὰς ἕνα μαῦρο κινούμενο σημάδι, πού σιγὰ σιγὰ ἔπερνε ὠρισμένο σχῆμα. "Υστερα ἀπὸ λίγο μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὴ σιλουέττα μιᾶς ἄσπρης καμήλας, ὁμοίας μὲ τὴ δική του. "Εσταύρωσε τότε τὰ χέρια καὶ ἔπεμψε πρὸς τὸν οὐρανὸ μὲ θουρκωμένα μάτια μιὰ θερμὴ προσευχή. "Ενα ρίγος συνεκλόνησε τὴν ψυχὴ του: «Μέγας σὺ Κύριε!» ἐφώνασε.

"Ο ἕξενος ὅλο καὶ πλησίαζε· σὰν σταμάτησε, φαίνονταν κι' αὐτὸς σὰν νὰ ξυπνοῦσεν ἀπὸ ὄνειρο. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ ζῶο καὶ πῆγε πρὸς συνάντησιν τοῦ Αἰγυπτίου. Οἱ δύο ἀλληλοκυττάχτηκαν καὶ ἀγκαλιάστηκαν.

«Εἰρήνη μετὰ σοῦ, τέκνον τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ!».

«Καὶ μετὰ σοῦ!» ἀπήντησεν ὁ ἄλλος. «Καλῶς ἦλθες, ἀδελφέ μου!»

"Ο νεοφερμένος ἦταν ψηλὸς καὶ ἰσχνός, τὰ μάτια του ἦσαν θαθεῖα χωμένα στίς κόγχες τους, τὰ μαλλιά καὶ τὰ νένια του ἦσαν ἄσπρα, τὸ δέσμιον του κοκκινωπό. Κι' αὐτὸς ἦταν ἄσπλος. "Η κατάλευκη φορεσιά του ἔδειχνε πῶς ἦταν "Ινδός.

«Μενάλος εἶναι ὁ Θεός!» εἶπε, «καὶ μακάριοι ὅσοι τὸν ὑπηρετοῦν. Μὰ ἰδοῦ, ἔρχεται καὶ ὁ σύντροφός μας!»

Πρόσνεματι, ἀπὸ βορρᾶ εἶδαν νὰ ἔσονται μιὰ τρίτη ἄσπρη καμήλα· ὁ νέος ξένος ἔξεψε, ἀγκάλιασε τὸν "Ινδὸ καὶ εἶπε:

«Εἰρήνη μετὰ σοῦ!»

«Γενηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ!» ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

"Ο τρίτος αὐτὸς παξειδιώτης ἐγνώριζε ἀπὸ τοὺς δύο ἄλλους· ἦταν λεπτὸς καὶ τὸ δέμα του λευκό· πυκνὰ ξανθὰ μαλλιά ἐσκέπαζαν τὸ μικρὸ ὠραῖο κεφάλι του, τὰ θαθεῖα γαλανὰ μάτια του φανέρωναν ψυχὴ γλυκεῖα ἀπαλὴ, φύσι ἀνοιχτὴ, εἰλικρινή. "Ηταν περὶπου πενήντα χρόνων. Προφανῶς ἦταν "Ελλην.

"Αφοῦ ἐχαίρετσε καὶ τὸν Αἰγύπτιον, εἶπεν ἐκεῖνος μὲ συγκίνησιν:

«"Εμένα ὠδήγησε τὸ Πνεῦμα ἐδῶ πρῶτον· ἐπομένως μ' ἔξελεξε νὰ σὰς ὑπηρετήσω. "Η σκηνὴ εἶναι στημένη, τὸ φαγητὸ ἐτοιμὸ, ἀφήστε με νὰ κάμω τὰ καθήκοντά μου».

Στὴ σκηνὴ τοὺς ἔλυσε τὰ σανδάλια καὶ τοὺς ἔπλυνε τὰ πόδια· τοὺς ἔχυσε νερὸ στὰ χέρια, καὶ ἀφοῦ ἐπλύθηκε καὶ ὁ ἴδιος, εἶπε:

«"Ἔωρα, ἀδελφοί μου, ἄς μαζέψουμε τίς ἀπαιτούμενες δυνάμεις, γιὰ νὰ ἐκτελέσωμε τὴν ἀποστολὴν μας καὶ νὰ τὴν φέρωμεν εἰς πέρας. Τρώγοντες, θὰ γνωρισθοῦμε μεταξύ μας καὶ θὰ ὁμιλήσωμεν γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς πορείας μας».

"Εκάθησαν καὶ οἱ τρεῖς ἔτσι, ὥστε ὁ ἕνας νὰ μπορῇ νὰ βλέπῃ τὸν ἄλλον· προηγουμένως ὁμῶς ἔσκυψαν καὶ εἶπαν τὴν ἐξῆς ἀπλὴν προσευχή:

«Θεὲ καὶ Πατέρα ὅλων μας! "Ο,τι ἔχομεν, προέρχεται ἀπὸ Σέ. Δέξου τὰς εὐχαριστίας μας κ' εὐλόγησέ μας γιὰ νὰ κάμωμεν πάντοτε τὸ θέλημά σου!»

"Αλληλοκυττάχτηκαν κατάπληκτοι· ὁ καθένας εἶχε προσευχηθῇ σὲ γλῶσσα, πού οἱ ἄλλοι δὲν εἶχαν ἀκούσει ποτέ, καὶ ὡς τόσο τὴν ἐκατάλαβαν. "Η καρδιά τους ἐσκίρτησε, ἐννοίωσαν τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ.

"Η συνάντησις αὐτὴ ἔγινε, κατὰ τὴν τότε χρονολογίαν, τὸ Δεκέμβριον τοῦ ἔτους 747 τῆς Ρώμης, ὅταν στίς Μεσογειακὰς χῶρας ἦταν χειμῶνας. "Αφοῦ ἔφθαναν καὶ ἤπιαν, διηγήθηκαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον τὰ αἷτια τῆς συναντήσεώς των.

«"Ο ὀδοιπόρος στὴν ξένη χώρα, εἶπεν ὁ Αἰγύπτιος, εὐχαριστεῖται ν' ἀκούῃ τ' ὄνομά του. "Επειδὴ θὰ μείνωμεν ἀκόμα πολλὰς ἡμέρας μαζύ, εἶναι καιρὸς νὰ γνωρισθοῦμεν. "Ἀς ὁμιλήσῃ λοιπὸν ἐκεῖνος πού ἦλθε τελευταῖος».

Μὲ σταθερὴ σιγανὴ φωνὴ ἄρχισεν ὁ "Ελλην τὴ διήγησίν του:

«"Αδελφοί μου! "Εκεῖνο, πού ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ εἶναι τόσο παρόμοιο, πού κ' ἐνῶ δὲν ξέρω πῶς ν' ἀσχίσω καὶ πῶς νὰ τὸ ἐκφοράσω. "Ακόμα δὲν νοιώθω καλὰ καλὰ τὸν ἑαυτό μου· τὸ μόνον πού ξέρω, εἶναι, ὅτι ἐκτελῶ τὴ θούλησιν ἐνός "Ανωτέρου καὶ ὅτι αἰσθάνομαι εὐτυχία νὰ τὸν ὑπηρετῶ. "Όταν σκέπτομαι τὴν ἐντολὴν πού μ' ἔφερε ἐδῶ, νοιώθω ἀνέκφραστη χαρὰ κ' εὐδαιμονία».

Μὲ ποσφανῇ συγκίνησιν ἔμεινε λίγα λεπτὰ ἄφωνος. Οἱ σύντροφοί του σεβόμενοι τὸ αἶσθημά του, κατέβασαν τὰ μάτια.

«Μακροῦ ἀπ' ἐδῶ, πρὸς δυσμάς, εἶναι μιὰ χώρα, πού ποτὲ δὲν θὰ πέσῃ σὲ λησμοσύνη, γιὰτί ὁ κόσμος τῆς ὀφείλει ἐκεῖνα πού παρέχουν στὸν ἄνθρωπο ἄδολη χαρὰ. "Εκεῖ ἐθιρίσμευσαν καὶ καλλιτεχνία, καὶ φιλοσοφία, καὶ οἰκονομική, καὶ πολεμικὴ τέχνη, καὶ στὴ γλῶσσά τῆς

χώρας αὐτῆς ἐδιδάχτηκε καὶ τὸ δόγμα "Εκείνου, τὸν ὁποῖον πηγαίνομε νὰ θροῦμε. "Ομιλῶ γιὰ τὴν ν' Ἑλλάδα· ὀνομάζομαι Γάσπαρης, υἱὸς τοῦ Κλεάνθους. "Απὸ τοὺς δυὸ πῶς μεγάλους μας φιλοσόφους, ὁ μὲν ἕνας ἐδίδαξεν ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἔχει μιὰν ἀθάνατη ψυχὴ, ὁ δὲ ἄλλος ὅτι μόνον ἕνας δίκαιος Θεὸς ὑπάρχει. Αὐτὲς τίς δυὸ διδασκαλίας ἐξέλεξα ὡς τίς μόνες ἀξίες νὰ μελετήσω, διότι διέγνωσα πῶς ὑπάρχει μετὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ Θεοῦ σχέσις, πού ὡς τώρα δὲν εἶχεν ἐξερευνηθῇ. Οἱ διάφορες σχολαὶ δὲν μπόρεσαν νὰ μὲ διαφωτίσουν· ἕνας τοῖχος ἀνυπέρβλητος ὀρθώνονταν μπροστά μου».

"Ο "Ινδὸς χαμογέλασεν ἱκανοποιημένος.

«Στὰ θόρεα μέρη τῆς πατρίδος μου», ἐξηκολούθησεν ὁ "Ελλην, στὴ Θεσσαλία, εἶναι ἕνα βουνό, ὁ "Ολύμπος, πού τὸ θεωροῦν κατοικία τῶν θεῶν. "Εκεῖ ἐπῆγα, καὶ πρὸς τὴ νοτιοανατολικήν του πλευρὰ θρῆκα μιὰ σπηλιά· ἐκεῖ ἐγκατεστάθηκα καὶ σὰν ἀσκητὴς ἀφιερῶθηκα στὴ μελέτη καὶ στὴν προσήλωσιν, ἢ μᾶλλον ὀλόκληρῃ ἢ ψυχῇ μου ἀνοίχτηκε ἀναμένοντας τὴν ἀποκάλυψιν. "Επίστεψα στὸν παντοδύναμον καὶ ἀόρατον Θεὸ καὶ τόσον ἀσάλευτη ἦταν ἡ πίστις μου, ὥστε ἤμουν βέβαιος, πῶς ὁ Κύριος θὰ μοῦ φανερώνονταν εὐσπλαγχνικά».

«"Όπως φανερώνεται σὲ ὅλους πού προσεύχονται μὲ ἀληθινὴ πίστι», τὸν διέκοψεν ὁ "Ινδός.

«"Ακούστε παρὰ κάτω, ἀδελφοί», ἐξηκολούθησεν ὁ "Ελλην. "Απὸ τὴ σπηλιά μου ἔβλεπα τὴ θάλασσαν, τὸν Θερμαϊκὸ κόλπον. Μιὰ μέρα ἀντελήφθηκα ἕναν ἄνθρωπον νὰ πνίγεται· τὸν ἔσωσα, τὸν πῆρα στὴν καλύβη μου καὶ τὸν περικυλίωσα. "Ηταν "Ιουδαῖος—πολὺ ἐνήμερος στὴν ἱστορίαν καὶ στοὺς νόμους τοῦ λαοῦ του. "Απ' αὐτὸν ἔμαθα πῶς ὁ Θεὸς τὸν ὁποῖον καλοῦσα, ὑπῆρχε πραγματικά, πῶς ἀπὸ αἰῶνας ἦταν ὁ νομοθέτης, ὁ ἄρχων, ὁ βασιλεὺς τοῦ "Ισραὴλ. Τί ἄλλο ἦταν ἡ πληροφορία αὐτή, παρὰ ἡ ἀποκάλυψις, πού τὴν περίμενα τόσον καιρό; Δὲν ἦταν μάταια ἡ πίστις μου: ὁ Θεὸς μοῦ φανερώθηκε. "Αλλ' ὁ ἄνθρωπος, πού μοῦ ἔστειλεν ἡ θεία πρόνοια, μοῦ εἶπε καὶ ἄλλα: ὅτι οἱ προφῆται, πού στὴν ἐποχὴν τοὺς ἐπικοινωνοῦσαι μὲ τὸ Θεό, θὰ ξαναἤρχονταν στὴ ζωὴ. Μοῦ ἀνέφερε τὰ ὀνόματα αὐτῶν τῶν προφητῶν καὶ τοὺς λόγους των, πού ἀναγράφονται σὲ ἱερὰς βιβλίου. Μοῦ εἶπεν ἀκόμα, πῶς ὁ καιρὸς ἔφθασε πού θὰ ἔλθῃ ὁ Σωτὴρ, καὶ πῶς ἀναμένεται ἐν ῥα στὴν "Ιερουσαλὴμ.

"Ο "Ελλην διέκοψε τὴν ἀφήγησίν του. Μιὰ σκιὰ πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια του.

«Εἶναι ἀλήθεια», εἶπε ὕστερα ἀπὸ λίγο, πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος διίσχυρίζονταν, πῶς ὁ Θεὸς καὶ ἡ ἀποκάλυψις εἶναι μόνον γιὰ τοὺς "Ιουδαίους· ἐκεῖνος πού θὰ ἤρχονταν θὰ ἦταν βασιλεὺς του. «"Ο ἄλλος κόσμος δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἐλπίζῃ;», τὸν ρώτησα. «"Οχι», μοῦ ἀπάντησε ἀγέρωχα, «γιατί ἡμεῖς εἴμεθα ὁ περιούσιος λαός». Μὰ ἡ ἀπάντησις αὐτὴ δὲν μὲ ἀπελπίζει. Γιατί ὁ Θεὸς ν' ἀγαπᾷ ἕνα μόνον λαόν; "Επρεπε νὰ θεβαιωθῶ. "Αφοῦ τὸν στενοχώρησα, μοῦ ὁμολόγησεν, ὅτι οἱ πατέρες του δὲν ἦσαν παρὰ οἱ μεσεγγυοῦχοι, πού ἐξέλεξε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ διαφυλάξουν τὴν ἀλήθειαν. "Αφοῦ μ' ἐγκατέλειψε, κατέφυγα πάλι στὴν προσευχή· ἰκέτευσα νὰ γίνω ἄξιός νὰ ἰδῶ καὶ νὰ προσκυνήσω τὸν βασιλέα, ὅταν θὰ ἔλθῃ. Μιὰ θραυὰ πού καθόμουν μπρὸς στὴ σπηλιά μου, εἶδα νὰ βγαίνει ἕνα ἄστρο μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς θάλασσας, ν' ἀνεβαίνει σιγὰ σιγὰ καὶ ὅλο νὰ πλησιάζῃ, στάθηκε δὲ ἀκριβῶς ἀποπάνω μου καὶ τὸ φῶς του μὲ θάμβωσε. Κυττάζοντάς το ἀποκοιμήθηκα. Στὸν ὕπνον μου ἄκουσα μιὰ φωνὴ νὰ μοῦ λέγῃ: «"Η πίστις σου ἐνίκησεν, ὦ Γάσπαρη! Μακάριέ σου! Μὲ δυὸ ἄλλους, πού θὰ ἔλθουν ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς, θὰ ἰδῇς τὸν "Αναμενόμενο καὶ θὰ δώσης μαρτυρίαν περὶ αὐτοῦ. Σήκω καὶ σπεῦσ' πρὸς συνάντησίν τους! "Εμπιστεύσου στὸ Πνεῦμα· αὐτὸ θὰ σὲ ὀδηγήσῃ!» Καὶ τὸ ἄλλο πρωτ' ἐκίνησα· σὰν ἥλιος φώτιζε τὴν ψυχὴν μου τὸ Πνεῦμα. "Εβγάλα τὸ ράσο τοῦ ἀσκητῆ καὶ φόρεσα τὰ παλὰ μου φορέματα. "Απὸ τὴν κρύπτῃ ἀνέσσυρα τὸ θησαυρὸ πού εἶχα φέρεi μαζύ μου ἀπὸ τὴν πόλιν. "Ενα καράβι, πού περνοῦσε, μὲ πῆρε μαζύ του στὴν "Αντιόχεια. "Εκεῖ ἀγύρῃσα τὴν καμήλα καὶ τ' ἄλλα χρειάζόμενα "Επέρασα ἀπὸ τὴν "Εμέσα, τὴν Δαμασκὸν καὶ τὴν φιλαδέλφειαν κ' ἔφθασα αἰσίως ἐδῶ. Αὐτὴ, ἀδελφοί μου, εἶναι ἡ ἱστορία μου. "Ἀς ἀκούσω τώρα καὶ τὴ δική σας».

Τὸν λόγον ἐπῆρε τότε ὁ "Ινδὸς καὶ διηγήθηκε τὰ ἑξῆς:

«"Αδελφοί μου, μὲ λένε Μελχιώρ. "Η γλῶσσα μου εἶναι, ἂν ὦν ἡ πιὸ ἀρχαία τοῦ κόσμου· πάντως εἶναι ἐκείνη, πού μεταχειρίσθηκε τὸ πρῶτον τὴ γραφὴ. "Ο λαός μου εἶναι παμπάλαιος, καθὼς καὶ ἡ θρησκεία μου, στὴν ὁποία ἀνέτασθην· εἶναι Βοάχυανος. "Η θρησκεία μας, ἢ ὅλο πού ἔχει ἀπειρα δόγματα καὶ νόμους. Ἄφηνε στὸ νοῦ μου ἕνα κενόν. "Εξήτησα νὰ θρῶ ἕνα μέρος, πού θὰ ἤμουν μόνος μὲ τὸ Θεό. Πεσπάτησα κατὰ μῆκος τοῦ Γάγγου ποταμοῦ ὡς τὴν πηγὴν του κ' ἔφθασα στὰ "Ιμαλάια ὄρη. "Ε-

κεί μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμον κατέλυσα σὲ μιὰ σπηλιά, καὶ μὲ προσευχή, νηστεία καὶ περιουλογή, ἀνέμενα τὸν θάνατον. Ἐνα θράδυ, μ' ἔπιασε ἕνας ἀκατανίκητος καὶ φώναξα: «Πότε θὰ ἔλθῃς, Θεέ μου, νὰ μὲ σώσῃς; Δὲν ὑπάρχει σωτηρία;» Τότε εἶδα ξαφνικὰ στὸ σκοτάδι ἕνα φῶς. Ἦταν ἕνα ἄστρο, πού ἤρχονταν κατ' ἐπάνω μου καὶ στάθηκε πάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴ μου. Ἡ λάμψις τοῦ μὲ θάμβωνε· ἔπεσα χάμω καὶ τότε ἄκουσα μιὰ γλυκεῖα φωνὴ νὰ μοῦ λέγῃ: «Ἡ πίστις σου σ' ἔσωσε· μακάριε σὺ, υἱὲ τῶν Ἰνδιῶν! Μὲ δυὸ ἄλλους, πού θὰ ἔλθουν ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, θὰ ἰδῇς τὸν Σωτῆρα καὶ θὰ κατάρθῃς μαρτυρίαν περὶ αὐτοῦ. Σήκω αὖριο καὶ πῆγαινε πρὸς συνάντησί τους. Ἐμπιστεύσου στὸ Πνεῦμα, πού θὰ σὲ ὁδηγήσῃ!» Καὶ ἅπ' ἐκείνη τὴν ὥρα μοῦ φωτίζει τὸ δρόμο ἐκεῖνο τὸ ἄστρο· δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς μὲ ὡδήγοῦσεν ὁ Θεός.

Τὸ ἄλλο πρωτὶ ξεκίνησα· μέσα στὰ λιθάρια τοῦ βουνοῦ θρῆκα μιὰ πολύτιμη πέτρα μεγάλης ἀξίας· τὴν ἐπώλησα στὴν πλησιέστερη πόλιν. Μέσον Λαχῶρ καὶ Καβούλ ἔφθασα στὸ Ὑσχαφάν· ἐκεῖ ἀγόρασα τὴν καμήλα. Στὴ Βαγδάτη δὲν περίμενα νὰ ἔλθῃ καραβάνι· ταξίδεψα μόνος, χωρὶς φόβο, γιὰ τὸ Πνεῦμα ἦταν μαζί μου. Πόσον μεγάλη τιμὴ μᾶς ἀναμένει! Θὰ ἰδοῦμε τὸν Σωτῆρα, θὰ τοῦ μιλήσωμε, θὰ τὸν προσκυνήσωμε... Αὐτὰ εἶχα νὰ σὰς εἰπῶ.

Τελευταῖος ἤρχισε νὰ διηγήται ὁ Αἰγύπτιος:

«Ἀκούσατε, ἀδελφοί, καὶ τὴ δική μου ἱστορία. Γεννήθηκα στὴν Ἀλεξάνδρεια ἀπὸ σοῖ ἡγεμονικὸ καὶ ἱερατικὸ, κ' ἔλαβα τὴν ἀνατροφὴν πού ταιριάζει στὴν καταγωγὴ μου. Μὰ ἀπὸ παιδί δὲν μὲ ἱκανοποιοῦσαν ἐκεῖνα, πού μάθαινα· ἢ θεωρία γιὰ τὴ μετεμψύφωσι δένμοι ἀρκοῦσε· νόμιζα πῶς ἡ ψυχὴ ἐπλάστηκε γιὰ ἕναν ἄνθρωπο σκοπὸ. Ἐσκέφθηκα πολὺ καὶ ἦλθα στὸ συμπέρασμα πῶς ὁ θάνατος—ἡ στιγμή πού χωρίζεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ σῶμα—εἶναι καὶ ἡ στιγμή πού οἱ κολασμένοι πηγαίνουν γιὰ πάντα χαμένοι, τὴ δὲ ψυχὴ τοῦ καλοῦ ἀναμένει αἰώνια εὐδαιμονία. Ὁ δρόμος μου μ' ἔφερε μακρυὰ στὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς. Στὴν κορυφὴ ἑνὸς βουνοῦ ἔστησα τὴν καλύβα μου, τὰ σῶμά μου ἐτρέφονταν μὲ χουρμάδες καὶ ἡ ψυχὴ μου μὲ τὴν προσευχή. Ἐνα θράδυ, πού ἤμουν σὲ θαθεῖα προσήλωσι κ' ἐστέναζα γιὰ Ἐκεῖνον, πού ἂν ἐλύτρωνε τὸν κόσμον, ἔννοιωσα γύρω μου κάτι νὰ φέγγῃ. Σήκωσα τὰ μάτια καὶ εἶδα ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω μου ἕνα λαμπρὸ ἄστρο. Ἐπεσα

χάμω καὶ ἄκουσα μιὰ ὑπερκόσμια φωνὴ νὰ μοῦ λέγῃ: «Εἰσάκουσα τὴν προσευχή σου. Μακάριε σὺ, ἰδοὺ ἡ σωτηρία ἔρχεται. Μὲ δυὸ ἄλλους, πού θὰ ἔλθουν ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς γῆς, θὰ ἰδῇς τὸν Σωτῆρα καὶ θὰ μαρτυρήσῃς περὶ αὐτοῦ. Σήκω τὸ πρωτὶ καὶ πῆγαινε πρὸς συνάντησί τους. Ὅταν φθάσετε στὰ Ἱεροσόλυμα, ἐρωτήσατε τὸ λαόν: «Ποῦ εἶναι ὁ νεογέννητος βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Εἶδαμε τὸ ἄστρο τοῦ στήν Ἀνατολή, καὶ ἦλθαμε νὰ τὸν προσκυνήσουμε. Ἄφησε τὸ Πνεῦμα νὰ σὲ ὁδηγήσῃ». Καὶ τὸ φῶς ἔγινεν ἕνα ἐσωτερικὸ φεγγυόλημα· ἔφθασα στὴ Μέμφιδα, ἀγόρασα ἕκεί τὴν καμήλα μου, ὕστερα πέρασα ἀπὸ τὸ Σουζ, ἀπὸ τὸ Μοάμπ καὶ τὸ Ἀμμὼν καὶ ἦλθα ἐδῶ. Ὁ Θεός εἶναι μαζί μας, ἀδελφοί!»

Ὡθούμενοι ἀπὸ κοινὸ αἶσθημα ἐπιάστηκαν οἱ τρεῖς σύντροφοι ἀπὸ τὸ χέρι.

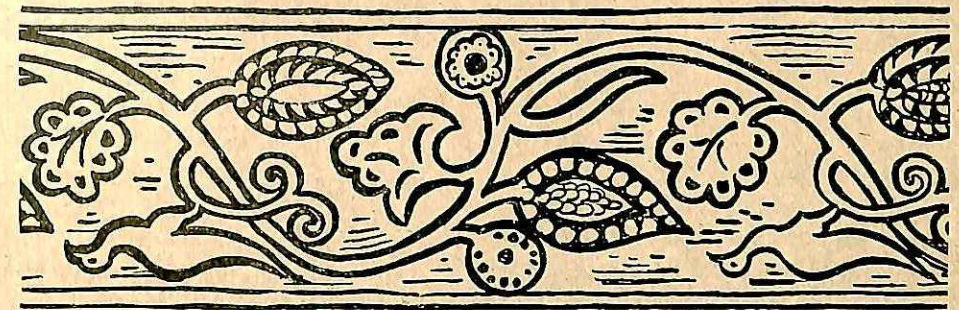
«Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι πιὸ σαφὴς ἢ ἀποκάλυψις», εἶπεν ὁ Αἰγύπτιος, πού ἐλέγονταν Βαλτάσαρ. «Ὅταν θὰ εὕρωμεν τὸν Κύριον, θὰ τὸν προσκυνήσουμ· μαζί μας ὅλες οἱ γενεές».

Σηκώθηκαν καὶ βγήκαν ἀπὸ τὴ σκηνή. Ἐξω ἀπλώνονταν σιγελὴ ἢ ἀπέραντη ἔρημος. Ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρὸς καὶ ὁ ἥλιος ἐπῆγαινε νὰ βασιλέψῃ. Οἱ καμήλες ἐκοιμούνταν· οἱ τρεῖς σύντροφοι ἔλυσαν τὴ σκηνή, ἐξύπνησαν τὰ ζῶα καὶ ξεκίνησαν, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Αἰγύπτιο. Ἐστράφησαν πρὸς δυσμὰς· ἡ νύχτα κατέβαινε καὶ σκέπαζε μὲ τὸ σκοτάδι τῆς τῆς ἔρημο. Κανένας δὲν ὠμιλοῦσε· σὰν βγήκεν ὁμως τὸ φεγγάρι μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ σήκωσαν τὰ μάτια, εἶδαν ἀπὸ πάνω τους, ὅχι πολὺ ψηλὰ, ἕνα λαμπρὸ φῶς! Μὲ ἱερα συγκίνησι ἐφώναξαν καὶ οἱ τρεῖς διὰ μιᾶς:

«Τὸ ἄστρο! Τὸ ἄστρο!»

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

Μετάφρ. Ε. Ρ.

Σμύρνα, Χρυσὸς καὶ Λίβανος

Τὰ φυσικὰ ἀρώματα, τ' ἀντικατέστησε σήμε-
ρα ἡ χημικὴ βιομηχανία, πού τὰ κατασκευάζει
συνθετικά. Ἰὰ πολυτίμια ἀρωματικά φυτὰ τὰ ἔ-
φερναν ἄλλοτε ἀπὸ τὰ μυθικά μέρη τῆς Ἀνατο-
λῆς οἱ στόλοι τῶν βασιλέων, οἱ φελοῦκες τῶν
κουρσάρων καὶ τὰ καραβάνια, πού διέσχισαν
τὶς ἔρημες. Στὶς πλούσιες πόλεις τῆς Δύσεως
ἀνέβαιναν ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια, ἀπὸ τὰ μέγα-
ρα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ δώματα τῶν ὠραίων γυναικῶν
οἱ μυρωμένες ἀναθυμιάσεις τῶν ἀρωμάτων, πού
μεταχειρίζονταν στὴ ραφινάρισμα τους ζωή.

Ὅλα ὁμως αὐτὰ τὰ ἄλλαξε σήμε-
ρα ὁ χημικός. Ἀπὸ τὴν πίσσα τῶν λιθανθράκων μᾶς κατα-
σκευάζει στὸ ἐργαστήριό του, ὅλην τὴν κλίμα-
κα τῶν ἀρωμάτων, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν ἀμβρα,
μέχρι καὶ τοῦ ἰασεμιού, τοῦ ρόδου τῆς πασχα-
λιάς καὶ τοῦ μενεξέ.

Τὰ σ μ ὤ ρ ν α, πού προσέφεραν οἱ τρεῖς
Μάγοι στὸ Θεῖον Βρέφος, εἶναι ἡ διαφανὴς ρε-
τσίνα ἑνὸς θαλασμοδένδρου, πού μοιάζει μὲ τὴ
μιμόζα. Εἶναι μιὰ τερεθενθίνη, πού ἔχει ὅλως
ιδιόζουσαν ὁσμὴν· οἱ Ἀραβες τὴν λέν «κερο-
μπέτα». Οἱ προσκυνηταὶ τῆς Μέκκας τὴν κα-
ταθέτουν κατὰ προτίμησιν στὸν τάφο τοῦ Προ-
φήτου.

Ὁ Μποσουέ, ἐξηγῶντας τὸ Εὐαγγέλιον, λέγει
πῶς προσφέροντες οἱ Μάγοι χ ρ υ σ ὸ στὸν
νεογέννητον Χριστό, τὸν ἐτίμησαν ὡς βασιλέα,
μὲ τὸ λ ι β ἄ ν ι τὸν ἐλάτρευσαν ὡς Θεὸ καὶ
μὲ τὰ σ μ ὤ ρ ν α ὡς ἄνθρωπον, πού ὑπόκειται
στὸ θάνατον, γιὰ τὸ μ' αὐτὰ ἐβαλσάμωναν τοὺς
νεκρούς των.

Ἡ χημικὴ ἀνάλυσις τῆς σκόνης τῶν ρητινῶν,
πού μεταχειρίζονταν οἱ Αἰγύπτιοι γιὰ νὰ θαλασ-
μώσουν τὶς μούμιες, δείχνει πῶς ἐνεῖχε καὶ αὐτὴ
σμύρνα, χρησιμοποιεῖται δὲ ἡ οὐσία αὐτὴ καὶ

σήμερα ἀκόμα στὴν Ἑγγύς Ἀνατολή, στὴν Ἀ-
ραβία, στὴν Αἴγυπτον, στὴν Αἰθιοπία, στὴν Μι-
κράν Ἀσία ὑπὸ διάφορες ὀνομασίες.

Τὸ γνήσιον λιβάνι εἶναι μιὰ ρητινώδης γόμμη
ἐνὸς δένδρου τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀμυριδα-
κείων. Σήμερα μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὶς Ἰνδίες.
Καίει μὲ λευκὴ φλόγα καὶ ἀναδίδει ἄφθονον ἄ-
ρωματικὸν καπνόν, ἔχει ἀπολυμαντικὰς ιδιότη-
τες· οἱ ἀρχαῖοι τὸ ἔκαιαν στοὺς ναοὺς γιὰ νὰ
καλύψουν τὴν κακοσμία τῶν θυσιάζομένων
ζώων.

Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ διετήρησαν τὴ χρῆσιν
τοῦ λιβανίου, τὸ εἰδωλολατρικὸ αὐτὸ ἔθιμον, γιὰ
ν' ἀπολυμάνουν καὶ νὰ καθαρίζουν τὸν ἀέρα
στοὺς ὑπογείου χώρους, ὅπου, ἕνεκα τοῦ διωγ-
μοῦ πού ὑφίσταντο, ἀναγκάζονταν νὰ κάμουν
τὶς ἱεροτελεστίαις τους. Ἀργότερα, ὅταν μπόρε-
σαν νὰ ἐξασκήσουν ἐλεύθερα τὴ θρησκείαν τους,
διετήρησαν τὸ ἔθιμον πού τοῦ ἔχει γίνει συνή-
θεια.

Γιὰ νὰ κάμουν τὸ λιβάνι πιὸ ἀρωματικόν, τοῦ
προσθέτουν σήμερα καὶ ἄλλες οὐσίες. Τὸ λεγό-
μενον ἐκκλησιαστικὸν λιβάνι εἶναι μίγμα λιβα-
νίου, βενζόης, στόρακος, νίτρου, ζάχαρης καὶ
κασκαρίλλης.

Σμύρνα καὶ λίβανος ἀναφέρονται στὴν Ἀγία
Γραφή ὡς οὐσίες, πού μεταχειρίζονταν γιὰ ν' ἄ-
ρωματίσουν τὸ λάδι, πού προωρίζονταν γιὰ ἐ-
παλείψεις· λ. χ. ἐπάλειψαν μὲ αὐτὸ τὰ ἐνδύμα-
τα τοῦ βασιλικοῦ νυμφίου (Ψαλμ. ΙΚΔ'). Ἀνα-
δίδουν μιὰ τόσο ἐξάίσια εὐωδία, πού ὁ ποιητὴς
τοῦ Ἀσματος Ἀσμάτων τὶς συγκρίνει μ' ἕναν ἄν-
θῶνα, ὅπου μέσα στὰ πολλὰ λουλούδια βλαστὰ-
νουν σμύρνα καὶ λίβανος.

Ἡ ὁσφρησις εἶναι ἡ αἶσθησις τῆς φαντασίας,
ὑποβοηθεῖ δὲ κατ' ἐξοχὴν τὴ θύμησιν. Αἱ ὁσφραν-

τικά συναισθήσεις είναι έξ εκείνων, που θίγουν και συγκλονίζουν βαθιά την ψυχή. Η χρήση των άρωμάτων χαρακτηρίζει όλους τους ραφινάτους πολιτισμούς.

Τ' αρώματα όμως δεν έχουν μόνον την ικανότητα να σκλαβώνουν το νευρικό σύστημα· είναι κατά το πλείστον και εξαιρετά μέσα για την εξυγίανση της ατμοσφαιράς και των αντικειμένων της κοινής χρήσεως. Σε όλες τις εποχές ήταν γνωστόν, ότι οι εσέντσες έχουν αντισηπτικές ιδιότητες. Ότι οι αιγυπτιακές μούμιες διατηρούνται επ' άοριστον, το αποδίδουν εις το ότι τις περιτύλιγαν με λουρίδες υφάσματος, που είχαν έμβαπτίσει σε διαλύματα αρωματικών ρητινών. Οι πιο αντισηπτικές εσέντσες είναι: η κανέλλα, το γαρύφαλλο, το θυμάρι, το πατσουλί, το όποπονάζ, το ρόδο και η ρίγανη. Το αιθέριον έλαιον του εύκαλύπτου φονεύει τα νοσογόνα σπέρματα του άερος, όπως και το του γερανίου. Επίσης δραστικόν άπολυμαντικόν είναι το αιθέριον έλαιον του θυμαριού.

Άλλα και τα συνθετικά αρώματα έχουν την αυτήν μικροβιοκτόνον ιδιότητα. Το βενζοϊκόν δεξ' εξουδετερώνει την κακοσμία και εμποδίζει την σήψιν. Είσπνοαι με βάμμα βενζόης θεραπεύουν τη θραχνάδα και τη βρογχίτιδα.

Συμβάίνει κάποτε ύστερικοί άνθρωποι να λιποθυμούν με τη μυρωδιά του μόσχου ή της σαφοράς· έξ άλλου λένε, ότι τα δυνατά αρώματα βλάπτουν τους νευρικούς. Τέλος, η κατάχρησης τω άρωμάτων καταλήγει συνήθως εις το να άμβλύνεται ή όσφρησις· έπίσης έπηρεάζει κακώς τη φωνή, προκαλώντας παράλυσι των φωνητικών χορδών. Οι τραγουδιστάι πρέπει ν' άποφεύγουν ιδίως τη βιολέττα και την ύάκινθο.

Γι' αυτό μεταχειρίσθειτε τα αρώματά σας με φειδώ, άγαπητές αναγνώστριες, και στην έκλογή τους άφήστε να σας όδηγηι το καλό σας γούστο

—Δέν πρέπει να κρίνωμεν τα πράγματα ενός καιρού με τας ιδέας άλλου καιρού.

— Το καλύτερο μέσο για ν' άπαλλαγής κα-
νείς από έναν έχθρό, είναι να τον κάμη φίλο.

Μία άληθινή Σταυροφορία

Ένα ένθουσιώδες γράμμα του κ. Υπουργού της Έθνικής Παιδείας.

Πολλές χιλιάδες Έλληνόπουλα εις την ύπηρεσίαν του Έθνους, εργάζονται δια την άνυψωσιν της Υγιεινής.

Με την εύκαιρίαν της Εκθέσεως Υγιεινής του Ζαπτείου, καθώς και του έτησίου έράνου του Έλληνικού Έρυθρού Σταυρού, επί τη εύκαιρία του όποιου τόσα έγράφησαν εις τον παρχιακόν και Άθηναικόν τύπον, παρουσιάζ-
μεν σήμερα την δρᾶσιν ενός Τμήματος της λόγω θαυμαστής όργανώσεως, το όποιον Τμήμα έχει μεγίστην δημοτικότητα μεταξύ το μαθητικού κόσμου της Χώρας, άφοϋ εις το μέσον αυτού δρᾶ.

Πρόκειται για τον «Έ λ λ η ν ι κ ό ν Έ ρ υ θ ρ ό ν Σταυρόν Νεότητος». Ίδρύθη τῷ 1924 εις έκτέλεσιν των αποφασισθέντων εις το Διεθνές Συνέδριον των Παρισίων του ίδιου έτους από τους διασημοτέρους παιδαγωγούς, με κύριον σκοπόν την υγείαν, εργασίαν, αλληλοβοήθειαν και έν γένει πᾶσαν ύπηρεσίαν δια το γενικόν καλόν της Πατρίδος και προς εκπλήρωσιν του σκοπου τουτου άπηυθύνθη κυρίως εις τα Σχολεία, κα' Έλληνες διδάσκαλοι έφάνησαν πρόθυμοι να συνεργασθουν με τον Έρυθρόν Σταυρόν δια την πραγματοποίησιν των ευγενών σκοπων του νέου τμήματος.

Και ούτω οργανώθησαν αι σχολικαί αὐταί ομάδες του Έρυθρού Σταυρού της Νεότη-
του αριθμούν σήμεραν περί τας 200.000 μέλη. Ο άείμνηστος Μητροπολίτης Άθηνών Χρυσόστομος, ως έξης καθώριζε τους σκοπούς των ομάδων:

«Διπλοϋς είναι ο σκοπός της ώραιας αὐτῆς οργανώσεως. Ζητεί να δώση εις τα Έλληνό-
παιδα τὰς άπαραιτήτους γνώσεις δια την υγείαν και την κανονικην ανάπτυξιν των, ταυτοχρόνως δε να έμβάλη εις αὐτά το πνεϋμα της φιλαλληλίας, να έμπνεύση εις αὐτά τα μεγάλα και ύψηλά αισθήματα της αγάπης, της φιλανθρωπίας, της αὐτοθυσίας.

«Εφοδιάζει τοϋς Έρυθροσταυρίτας νέους και τὰς νεάνιδας με γνώσεις της υγιεινῆς και χρησίμους δια τὰς πρώτας βοηθείας προς τοϋς λαμβάνοντας ανάγκην. Διδάσκει εις τα μέλη του «Έρυθρού Σταυρού της Νεότητος», ότι

θάσις της υγείας του ανθρώπου είναι η αρετη, η εγκρατεια, ο τακτικός βίος, η αποφυγή των πραξεων, αι οποiai καταστρεφουν την υγειαν του ανθρωπου και τον καμνουν δυστυχη, α-
χρηστον και δια τον εαυτον του και δια τους αλλους».

Και κατέληξεν εις την ωραιαν έπιστολήν του με την κάτωθι άποστροφην προς την Έλληνικήν νεολαίαν.

«Η Έλληνική νεολαία πρέπει να έχη πεποι-
θσιν, ότι η άφοσίωσις του νέου εις τα θρησκευτικά και έθνικά ιδεώδη, ο ένάρτεος βίος και η άσκησις εις έργα φιλαλληλίας και φιλανθρωπίας, αποτελοϋσι θάσιν και το θεμέλιον της ευτυχίας των. Ας είναι βέβαιοι οι Έρυθροσταυρίται Έλληνόπαιδες, ότι υπό την σημαίαν του Σταυρου τεταγμένοι, ασφαλίζουν πάντοτε το μέλλον όχι μόνον το ιδικόν των αλλά και της ένδόξου Πατρίδος Ελλάδος».

Πώς πραγματοποιείται αὐτός ο σκοπός ;
Απλουστάτα: οι ομάδες αὐτῆς αναλαμβάνουν να εφαρμόζουν τὰς αρχὰς της υγιεινῆς, νάναι καθαρά τα μέλη των, να καθαρίζουν τα δόντια τους, να κάνουν λουτρό, ν' αγαποϋν το παιθο και τὰς εργασίας της γῆς, να σχηματίζουν και να φυτεύουν είδη εις σχολικοϋς κήπους, τοϋς όποιους να κάνουν πρότυπα εις τα χωρία, να προπαγανδίζουν για την αγάπη των δένδρων, πωλοϋντες δένδρα, σχηματίζοντες ε-
τοι δενδροστοιχίας εις τα χωρία που τὰς διατηροϋν οι ίδιοι.

Διοργανοϋντες σχολικὰς έορτάς δια κοιν-
φελείς σκοπούς και διδασκόμενοι εις την παροχήν βοηθειών.

Προς τοϋτο οι μικροί Έρυθροσταυρίται
χουν η κάθε ομάδα το δικό της σχολικό φορη-
τό φαρμακείο, το όποιον τοϋς προμηθεύει το Κέντρον.

Είναι άφάνταστη η ύπηρεσία, που προσφέ-
ρουν οι μικροί αὐτοί Έλληνες Έρυθροσταυρί-
ται. Εισάγουν τὰς αρχὰς της υγιεινῆς εις τα σπίτια των και διδάσκουν, μικρά παιδιά αὐτοί, τοϋς γονείς των.

Ο «Έλληνικός Έρυθρός Σταυρός Νεότη-
τος» εκδίδει και ένα ωραιότατον περιοδικόν,
υπό τον αὐτόν τίτλον, το όποιον κυκλοφορεί
εις 40.000 φύλλα και εις το μικρότερο χωρίο
της Ελλάδος και φέρει εις την οικογένειαν
τοϋ χωρικοϋ, πλην της τερπνῆς του ὕλης, πολυ-
τιμωτάτας συμβουλὰς δια την καλλιέργειαν
της γῆς, την ευδοκίμησιν των κήπων, την ανά-

πτυξιν νέων ειδών και πολλά άλλα χρήσιμα
πράγματα εις την ζώνη των χωρικών.

Τὰς ύπηρεσίας του Έρυθρού Σταυρου και των ομάδων των μικρών Έρυθροσταυριτών και του περιοδικου των «Ο Έρυθρός Σταυρός της Νεότητος», εξαίρει εις την κάτωθι έπιστολήν του, ο κ. Υπουργός της Παιδείας.

«Ο Έλληνικός Έρυθρός Σταυρός αναλα-
βών μετά πίστεως και άφοσίωσεως το μέγα
έργον του «Έρυθρου Σταυρου, προσέφερε,

Η ομάδα που έπαιξε το έθνικόν δρᾶμα ο «Κα-
τάσκοπος» μέλη της Ο. Ε. Σ. Ν. Β' Σχολείου
Σουφλίου.

προσφέρει και θα προσφέρει πολυτίμους ύπηρε-
σίας εις την πατρίδα του.

«Το ύπέροχον Νοσοκομείον του, εις το ό-
ποιον εκπαιδεϋονται πτελείως Άδελφαί Νοσο-
κόμοι, το Άσκληπιείον της Βούλας, όπου νο-
σηλεύονται και αποδίδονται εις την χαράν τι,
ζωῆς τόσα άσθενικά παιδάκια, οι Σταθμο
Πρώτων Βοηθειών, η όργανωσις Τραυματιοφο-
ρέων και αίμοδοτών, η υγειονομική άποθήκη
του Ε. Ε. Σταυρου, έξασφαλίζουσα πλείστα
Νοσοκομεία έκστρατείας δια την περίπτωσιν
πολέμου, θεομηνίας, επιδημιών κλπ. είναι έρ-
γα του Έλληνικού Έρυθρου Σταυρου, τιμών-
τα τον τόπον μας.

«Εκείνο όμως, το όποιον αποτελεί θεμέλιον
λίθον ασφαλείας των προσπαθειών του εκλε-
κτου τοϋτου Συλλόγου, είναι η μέριμνα του
δια την νεότητα, η προσπάθειά του, όπως έμ-
φυσήσιν εις τὰς νέας γενεάς το ύψηλόν πνεϋμα
των ιδανικών του «Έρυθρου Σταυρου», και
δημιουργήσιν συνειδητοϋς και πάντοτε καλλι-
τέρους συνεχιστάς των ευγενών και μεγάλων
σκοπων του.

«Μίαν ώρίαν εκδήλωσιν της προσπάθειας

αυτῆς ἀποτελεῖ τὸ μηνιαῖον περιοδικὸν «Ἐρυθρὸς Στάυρος τῆς Νεότητος», τοῦ ὁποῦ καθε-
σελὶς παρέχει, ἐν ἐκλεκτὸν διδάγμα διὰ τὴν ὑ-
γείαν τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος διὰ τὴν ὑ-
γάπην πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν θρησκείαν,
διὰ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ
τὸ ὀρθῶς νοούμενον γενικὸν καλὸν τῆς ἀνθρω-
πότητος, διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀρετῶν, τὰς
ὁποίας καλλιιεργεῖ ἡ ἐργασία.

«Εἶμαι εὐτυχής, διότι μοῦ παρέχεται ἡ
εὐκαιρία νὰ διαπιστώσω τὰς ὑπηρεσίας, τὰς
ὁποίας προσφέρει τὸ περιοδικὸν τοῦτο καὶ νὰ
ἐκφράσω εἰς τοὺς Διευθυντὰς αὐτοῦ τὰ θερμὰ
συγχαρητήριά μου».

Ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου ἕνας ἀγὼν ποῦ πο-

τὲ ἄλλοτε δὲν ἐγνώρισεν ἡ Ἑλλάς, ποῦ καὶ
μέχρι πρὸ διετίας ἀκόμη δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ
φαντασθῇ ὁ χρεωκοπήσας κοινοβουλευτισμός,
διεξάγεται διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λα-
οῦ, ὁ ὁποῖος, πλὴν τῶν ἄλλων πληγῶν του, εἴ-
χεν ἀφεθῇ εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτό, ἐντελῶς εἰς
τὴν τύχην του καὶ εὐρίσκετο εἰς θέσιν κατω-
τέραν τῶν ἀπολιτίστων ἢ ἀγρίων ἀκόμη φυλῶν.

Εἰς τὴν μεγάλην σταυροφορίαν τῆς Ἐθνι-
κῆς Κυβερνήσεως ἔταξεν αὕτη ὡς πρῶτόν της
μέλημα τὴν ὑγείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.
Πρέπει νὰ δοθῇ ὁ προσήκων ἔπαινος πρὸς τοὺς
μικροὺς Ἑλληνας Ἐρυθροσταυρίτας καὶ πρὸς
τοὺς ἡγέτας τῆς ὠραίας αὐτῆς Ὁργανώσεως.

Καλλιτεχνικὴ Κίνησις

Ἐκθέσεις

Ἡ αἶθουσα Στρατηγοπούλου ἀνοίξε ἐφέτος
μὲ τὰ ἔργα βυζαντινῆς τέχνης τοῦ ζωγράφου
Παντελῆ Ζωγράφου. Ἕνας καλλιτέχνης, ποῦ
ν' ἀφιερῶσιν ὅλην του τὴν ζωὴν στοῦ νὰ μελετήσῃ
τὴ βυζαντινὴ τέχνη καὶ ἱστορίαν, δὲν εἶναι συνη-
θισμένο καὶ δι' αὐτὸ ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποῦ
ἔχουν καταφέρει νὰ εἰσδύσουν πραγματικὰ μέ-
σα στοῦ πνεύμα τὸ ἀσκητικὸ καὶ αὐστηρὸ τῆς
ἐποχῆς ἐκείνης. Δυὸ ἄλλοι ζωγράφοι, ὅπως οἱ
κ. κ. Κόντογλου καὶ Πελικάδης, κατάρθωσαν
ἐπίσης νὰ ἀποδώσουν κατὰ τὸν τελειότερον
τρόπον τὸν βυζαντινισμόν μὲ τὰ θαυμάσια ἀν-
τίγραφα των. Δὲν μπορούμε ὅμως νὰ ποῦμε τὸ
ἴδιο διὰ τὸν καλλιτέχνην, ποῦ ἀνέλαβε τὴν
διακόσμησιν τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, ποῦ μᾶς
κάνει τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς παιδαριώδους ἐντελῶς
ἀπομιμήσεως. Ὁ Παντελῆς Ζωγράφος αἰσθάν-
θηκε τὸν βυζαντινισμόν, τὸν ἔζησε μέσα στοῦ
μουαλό του καὶ τὴν ψυχὴν του καὶ ὅ,τι ἔχει κά-
μει, τὸ ἔχει κάμει μὲ συγκίνησιν καὶ μὲ πόνο.
Ὁ ἴδιος καλλιτέχνης ὅταν βρεθῇ στοῦ ὑπαιθρο,
λησμονεῖ τὸν βυζαντινισμόν του. Τὸ φῶς καὶ τὸ
χρῶμα τὸν μεθοῦν καὶ παρουσιάζει μίαν ἀξιό-
λογη συλλογὴ ἀπὸ θαλασσογραφίας καὶ τοπεῖα.
Τὰ ἐρείπια τοῦ Μιστρά, ἀπὸ τὰ ὠραιότερα
ζωγραφισμένα μὲ ποιήσιν καὶ φαντασίαν.

Μιὰ ἐκθεσις ὅχι μὲ μεγάλες ἀξιώσεις, ἀλλὰ
ποῦ ἀξίζει νὰ τὴν προσέξῃ κανεὶς, εἶναι τῆς κ.

Σωτηρίας Ἰατρίδου στὴν Γκαλερί Νικολοπού-
λου, ὁδὸς Νίκης 13. Δὲν πρόκειται περὶ ζωγρα-
φικῆς, ἀλλὰ περὶ ρακογραφίας, ὅπως τὴν ὀνο-
μάζει ἡ ἰδίαν, δηλαδὴ περὶ ρακῶν (μικρὰ κου-
ρελάκια), τὰ ὁποῖα μὲ ἀριστοτεχνικὸν τρόπον
συναρμολογεῖ καὶ σὰς παρουσιάζει ἕνα τέλειον
ταμπλὼ προσωπογραφίαν ἢ τοπεῖον. Βεβαίως
ἡ κ. Σ. Ι. θὰ εἶναι καλλιτέχνης καὶ θὰ ἔχη
γνώσεις ζωγραφικῆς, διότι διαφορετικὰ θὰ ἦτο
ἀδύνατον νὰ φθάσῃ σὲ τόσο τέλειον ἀποτέλε-
σμα.

Στὶς 2 Νοεμβρίου ἀνοίξε ἡ ἐκθεσις ζωγρα-
φικῆς τοῦ κ. Ὁρέστη Κανέλλη, στὴν αἶθουσα
Στρατηγοπούλου. Τὰ ἔργα τοῦ κ. Ο. Κ. κινοῦν
ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἀπλότητα τοῦ
σχεδίου, τὴν λεπτότητα τοῦ χρώματος καὶ κά-
ποιαν ἰδιαιτέραν ἑκφρασίν ποῦ δίνει στὰ πρό-
σωπα. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκεῖνο, ποῦ τὸν χα-
ρακτηρίζει εἶναι ὁ φῶτισμός, ἕνα μυστικόν, ποῦ
ὀλίγοι ζωγράφοι κατέχουν. Τὰ τοπεῖα τοῦ κ.
Κανέλλη ἔχουν φῶς καὶ σκιά καὶ ὄχι σκοῦρο
καὶ ἀνοικτὸ χρῶμα. Μὲ τὰ ἐφόδια ποῦ κατέχει
ὁ καλλιτέχνης, θὰ μπορούσε νὰ καταπιασθῇ
καὶ μὲ σοβαρότερα θέματα, ἀλλὰ ποῖα ἐνθάρ-
ρουνσιν ἔχουν οἱ ζωγράφοι μας ἀπὸ τὴν κοινω-
νίαν, ἀφοῦ, ὅπως καὶ ἄλλοτε εἴπαμεν, δὲν
εἶναι τῆς μόδας τὰ ταμπλῶ, διότι ἡ σημερινή
μόδα καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἀπαιτοῦν ἀδειους
τοιχοῦς ;

Α. Π. Ρ.

Μουσικὴ Κίνησις

Τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν μᾶς ἐπεφύλαξε ἐφέτος
μίαν καλλιτεχνικὴν «σαιζόν», τὴν ὁποίαν σπα-
νίως εὐρίσκει κανεὶς καὶ εἰς μεγαλοπόλεις. Ὁ
Μπρούνο Βάλτερ, ὁ Χούμπερμαν, ὁ Καζάλς,
ὁ Ντεμπρόβεν, ὁ Κινάπερτσμπους καὶ τόσοι ἄλ-
λοι ἐκλεκτοὶ καλλιτέχνη παγκοσμίου φήμης,
λαμπρύνουν τὴν χειμερινὴν περίοδον τῶν συν-
αυλίδων.

Μέσα εἰς τὴν πεζὴν ἀθηναϊκὴν ζωὴν, ἡ ὁποία
περνᾷ ἀνάμεσα σὲ ἀναριθμητὰ «μπρίτζ», καὶ
«πινάκλ», σὲ ταινίες κινηματογράφου καὶ στὰ
ἀληθινὰ ἐργοστάσια, τὰ καλούμενα «Ἰντιστοῦ-
τα καλλονῆς», τὸ πέρασμα ἐνὸς μεγάλου καλ-
λιτέχνου, μιᾶς ἐξόχου μουσικῆς προσωπικότη-
τος, σὰν τὸν Μ π ρ ο ὕ ν ο Β ά λ τ ε ρ, ση-
μειώνει σταθμόν. Ἕνας τέτοιος καλλιτέχνης
κατορθώνει καὶ ἀποσπᾷ τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ
τὶς μονότονες σκέψεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς
καὶ μᾶς ἀνοίγει εὐρεῖς καὶ διαφανεῖς ὀρίζοντας
ἀνωτέρου ἐπιπέδου.

Πῶς νὰ κρίνῃ κανεὶς ἕνα διευθυντὴν ὀρχή-
στρας, ὅστις κρατεῖ, μαζὶ μὲ τὸν Τοσκάνινι καὶ
τὸν Φουρτβαϊγλερ, τὰ σκῆπτρα ὁλοκλήρου τοῦ
κόσμου ; Θαυμάζει καὶ σιωπᾷ. Ἐκτελέσεις, σὰν
τὶς δύο Συμφωνίες τοῦ Μότσαρτ, σὰν τὸ «Θάνα-
τος καὶ ἐξαϋλῶσις» τοῦ Στράους, σὰν τὸ
«Πρελοῦδιον καὶ θάνατος τῆς Ἰζόλδης», ὑπερ-
βαίνουν τὰ ὅρια τῆς τελειοτάτης μουσικῆς ἐκ-
τελέσεως, διότι περιέχουν καὶ στοιχεῖα ὑπερκό-
σμιά, θεῖα.

Θὰ ἡδύνατο ἐν τούτοις κανεὶς νὰ εἴπῃ, ὅτι τὸ
χαρακτηριστικώτερον μέρος τῆς τέχνης του εἶ-
ναι ἡ ἀπάρατος ἑλλειψὶς νευρικότητος, ἡ θεῖα
γαλήνη, ἡ ὁποία διαπνέει καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς
πλέον παθητικὰς ἐκδηλώσεις. Ὁ Βάλτερ κα-
τορθώνει νὰ ἐκφράζῃ θαυμάσιον καὶ ἰσχυρότα-

τον πόθον, ἀλλὰ πάντοτε συγκρατούμενον, ἕνα
αἶσθημα «Ὀλύμπιον». Ἐπειτα ἡ ἀπόλυτος, ἡ
κρυσταλλίνη διαύγεια, ἡ ὁποία παρουσιάζει
ἕνα ἔργον πολὺπλοκον καὶ πολὺρρυθμον, ὅπως
ἡ 7η Συμφωνία τοῦ Μπετόβεν, τὸσον σαφές,
τόσον εὐκολονόητον.

Ὁ καλλίτερος ὅμως χαρακτηρισμός διὰ τὴν
προσωπικότητα τοῦ Μπρούνο Βάλτερ εἶναι ἐκεῖ-
νος, ποῦ ἔδωκεν ὁ ἴδιος διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ὅ-
ταν, σαγηνευόμενος ἀπὸ τὸ τοπεῖον τῶν Δελφῶν,
ἐπιθύρσεν εἰς τὴν συνοδεύουσαν αὐτὸν Ἀθη-
ναίαν κυρίαν : «Α ἰ σ θ ὁ ν ο μ α ἰ ὅ λ ο ς
μ ο υ σ ῖ κ ῆ ».

Ἕνας νεαρῶτατος πιανίστας, ὁ κ. Ρίφλιγκ,
Νορβηγός, εἶχε τὴν τύχην νὰ παίξῃ τὸ θαυμα-
σιον Κονσέρτο τοῦ Γκρήγκ, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν
τοῦ μεγάλου μουσικοῦ πρέπει δὲ νὰ ὁμολογη-
θῇ ὅτι ἐκράτησε καλὰ τὴν θέσιν του, διότι ὄχι
μόνον ἐξαιρετικὴν πιανιστικὴν ἱκανότητα ἔχει,
ἀλλ' ἰδίως μίαν θερμὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιοσυγ-
κράσιαν, ἡ ὁποία τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἐρμηνεύσῃ
ὅλην τὴν ποιήσιν καὶ τὴν δροσίαν καὶ ὄλον τὸ
σφρίγγος, ποῦ ἐγκλείονται εἰς τὸ κομμάτι αὐτό.

Ἡ Β' Συμφωνικὴ ἐδόθη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν
τοῦ Ἀλσατοῦ μουσικοῦ κ. Münch, ὅστις διευθύνει
τὴν ὀρχήστραν τοῦ Κονσερβατοῦάρ τῶν Πα-
ρισίων. Ἰσως αἱ πρόσφατοι ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸν
Μπρούνο Βάλτερ, ἴσως ἡ ἐκλογὴ τοῦ προγράμ-
ματος, νὰ ἔπαιε. Πάντως ὁ κ. Münch δὲν
ἐνεθουσίασε κανένα. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ συμφω-
νικοῦ ποιήματος τοῦ Debussy «Ἡ θάλασσα», ἡ-
το μὴ τρικυμία. Ἐως τώρα ἐγνωρίζαμεν τὴν
θάλασσαν ὡς ἀθόρυβον στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον

μόνον τὸν φλοῖσθον στήν ἀμμουδιά ἢ τὸν κτύπον τῶν κυμάτων στοὺς θράχους ἐν ὧρα τρικυμίας παράγει. Ἡ σύνθεσις ὅμως τοῦ Γάλλου μουσουργοῦ παρουσίασεν ἕνα σωστὸν πανδαιμόνιον: θὰ ἔλεγε κανεῖς, ὅτι ἔδωσε φωνήν—καὶ τί φωνήν!—σ' ὅλους τοὺς ἀφώνους κατοίκους της καὶ ὅτι φάλαινα, καρχαρία, φῶκαι, ψάρια καὶ ἀχιβάδες, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπειράριθμα ζῷδια ὅλα μαζί ὠρύοντο, ἐβρυχῶντο, ἐνῶ συγχρόνως ἐνόμιζες, ὅτι κεραυνοὶ καὶ θρονταὶ ἐμυκῶντο. Ἀκόμη καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ συνειθισμένοι ἐν τούτοις εἰς τὸν θόρυβον, τὰ ἔχασαν. Εὐτυχῶς τῆς συναυλίας μετεῖχε ἕνας λαμπρὸς βιολίστας, ὁ κ. Μίλοταιν, εἰς τὰ χέρια τοῦ ὁποίου τὸ βιολί εἶναι ἕνα πειθήνιον ὄργανον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ὁ καλλιτέχνης ἐκτελεῖ τὰς πλέον ἐπικινδύνους ἀκροθασίας μετ' ἀκρίβειας καὶ μοναδικῆς εὐχέρειας. Ὁ ἦχος του γεμάτος, ἀκριβής, ἀθρόος, θέλγει χωρὶς ὅμως νὰ συγκινῇ. Τοῦ λείπει ἀκόμη τὸ βάθος, ὁ πόνος, ποὺ ἀποκτᾶται μόνον μετὰ τὴν πείραν τῆς ζωῆς. Τόσον εἰς τὸ Κονσέρτο τοῦ Τσαϊκόφσκυ, ὅσον καὶ εἰς τὰς δύο ἰδιαιτέρας συναυλίας του, ὁ καλλιτέχνης κατεχειροκροτήθη καὶ ἠναγκάσθη πολλὰ κομμάτια νὰ προσθέσῃ, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ κοινόν. Ἀπὸ τὰς καλλιτέρας του ἐκτελέσεις ἦτο ἡ περίφημος Ζακὼν τοῦ Μπάχ.

**

Εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη ἡ κ. Μαντελὲν Γκραίη ἔδωσε δύο συναυλίας, μετὰ πρόγραμμα πλουσιώτατον καὶ ποικίλον. Ἡ γαλλικὴ καλλιτέχνης εἶναι μᾶλλον *diseuse* ὅχι τόσον, διότι ἔχει μικρὰν φωνήν, ἀλλὰ διότι ἡ μεγάλη τέχνη της συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδῃ ὅλως ἐξαιρετικὴν ἔκφρασιν καὶ νὰ τονίσῃ περισσότερο τὴν σημασίαν τοῦ ποιήματος, παρὰ τοῦ ἤχου. Κατορθώνει ἔτσι, τραγούδια μουσικῶν ἀσήμαντα νὰ τὰ παρουσιάσῃ, ὡς μικρὰ δραματάκια. Ἡ κ. Γκραίη ἔδωσε δείγματα τῆς τέχνης της εἰς ὅλα τὰ εἶδη, τόσον εἰς παλαιὰ λαϊκὰ τραγούδια, ὅσον καὶ μοντέρνα, κωμικά καὶ αἰσθηματικά, ἐτραγουδῆσεν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ ἑλληνικὰ ἀκόμη, εἶναι δὲ μυστήριον πῶς κατώρθωσεν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν νὰ μάθῃ νὰ τραγουδῇ εἰς τὴν γλῶσσάν μας.... καλλιτέρα ἀπὸ μερικὰς Ἑλληνίδας.

**

Ἡ 3η Συμφωνικὴ τοῦ Ὁδείου μᾶς ἐπεφύλαξε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσωμεν ἄλλον ἕνα

καπελλομᾶστερ μεγάλης ἀξίας, τὸν κ. Εὐγένιον Γιόχοφ, διευθυντὴν τῶν συμφων. συναυλιῶν τοῦ Ἀμβούργου. Νεώτατος, γεμάτος φλόγα καὶ ὁρμήν, μᾶς ἔδωσε μίαν μεγαλοπρεπὴ Εἰσαγωγὴν τοῦ Εἰσρητισμοῦ, ἀποδώσας ὅλον τὸ ἡρωϊκὸν στοιχεῖον, ποὺ ἐγκλείει τὸ θέμα της. Ἡ ἐρμηνεία τῆς 5ης Συμφωνίας Μπετόβεν ὑπῆρξε θαυμασία. Ὅλοι αἱ φράσεις τῆς συμφωνίας αὐτῆς—ποὺ εἶναι τόσον πολλὰ καὶ τόσον ὠραῖα, ὥστε εἶναι σὰν νὰ εὐρίσκεται κανεὶς ἐμπρὸς εἰς ἕνα κουτὶ γεμάτο ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα πετράδια—ἀπεδόθησαν μετὰ ὅλην τὴν δραματικότητα καὶ κλασσικότητα, διότι ἡ ὁρμητικότης τοῦ κ. Γιόχοφ δὲν ξεφεύγει ποτὲ ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς κλασσικῆς παραδόσεως—εὐτυχῶς! Ἀριστουργηματικὴ ἦτο ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Τίλλε. Ὁ ἱλλενσπὴγγελ, τὸ ὁποῖον ἔχομεν ἀκούει εἰς τὰς Ἀθήνας πολλὰς φορές, ἀλλὰ ποτὲ τὰ χρώματα τῆς πολυχρώμου παλέτας τοῦ Στράους, δὲν ἐξεχωρίσθησαν μετὰ τόσῃ σαφήνειαν.

Εἰς τὴν συναυλίαν ἔλαθε μέρος καὶ ὁ Γιουγκοσλάβος καλλιτέχνης κ. Ζλάτκο Μπαλόκοβιτς, μετὰ τὸ Κονσέρτο διὰ βιολί τοῦ Νιβόρζακ. Ἡ δοξαρία του ἀπαλή, γλυκειά, αἰσθηματικὴ, ἔταίριαζε εἰς τὸ ὑπεραισθηματικὸν Κονσέρτο τοῦ Τσέχου συνθέτου, τὸ ὁποῖον διὰ πρώτην φορὰν ἠκούσθη εἰς τὴν πόλιν μας.

Μ. Τ. Μ.

Τὰ τραγούδια μου

Ὡ σεῖς, ποὺ θὰ διαβάσετε αὐτά μου τὰ τραγούδια,
Ἔρμης καρδιάς παράπονα, ἀγροῦ φτωχὰ λουλούδια,
Ἄν θρῆτε στήν καρδιά πληγῆς καὶ στὰ λουλούδια ἀγκάθια,
Ἄν γέλια δὲν εὐρήτ' ἐκεῖ, μόνο καὶ μούους καὶ πάθια,
Μὴ τὰ πετᾶτε· ρίχτε τα ἐκεῖ σὲ μίαν ἄκρη,
Κι' ἄς τὰ ραντίξῃ κάποτε τὸ σπλαγχνικὸ σας δάκρυ.
Ποιὸς ξέρει, ἕνα μοναχὸ τοῦ πόνου δάκρυ φθάνει
Νὰ δώσῃ στ' ἄνθη μυρουδιά, καὶ τὴν καρδιά νὰ γιάνῃ.

(Ἀπὸ τὰ Ροδιὰ Ὁνειρά)

† ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

Ἐκδόσεις

«Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα», Ὑπὸ Emile Witmeur, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λιέγης. Ὑπὸ τὸν ἀπείριστον αὐτὸν τίτλον ἐξεδόθη στὸ Βέλγιον μικρὸν τεύχος 45 σελίδων, μετὰ 29 ὠραιότατες φωτογραφίες ἑλληνικῶν τοπείων καὶ ἀριστουργημάτων, τὶς περισσότερες ὀλοσέλιδες, ποὺ ἀποτελεῖ ἀληθινὸν ὕμνον τῆς ἀρχαίας, ἀλλὰ καὶ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, τῶν φυσικῶν καλλονῶν της, τῶν καλλιτεχνημάτων της, ἀλλὰ καὶ τῶν κατοίκων της, παλαιῶν καὶ συγχρόνων.

Ὁ διακεκριμένος καθηγητὴς ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν Ἑλλάδα τὸν Αὐγούστου καὶ Σεπτεμβρίου τοῦ 1937, ὡς μέλος τοῦ Συνεδρίου τῆς Διεθνούς Ἑταιρίας τῆς Ἐμπορικῆς Ἐκπαιδεύσεως τὸ ὁποῖον πέρυσιν ὡς γνωστόν, εἶχεν ὁργανωθῇ εἰς τὸν τόπον μας.

Ὡς φόρον εὐγνώμοσύνης πρὸς τὸ ἄθνατον Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ποὺ ἀνέκαθε ἐλάτρευε καὶ ποὺ τὸ συνήνησεν ἀπιστεύτως ζωντανὸν καὶ ζωογόνον, τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο, στὸ ὁποῖον αἰσθανόταν πῶς χρωστοῦσε τὸν ἐνθουσιασμό του, καὶ τὰ ἀνώτερα ἰδανικά του, ὁ Emile Witmeur ἐδημοσίευσεν τὶς ἐντυπώσεις του αὐτὲς εἰς τὸ Δελτίον τοῦ Συλλόγου τῶν φίλων τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λιέγης, καὶ κατόπιν μετὰ ἰδικὰ του ἐξοδα τὸ ἀνετύπωσεν καὶ τὸ ἐκυκλοφόρησεν ἐδρῶντα εἰς τοὺς κύκλους τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Αἱ Βελγικαὶ ἐφημερίδες ἀνέφεραν τὴν ἔκδοσιν μετὰ πολλὰς κολακευτικὰς κρίσεις διὰ τὸν συγγραφέα τοῦ ἔργου, ὅσον καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Δημοσιεύομεν κατωτέρω μιά μικρὰ περικοπὴ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ὅπου ὁ συγγραφεὺς ἐξυ-

μεῖ τὸ φῶς τῆς Ἑλλάδος. Ἐκ τῶν ὀλίγων αὐτῶν γραμμῶν φαίνεται μετὰ πόσον ἐνθουσιασμό εἶναι γραμμένο τὸ βιβλίον αὐτό.

.... «Καὶ τὸ φῶς, ποὺ τόσο μᾶς ἐξέπληξε, σὰν φθάσαμε στήν Ἑλλάδα, διατηρεῖ κι' αὐτὸ ὅλες τὶς πρῶτες χάρες του. Ἐχει μιά διαφάνεια, ποὺ οὔτε τὴν φανταστήκαμε, ἂν καὶ προηγουμένως εἴχαμεν ἰδῇ τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Προβηγγία. Τὸ φῶς αὐτό, ποὺ ἐγείρεται λαμπρὸ καὶ γλυκὸ συνάμα τὰ πρῶινά, ποὺ τὰ μεσημέρια φλογίζει καὶ ξηραίνει τὰ πάντα, καὶ σὰν σουρουπώνει, θάφει τὰ θράδεια μετὰ παραμυθένιες πορφύρες σὲ ὅλες τὶς μαγευτικὰς ἀποχρώσεις. Τὸ φῶς αὐτό, ποὺ τὴ λάμψη τῶν μαρμάρων τὴν ἐνδύει μετὰ μιά χρυσὴ πάτινα, πῶς πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλο, μᾶς ἔφερε σ' ἐπαφὴν μετὰ τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον, μετὰ τὸν ὁποῖον εἶχε τραφῇ τὸ πνεῦμα μας. Μὴ δὲν εἶνε τὸ αὐτὸ φῶς, τοῦ ὁποίου οἱ φλογερὲς ἀχτίδες πλημμυροῦν καὶ σήμερα τὶς διαφανεῖς ἐκτάσεις, ποὺ μετὰ τὴν αὐτὴ ἀστείρευτη σπατάλη εἶχεν ἀγκαλιάσει καὶ περιλούσει τὴν Ἑλλάδα κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Περικλέους, τοὺς χρόνους τῆς Μακεδονικῆς, Ρωμαϊκῆς, Βυζαντινῆς καὶ Ἑνετικῆς κυριαρχίας, ποὺ ἐφώτισε τὴ σκλαβιά καὶ κατόπιν τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τοῦ λαοῦ; Μετὰ μιά μαγικὴ δύναμιν ἔφερε κοντὰ στήν καρδιά μας, σὲ ὅλη τὴν οὐσιαστικὴ καὶ ζωντανή τους ἀλήθεια, τὸν Παρθενῶνα, τὴν Κόρινθον, τοὺς Δελφούς καὶ τὴν Ὀλυμπία, τὰ μέρη αὐτά, ποὺ αὐτὴ ἡ φύσις τοὺς προώρισε τὸ μεγαλεῖόν τους. Οἱ ἐξαισίαις ἀποχρώσεις, σὰν θασιλέψει ὁ ἥλιος, μετὰ τὶς ἀτέλειωτες ποικιλίες, δὲν ἔχουν θέβαια οὔτε αὐτὲς ἀλλάξει. Τὸ λευκὸ φῶς καὶ οἱ θαυιᾶνες σκιὲς παρουσιάζουν σὲ ἀνάγλυφο τὰ ἐρείπια καὶ δὲ γράφουν τὸ τοπεῖον στὸ σύνολόν του, διατηρῶντας τὴν ἀφθαστὴ πεμπτουσία του καὶ ἀφαιρῶντας μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια μας τὸ παραπέτασμα τοῦ χρόνου, γιὰ νὰ ἰδοῦμε καὶ μεῖς ὅσα εἶδαν ἄλλα μάτια, κλειστὰ πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια.

»Καὶ δὲν ἀπορήσαμε σὰν εἶδαμε νὰ ἐμφανισθοῦν μπροστά μας οἱ μορφὲς τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Σοφοκλέους, στὸ θέατρο τοῦ Διονύσου τῶν Ἀθηνῶν δὲν διστάσαμε νὰ πιστέψωμε τὸν ξεναγόν, σὰν μᾶς ἔδειξε πάνω στὸ γνωστὸ λόφον τὴ Σαλαμῖνα, τὸ μέρος, ἀπ' ὅπου ὁ Ξέρξης παρακολούθησε τὴν καταστροφὴν τοῦ στόλου του. Ἦταν χωρὶς ἀμφιβολία τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ ἄψαυστο, τὸ ἐπίμονο, ποὺ συντελοῦσε πῶς πολὺ ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τὴ θάλασσα, νὰ παροῦ-

οιάση ἀληθοφανές τὸ θαῦμα τῆς μεταθέσεως καὶ ὀπισθοδρομήσεως τοῦ χρόνου».

Ἐλήφθη τὸ 3ον τεῦχος τῆς Β' περιόδου τοῦ Δελτίου τοῦ Λυκείου Ἑλληνίδων, μ' ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν πολυσχιδῆ δρᾶσιν τοῦ Λυκείου ὕλην.

«Ἡ ὑπερτρίχωση καὶ ἡ ριζικὴ θεραπεία της». Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ κ. Μ. Γιοέλ, ἱατρὸς αἰσθητικὸς καὶ ὠτορινολαρυγγολόγος, ἐξέδωκε τελευταίως διὰ τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Μ. Βασιλείου ἐν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει ἀναμφιβόλως ὅλας τὰς γυναῖκας γενικῶς.

Εἰς ὕφος εὐχάριστον καὶ σαφές ὁ κ. Μ. Γιοέλ πραγματεύεται ὅλον τὸ πρόβλημα τῆς ὑπερτριχώσεως καὶ τῆς θεραπείας της. Εἰς τὰ πρῶτα κεφάλαια ἐξηγεῖ τί εἶναι ἡ ὑπερτριχώσις, μελετᾷ τὰ αἷτια τῆς ὑπερτριχώσεως καὶ ἀνασκοπεῖ τὴν ὑπερτριχώσιν διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἀνέκαθεν δὲ καὶ κατὰ κανόνα ἡ γυνὴ ἀπὸ τὴν προϊστορικὴν ἐποχὴν ἔτρεφε μεγάλην ἀντιπάθειαν εἰς τὰς περιττὰς τρίχας καὶ προσεπάθει νὰ ἀπαλλαγῇ διὰ διαφόρων μέσων, ἔστω καὶ προσωρινῶς, ἐξ αὐτῶν.

Εἰς τὰ ἐπόμενα κεφάλαια ὁμιλεῖ διὰ τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται αἱ σύγχρονοι γυναῖκες καὶ ἐμπειρικοὶ κατὰ τῆς ὑπερτριχώσεως καὶ ἐξηγεῖ τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποῖους οὐδὲν ἐκ τῶν μέσων τούτων ἐξαφανίζει ριζικῶς τὰς περιττὰς ταύτας τρίχας. Ἐπισύρει τὴν προσοχὴν τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῶν κινδύνων τῆς χρησιμοποίησεως τῶν μέσων τούτων, καθ' ὅσον ὅχι μόνον δὲν ἐμποδίζουν τὴν ἐπαναφύευσιν τῶν ἀνεπιθυμητῶν τριχῶν, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐπιταχύνουν τὴν ἐπανεμφάνισιν αὐτῶν, καὶ εἶναι γενικῶς ἐπικίνδυνα.

Εἶτα ὁ συγγραφεὺς περιγράφει τί κατ' ὀρθὴν ἢ ἱατρικὴ Ἐπιστήμη κατὰ τῆς ὑπερτριχώσεως καὶ μᾶς γνωρίζει ποῖα εἶναι τὰ ἀξιοσώστατα ἐπιστημονικὰ μέσα διὰ τὴν ὀριστικὴν θεραπείαν αὐτῆς· διαπραγματεύεται ἐπίσης τὴν θεραπείαν τῆς ὑπερτριχώσεως διὰ τῶν ἀκτίνων Χ καὶ ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ἐπικινδύνου τῆς τελευταίας ταύτης θεραπείας, ἡ ὁποία διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἔχει καταδικασθῇ ὑφ' ὅλων τῶν σοβαρῶν ἐπιστημόνων.

Τέλος, εἰς τὰ δύο τελευταῖα κεφάλαια τοῦ τόσου ἐνδιαφέροντος βιβλίου, ὁ συγγραφεὺς ἀπαντᾷ εἰς ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα συνήθως ὑποβάλλουν εἰς τοὺς ἱατροὺς αἱ ἐξ ὑπερτριχώσεως πάσχουσαι καὶ δίδει τὰς δεούσας συμβουλὰς. Ἡ πραγματεία αὕτη, ἡ τόσον διδακτικὴ καὶ

χρήσιμος, πληροὶ ἓνα μεγάλο κενὸν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιογραφίαν. Γραφεῖσα μὲ ἀπόλυτον ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν καὶ ὑπὸ εἰδικοῦ ἱατροῦ τῆς περιοπῆς τοῦ κ. Μ. Γιοέλ, θὰ τύχῃ ἀναμφισβητήτως ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ τῆς δεούσης προσοχῆς.

Συνιστῶμεν θερμὰ στὶς ἀναγνώστριάς μας τὸ 16ον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Συλλόγου Γονέων «Πρακτικὴς Ὁδηγίης Ἀνατροφῆς», ποὺ ἐξεδόθη μὲ τὸν τίτλο «Τὰ νευρικὰ παιδιὰ», ὑπὸ Νίκα Ζερβοῦ, γιατί θὰ θροῦν στὴ μελέτη αὐτῇ τοῦ γνωστοῦ παιδιάρχου, πολύτιμες ὑποδείξεις γιὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς πραγματικῆς παιδικῆς νευρικότητος καὶ τὴν καταπολέμησίν της. Τὴν μελέτην διακρίνει πολλὴ ἐπιστημονικότης καὶ συγχρόνως μεγάλη πρακτικότης. Εἰς τὸ φυλλάδιον αὐτὸ συνεχίζεται ἡ δημοσίευσιν τῶν ἀποσπασμάτων τοῦ περιφήμου βιβλίου τοῦ Or. S. Marden, «Ἡ ἐπιτυχία διὰ τῆς θελήσεως», ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ διαβασθῇ ἀπὸ ὅλη τὴ νεολαία.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς βιβλιογραφίας γιὰ τὸ ὠραῖον ἄρθρον τοῦ κ. Μ. Πουλᾶκη (καὶ ὄχι Παυλάκη, ὅπως ἐσφαλμένως ἐτυπώθη), «Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ζῶα», ἀναφέρομεν, ἀκόμη, ὅτι ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἔγραψεν ἡ κ. Μαριέττα Ἑπτανησία τὰ ἐξῆς ἔργα: «Ἀκαρδὴ κοπέλλα» καὶ «Τὸ ἄλογο τοῦ σκουπιδιάρη», δημοσιευθέντα στὰ «Ζακυνθινὰ Ἀγριόλουλουδα», εἰς δὲ τὴν «Ἰόνιον Ἀνθολογίαν» τόμ. 1928—29) ἐδημοσίευσεν ἡ «Τὸ Παραπεταμένον» τῆς ἰδίας.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ Ν. ΜΑΚΡΙΔΟΥ

Μιά ξεχωριστὴ Ἑλληνίδα, μιὰ ἐθνικὴ ἐστία ἔσθουσε πρὸ ἡμερῶν. Ἡ Συμυρναία διδασκάλισσα Ἐλισάβετ Ν. Μακρίδου, ἀδελφὴ τοῦ ἀειμνήστου ἐθνικοῦ διδασκάλου Πανταλέοντος Ν. Μακρίδου, εἶχεν ἀφιερῶσαι τὴ ζωὴ της στὴ διδασκαλία. Ἐπὶ μακρὰ ἔτη στὴ Σμύρνη, διευθύνουσα τὸ λαμπρὸν τῆς Λύκειον, καὶ κατόπιν στὰς Ἀθήνας, ἐργάστηκε μὲ πατριωτικὸ παλμὸ καὶ πραγματικὴ ἀφοσίωσι γιὰ τὴ μόρφωσιν τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ ἐδημιούργησε πραγματικὰς «Ἑλληνες καὶ Ἑλληνίδες, μὲ γερὰς ἀρχὰς καὶ δυνατοὺς χαρακτῆρες.

Ἡ διαλεχτὴ αὐτὴ ἐργάτις τῆς ἐθνικῆς μορφώσεως ἔσθουσε πρὸ ἡμερῶν. Ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν της, ποὺ ἐδίδασκε ἐπὶ πενήντα τόσα χρόνια, θὰ εἶναι τὸ λαμπρότερο λουλούδι στὸν τάφο της.

Ἐνα φυτῶριο γυναικείου ἀγροτικοῦ πολιτισμοῦ

Εἶναι γνωστὸ σ' ὅλους ὅσους παρακολουθοῦν τὴν μόρφωσιν καὶ τὸν ἐξυψωμὸ τῆς γυναικας, ὅτι στὴν Φλώρινα, στὸ ἄκρον αὐτὸ σημεῖο τῆς Ἑλλάδος μας, λειτουργεῖ μιὰ Πρακτικὴ Οἰκοκυρικὴ Σχολή, ποὺ συντηρεῖται ἀπὸ τὸν Σύλλογον πρὸς Διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, ποὺ τόσα καὶ τόσα προσέφερε καὶ προσφέρει στὸν τόπον μας, ξεχωριστὰ στὴ Μακεδονία. Στὴ Σχολὴ αὐτὴ φοιτοῦν μόνον κορίτσια ἀπὸ χωριά, κι' ἀφοῦ ἀποφοιτήσουν τὴν ΣΤ' Δημοτικῆς. Οἱ δασκάλες τῆς Σχολῆς ἐργάζονται μὲ θέρμη καὶ μὲ σπάνιον ἐνθουσιασμό γιὰ τὴ θελίτωση τῆς ἀγροτικῆς γυναικείας γενεᾶς. Δὲν ἔχουν ἀπλῶς συνείσθησιν τοῦ καθήκοντός των· κάτι παραπάνω. Ἐχουν νοιώσει πλέρια τὸν μεγάλο σκοπὸ τῆς Σχολῆς στὸν σταθμὸ αὐτόν, κι' ἔχουν θάλει ὅλα τὰ δυνατὰ τους νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπὸ, ποὺ ἐπιδιώκει ἡ Σχολὴ αὐτὴ. Κάθε χρόνο σκορπίζονται ἀρκετὰ κορίτσια, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τριετὴ συστηματικὴ φοίτηση, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιμελημένη ἐργασία τῆς Σχολῆς καὶ τὴν παρακολούθησίν της, παίρνουν ὅλα τὰ χρειζόμενα σὲ μιὰ ἀγρότισσα νοικοκυρά: στοιχεῖα οἰκονομικῆς, μαγειρικῆς, ὕφαντικῆς, διαιτολογίας, βρεφοκομίας κτλ.

Ἀποφοιτοῦν ἀπὸ τὴν Σχολὴ καὶ μ' ἐνθουσιασμό, ποὺ φροντίζουν μαζὺ μὲ τίς ἄλλες γνώσεις, νὰ τὸν μεταδίδουν στὸ περιβάλλον των.

Εἶδα πολλὰς ἀπ' αὐτὰς στὰ χωριά νὰ ἐργάζονται μὲ σύστημα, μεταδίδουσαι ὅσα μάθανε κι' ὅσα μπορούσαν στὸ χωριὸ νὰ ἐφαρμοσθοῦν.

Χρησιμοποίησα ὡς δάσκαλος κι' ἐγὼ στὸ σχολεῖο καὶ στὸ χωριὸ καὶ ἔμεινα παρὰ πολὺ ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν πλούσια σὲ ἀποτελέσματα ἐργασία της. Τὸ ἴδιο ἔκαναν κι' ἄλλοι συνάδελφοι σὲ διάφορα χωριά κι' ἔμειναν ἱκανοποιημένοι, ὅπως ἀναφέρουν στὶς ἐκθέσεις τους, ποὺ στείλανε στὴ Διεύθυνση τῆς Σχολῆς. Οἱ ἐτήσιες ἐκθέσεις τῆς Σχολῆς εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς ὅλης ἐργασίας. Καὶ παρουσιάζουν πλοῦτο ἀπ' ὅλα τὰ εἶδη (ὕφαντικῆς, πλεκτικῆς, ζαχαροπλαστικῆς κτλ.). Ἡ Φλώρινα πάντα μὲ συγκίνηση παρακολουθοῦσε τίς ἐκθέσεις καὶ γιοιρτές.

Ἐπεῖσθησαν πιά κι' οἱ πιὸ δύσπιστοι, ὅτι τὰ κορίτσια, ποὺ ἀποφοιτοῦν ἀπὸ τὴν ἐν λόγω Σχολήν, θὰ μποροῦν νὰ μεταδώσουν ἓνα γνή-

σιον ἀγροτικὸν πολιτισμὸν στὸν τόπον, ποὺ θὰ ζήσουν. Ἀρχισε νὰ φυσᾷ ἓνας ἄλλος ἀέρας πιά στὴν ὑπαιθρο, γιομάτος αἰσιοδοξία· καὶ καθενὸς πάλαι ἡ ψυχὴ ἀπὸ γνήσιο ἐθνικισμό, γιὰ τὴν ἐργασία αὐτὴ καὶ γιὰ τὰ συμπαθητικὰ αὐτὰ πλάσματα.

Μακάρι νὰ μπορούσε σὲ κάθε πόλιν τῆς Μακεδονίας νὰ λειτουργοῦσε μιὰ τέτοια Σχολή, θὰ εἶχε πολλὰ νὰ προσφέρῃ. Ἀς τὸ ἐλπίσωμε.

Θὰ παραθέσωμε μιὰ ἐκθεση γραμμένη ἀπὸ μιὰ μαθήτρια τῆς Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς.

Λόγια, ποὺ εἰπώθηκαν στὶς μαθήτριες τοῦ Ἀρσακείου Ἀθηνῶν.

«Γλυκειὲς Ἑλληνοπούλες,

Δεχθῆτε τὸν ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν μας. Δεχθῆτε τὸν, ἀδελφοῦλές μας, ὡς τὸ τελευταῖο ἔθιμον νὰ σᾶς συνοδεύῃ γιὰ μιὰ καλὴ θύμηση ἀπ' τὴν γωνιά τῶν πατέρων μας, ποὺ κλείνεται σὲ μιὰ λέξη «Μακεδονία».

Φεύγετε, μιὰ ἐλπίδα ὅμως ἀστείρευτη, ἀκλόνητη, μένει πάντα στὴν καρδιά μας, κάτι μέσα μας, ποὺ πάντα μᾶς λέει: «Θ' ἀνταμώσουμε πάλι, θὰ ζήσουμε μαζί. Θὰ μᾶς ἀγκαλιάσῃ κι' ἐμᾶς, γιὰ λίγες στιγμὲς, ὁ μαγικὸς ἀέρας τῆς Ἀθήνας, θὰ μᾶς θερμάνῃ ὁ ἥλιος τῆς ἀθάνατης Ἀθήνας. Πόσοι δὲν τῷ πᾶν: «Δὲν μὲ μέλει, ἂς πεθάνω τώρα, ἀφοῦ εἶδα τὴν Ἀθήνα. Τὴν μαγικὴν μας Ἀθήνα. Μοῦ φτάνει ἡ ζωή.

Φεύγετε. Μὰ δὲν χάνεστε ἀπὸ κοντὰ μας. Ἡ μαγικὴ σας ὄψη θάναί πάντα κοντὰ μᾶς καὶ θάναί γιὰ πάντα, χωρὶς νὰ σβύνηται μπρὸς τὸ ψεύτικο λαμπροφῆγγισμα τοῦ κόσμου. Μὲ τὸ γέλιο της θὰ μᾶς λῇ: Θ' ἀνταμώσουμε πάλι, θὰ ζήσωμε εὐτυχισμένα γιὰ λίγες στιγμὲς. Θάσπε, ἀλήθεια, μακριὰ μας, μ' ἀλησμόνητη θὰ ζῇ μέσ' στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας κάποια εἰκόνα σας χρυσή.

Μὴ μᾶς ξεχνάτε. Στέλνετέ μας πάντα τὸν αἰώνιον χαιρετισμὸν σας, καλὲς γλυκειὲς Ἑλληνίδες. Ἀστείρευτη χαρὰ γιὰ μᾶς λογίζεται τούτη ἡ μέρα. Τώρα ὅμως ποὺ ἦρθε στιγμὴ, ποὺ ἦρθε ὥρα, νὰ ξεψυχήσουν οἱ γλυκεῖς στιγμὲς τῆς χαρᾶς, τῆς εὐτυχίας μας, στὴν καρδίᾳ μας πάντα μένει καὶ θὰ μένῃ γιὰ πάντα.

Θὰ ζήσωμε μαζί, ἡ μαγικὴ Ἀθήνα θὰ μᾶς ἀγκαλιάσῃ, ἡ μαγικὴ Ἀθήνα θὰ μᾶς μαγέψῃ μὲ τὴν ὄνειρεμένη ὁμορφίᾳ της.

Στὸ ταξεῖδι ποὺ θὰ πάτε, ἡ ζωὴ σας νᾶναι

γλυκειά· τή χαρά και την γαλήνη νάχετε πάν-
τα συντροφιά.

Μή μās ξεχνάτε.

Στό καλό, στό καλό.

Ἀ γ γ ε λ ι κ ῆ Χ α τ ζ ῆ

μαθήτρια Γ'. τάξ. Οἰκ. Σχολ. Φλωρίνης»

Εἶναι ἕνα δείγμα τῆς ἐργασίας, πού γίνεται
ἀπάνω στήν ἀσκηση τοῦ λόγου.

Αἰώνια εὐγνωμοσύνη στό |Σύλλογο πρὸ
Διάδοση τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, θά χρεω-
στή ἡ ἀγρότισσα γυναῖκα.

ΛΑΖ. ΒΑΒΕΙΑΔΗΣ
διδάσκαλος

Αἱ κρίσεις μας

Ὁ μεγάλος κίνδυνος τῶν κοινωνικῶν μας
σχέσεων, ὅσον καί ἂν εἶναι αὐταὶ εὐχάριστοι,
εἶναι νὰ κρίνωμεν ὅλα καὶ ὅλους μ' ἐπιπολαιότητα.

Φυσικά, ὅταν πρόκειται γιὰ κατιτὶ κακό, φα-
νερὸ, δὲν ἔχομε μόνον τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ
τὸ καθήκον, νὰ τὸ κρίνωμε καὶ νὰ τὸ στιγμα-
τίσωμε. Πρέπει νὰ ἔχωμεν τὸ θάρρος νὰ εἰποῦ-
με: «Αὐτὸ εἶναι κακὸ καὶ ἀνήθικο». Δὲν εἶναι
γι' αὐτὲς τίς κρίσεις, πού θέλω νὰ σὰς μιλή-
σω, ἀλλὰ γιὰ κείνες, πού ἐκφέρομεν κατόπιν
ἐνὸς «ἀκουσα νὰ λένε».

Τὰ φαινόμενα εἶναι συχνὰ ἀπατηλὰ καὶ οἱ
ἄνθρωποι περισσότερον δυστυχεῖς, παρὰ ἔνο-
χοι. Τὸ νὰ κρίνωμεν τὸν ἄλλον ἀπὸ ἕνα μόνον
γεγονὸς εἶναι ἀνόητο, γιὰτὶ κάθε πρᾶξις στη-
ρίζεται σὲ περιστάσεις, πού συχνὰ δὲν ἐξαρ-
τῶνται ἀπὸ μᾶς. Ποιὸς λοιπὸν ἔχει τὸ δικαίω-
μα νὰ κρίνῃ; Γνωρίζομεν ἀρκετὰ καλὰ τὴν
ψυχὴ τοῦ πλησίον μας, γιὰ νὰ εἴμεθα βέβαιοι,
ὅτι τὰ πράγματα εἶναι ὅπως τὰ νομίζομεν ἡ-
μεῖς; Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι γνωρίζει
τὴν ψυχὴν τοῦ ἄλλου; Ὑπάρχουν βέβαια ση-
μεῖα, πού χωρίζουν τὴν ἀρετὴ ἀπὸ τὴν κακία,
ἀλλὰ ξέρομε πού ἀρχίζει ἡ μία καὶ πού τε-
λειώνει ἡ ἄλλη;

Ἄς παρακολουθήσωμεν ὡς κριταὶ γιὰ μιὰ
καὶ μόνη ἡμέρα τῆ δικῆς μας ζωῆς. Ἐχομε μέ-
σα μας ἕνα μόνιμο δικαστήριον, πού κρίνει τίς
γνωριμίες μας κ' ἐν γένει τὸν ἕξω κόσμον. Ἄς
ἀπασχοληθῇ καὶ μὲ τὸν ἑαυτὸ μας· ἡ μέθοδος
αὐτὴ θά εἶναι ὠφέλιμος καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ
τὸν πλησίον μας. Μὲ τὸ νὰ διαβλέπωμεν πάν-
τοτε στοὺς ἄλλους τρωτὰ, γινόμεθα κ' ἑμεῖς
ὑποποιοὶ μὲ τὸ νὰ κακογλωσσέωμεν, δίδομεν

καὶ στοὺς ἄλλους τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς κατη-
γοροῦν. Γι' αὐτό, ἄς εἴμεθα ἐπιφυλακτικὲς στίς
κρίσεις μας καὶ πιὸ χριστιανικὸν εἶναι νὰ δώ-
σωμεν χεῖρα βοηθείας σ' ἐκεῖνον, πού ἔσφαλε
καὶ δυστύχησε, παρὰ νὰ προσθέσωμε στὴ δυ-
στυχία του καὶ τὴν περιφρόνησί μας. ΒΕΡΑ

Τὰ σημερινὰ κορίτσια

Τὸ μοντέρνο κορίτσι ἔχει ἀσφαλῶς πιὸ πολ-
λὴ θέλησι, τόλμη καὶ προσωπικότητα, ἀπὸ τὸ
προπολεμικὸ κορίτσι. Τρεῖς εἶναι κυρίως οἱ αἰ-
τίες πού ἐπέφεραν αὐτὴ τὴ μεταμόρφωσι. Πρῶ-
τον ὁ μεγάλος πόλεμος, κατὰ τὴν διάρκειαν
τοῦ ὁποῖου γυναῖκες καὶ νεάνιδες ἔμειναν μό-
νες, ἐνῶ οἱ σύζυγοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἦταν στὸ
μέτωπο. Τὰ κορίτσια συνήνησαν νέες εὐθύνες
καὶ καθήκοντα καὶ ἐνοιώσαν τὴ σημασία τῆς
ζωῆς καὶ τὰ μυστήριά της. Ἐξ ἄλλου, ἡ μόρ-
φωσις τῶν σημερινῶν κοριτσιῶν εἶναι τελειό-
τερη, ὅλο δὲ προοδεύει· ἔτσι ἀποκτοῦν αὐτο-
πεποίθησιν, νοιώθουν πῶς εἶναι δυνατές, πῶς
εἶναι ἴσες μὲ τὸν ἄνδρα. Ἀπὸ τὸν ἀθλητισμὸ
τέλος γεννήθηκε καὶ κατιτὶ ἄλλο: ἡ οἰκειότης
μεταξὺ ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν. Οἱ νέες γυμνά-
ζονται τώρα στὸ ὑπαιθρο, καὶ οἱ ἀσκήσεις αὐ-
τὲς εἶναι ἀσφαλῶς πιὸ ὑγιεινὲς ἀπὸ τὰ αἰώνια
ἐργόχειρα, πού ἔκαμναν ἄλλοτε.

Μὲ τὸν ἀθλητισμὸ ἀπέκτησαν καὶ θάρρος,
γιατὶ, φυσικά, δὲν μπορεῖ νὰ μένῃ εὐθραυστο
κουκλάκι ἡ γυναῖκα, πού θέλει νὰ συναγωνι-
σθῇ τὸν ἄνδρα. Πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ λύῃ μόνη
τῆς τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς καὶ νὰ ξεμπερδεύῃ
τὰ μπερδεμένα, χωρὶς νὰ ἐπικαλεῖται πάντοτε
τὴ βοήθεια τῶν ἄλλων. Ὅσοι προσάπτουν στὰ
σύγχρονα κορίτσια τὴν τόλμη καὶ τὴν ἰσχυρὰ
θέλησί τους, πρέπει νὰ σκεφθοῦν πῶς συχνὰ
εἶναι τὰ μόνα ἐφόδια πού ἔχουν γιὰ νὰ νική-
σουν τὴ ζωῆ. Καὶ ὅσοι λέν πῶς «στὸν καιρὸ μας
δὲν ἦταν ἔτσι», λησμονοῦν, ὅτι ἐξοῦσαν σ' ἐ-
ποχὴ πολὺ πιὸ εὐκολὴ καὶ γαλήνια ἀπὸ τὴ
δική μας. Καὶ ἂν μὲ ρωτήσετε: Εἶναι ὀλιγώτε-
ρον αἰσθηματικὰ τὰ σημερινὰ κορίτσια; Ὁ ἁ-
παντήσω ἀδιστακτικῶς «Ὁχι! δὲν ἄλλαξαν» πε-
ριμένουν μὲ τὴν ἴδια λαχτάρα ἐκεῖνον, πού θά
ἐκλέξουν. Καὶ σὰς διαβεβαίω ὅτι τὸ μοντέρνο
κορίτσι σκέπτεται κι' αὐτό, σὰν τὸ προπολεμι-
κό, νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντά του ὡς σύζυ-
γος καὶ μητέρα, μὲ τίς ἴδιες ἐλπίδες, μὲ τὴν
ἴδια χαρά.

ΛΟΥΚΙΑ

Εἰδήσεις

Ὁ Σύνδεσμος Γυναικῶν «τὸ Σπίτι τοῦ Κορι-
τσιοῦ», κατόπιν τῆς ιδρύσεως μετὰ τοῦ Κράτους
τῆς Μεγάλης Ἑπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρι-
κῆς Σχολῆς Ἀπόρων Κορασίων, ὑπὸ τὴν προε-
δρείαν τῆς γνωστῆς καλλιτέχνιδος καὶ μεγάλης
ὀργανωτρίδας κ. Ἀγγ. Χατζημιχάλη, ὑπὸ τὴν αἰ-
γίδα τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Κρατικῆς Ὑγιεινῆς
κ. Α. Κοριζῆ, ὁ ὁποῖος ἐνισχύει τὴν ἐν λόγω
σχολὴν ἠθικῶς καὶ ὕλικῶν, θά ἐπιδώσῃ εἰς τὴν
ἐπιτέλειαν τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ προγράμ-
ματός του, ὡς ἐνδείκνυται ἐν τῷ καταστατικῷ
αὐτοῦ, — κοινωνικῶν καὶ ἐκπολιτιστικῶν ἔρ-
γων, ἱδρυσιν Κυριακατῶν σχολείων ἀπόρων
κορασίων καὶ νυκτερινῶν σχολῶν. Τὸ ἐκπαιδευ-
τικὸν τμήμα τοῦ Συνδέσμου, τοῦ ὁποῖου ἑφορος
εἶναι ἡ κ. Νίκη Πέρδικα, θά συνεργασθῇ μετὰ
τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος τοῦ Ἑθνικοῦ Συμ-
βουλίου τῶν Ἑλληνίδων, καὶ θά ἐπιδιώξῃ τὴν
σύνδεσιν τῆς ἐπαρχίας μετὰ τοῦ κέντρου, διὰ
τῆς ὀργανώσεως μορφωτικῶν ἢ φιλολογικῶν
ὀμιλιῶν, μὲ διακεκριμένας ὀμιλητρίδας, αἱ ὁ-
ποῖαι κληθεῖσαι, θά ἐπισκεφθοῦν τὰς κυριώτε-
ρας πόλεις τῆς Ἑλλάδος, φέρουσαι τὸν χαιρε-
τισμὸν τῶν κοινωνικῶν ἐργατιδῶν τῶν Ἀθηνῶν
εἰς τὰς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις διαμενούσας ἀδελ-
φάς των. Αἱ ὀμιλίσαι αὐταί, συμφώνως πρὸς τὰς
ἀρχὰς τοῦ Νέου Κράτους, θά εἶναι μαθήματα
ὕγιεινῆς, καλῆς συμπεριφορᾶς, μορφωτικὰ καὶ
παιδαγωγικὰ. Τὰ μαθήματα αὐτὰ θ' ἀρχίσουν
λίαν προσεχῶς.

Ἀπὸ τίς 15 Ὀκτωβρίου ἀρχισε νὰ λειτουρ-
γῇ εἰς τὸ 15ον Δημοτικὸν Σχολεῖον Ἄνω Πε-
τραλῶνων ἡ Νυκτερινὴ Σχολὴ ἐργαζομένων ἀ-
γοριῶν τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ Τμήματος τοῦ Ε.
Σ. Ε. Ἡ σχολὴ ἀπαρτίζεται ἀπὸ δύο τμήμα-
τα, τριτάξιον ἕκαστον, καὶ ἀριθμεῖ ἤδη περὶ
τοὺς 75 μαθητάς, ἀπὸ 10 μέχρι 16 ἐτῶν. Λει-
τουργεῖ καθημερινῶς, πλην τοῦ Σαββάτου, ἀπὸ
τίς 6½ ἕως τίς 8½ μ. μ. Ἀναγνωστικά, τετρά-
δια καὶ μολύβια ἐδόθησαν εἰς τοὺς μαθητάς. Ἡ
διδασκαλία ἐπιτροπὴ κυριῶν τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ
Τμήματος, ἔχει ἀναλάβει ὅχι μόνον τὴν τακτι-
κὴν παρακολούθησιν τῶν μαθημάτων, ἀλλὰ καὶ
τὴν ἐπίβλεψιν καὶ παρακολούθησιν τῶν φοιτούν-
των, εἰς τὴν ἐκτέλειαν τῆς βιοποριστικῆς των
ἐργασίας.

Τιμὴ εἰς Ἑλληνίδα. Ἡ κ. Κωνστ. Γεωργιά-
δου, διακεκριμένον μέλος τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ

Τμήματος τοῦ Ε. Σ. Ε., ἡ ὁποία ἐπὶ σειρὰν
ἐτῶν τόσον ἐπιτυχῶς συμμετέσχευ εἰς τὰ Courts
d' Expansion Commerciale τῆς Διεθνούς Ἑται-
ρίας τῆς Ἑμπορικῆς Ἑκπαιδεύσεως, καὶ πέρυ-
σιν ὡς Γενικὴ Γραμματεὺς τῆς Ἑλληνικῆς Ἑπι-
τροπῆς, τόσον συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν
τῆς ἐνταῦθα ὀργανωθείσης συγκεντρώσεως,
παρέστη ἐφέτος τὸ καλοκαίρι εἰς τὸ Courts τοῦ
Βερολίνου, ὡς προσκεκλημένη καὶ φιλοξενου-
μένη τῆς Γερμανικῆς Ἑπιτροπῆς. Εἰς ἐνδειξιν ἀ-
ναγνωρίσεως τοῦ μεγάλου ἐνδιαφέροντός της
καὶ τῶν πολλαπλῶν ὑπηρεσιῶν της, ἡ Διεθνὴς
Ἑταιρεία τῆς Ἑμπορικῆς Ἑκπαιδεύσεως, ἐξε-
λεξεν ἐφέτος τὴν Καν Κωνστ. Γεωργιάδου ὡς
ἐπίτιμον μέλος αὐτῆς. Σημειωτέον, ὅτι τὸν τί-
τλον αὐτὸν ὅχι μόνον δὲν φέρει οὐδεὶς ἄλλος
Ἕλλην, ἀλλὰ καὶ οὐδεμία ἄλλη γυναῖκα, οἷα σ-
δήποτε ἐθνικότητος.

Ἡ νεωτέρα ἀεροπόρος τῆς Γαλλίας εἶναι ἡ
δνὶς Καικιλία Σανιώ, ἡ ὁποία 17 χρόνων ἔδω-
σεν ἐξετάσεις πλότου τουριστικοῦ ἀεροπλάνου
κ' ἐπέτυχε θριαμβευτικῶς.

Τὸ βραβεῖον Νόμπελ τῆς λογοτεχνίας ἀπε-
νεμήθη ἐφέτος εἰς γυναῖκα, τὴν γνωστὴν Ἀ-
μερικανίδα συγγραφέα Πηρλ Μπάκ, καθηγή-
τριαν ἀπὸ ἐτῶν εἰς Κινεζικὸν Πανεπιστήμιον,
καὶ διάσημον διὰ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν κι-
νεζικὴν ζωὴν ἔργα της, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ «Καλὴ
Γῆ» ἐκινηματογραφήθη ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὑπὸ
τὸ βλέμμα τοῦ Βούδδα» καὶ ἐσημείωσε τερα-
στίαν ἐπιτυχίαν.

Ἐνώπιον πυκνοῦ ἀκροατηρίου ἔκαμεν ἑναρ-
ξιν τῶν μαθημάτων της εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἡ
καθηγήτρια κ. Ἀγγελ. Παναγιωτάτου, μὲ θέ-
μα: Ἡ ἐξέλιξις τῶν Τροπικῶν Νόσων.

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῶν Παρισίων
ἀπεφάσισε νὰ ὀνομάσῃ ἕνα δρόμον τῆς πρωτευ-
ούσης ὁδὸν Μαρίας Βερὸν, εἰς μνήμην τῆς πρὸ
ὀλίγου ἀποθανούσης μεγάλης φεμινιστρίας καὶ
δικηγόρου.

Τὸ ἐν Ἀθήναις «Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ» μετο-
νομάζεται εἰς «Οἰκοκυρικὴν, Βιοτεχνικὴν καὶ
Ἑπαγγελματικὴν Σχολὴν τῶν Ἑλληνικῶν Σπί-
τι». Ἡ μετονομασία ἐγίνε κατόπιν ἀποφάσεως
τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἱδρύματος,
ἐγκριθείσης διὰ διατάγματος.

Εἰς τὴν Ἀνωτάτην Ἀεραναυτικὴν Σχολὴν
τῆς Γαλλίας εἰσῆλθε πρώτη, μεταξὺ πολλῶν
ἄλλων ὑποψηφίων, ἡ δνὶς Ἰακωβίνη Πετί. Ση-

μειωτέον, ότι ή επιτυχοῦσα ἔδωκε διά πρώτην φοράν ἐξετάσεις, ή επιτυχία της δέ θεωρεῖται ὑπό τῶν γυναικείων κύκλων ὡς μία νέα μεγάλη κατάκτησις τοῦ λεγομένου ἀσθενοῦς φύλου.

Τήν 23ην Ὀκτωβρίου ἔγιναν στό Παρίσι, μέ πάσαν μεγαλοπρέπειαν τὰ ἀποκαλυπτήρια μνημείου ἀνεγερθέντος πρὸς τιμήν τῶν Γαλλίδων μητέρων. Εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια παρέστησαν ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας μετὰ τῆς συζύγου του, τὰ μέλη τῆς Κυβερνήσεως, τὰ προεδρεῖα τῶν γυναικείων ὁργανώσεων καί πλήθος κόσμου.

Νέα τῆς «Κονίστρας» Πετραλώνων Ε.Σ.Ε

Εἰς τὸ σιτίι τῆς κ. Ε. Μακκᾶ καί ἐνώπιον τῆς Προέδρου καί τῶν κυριῶν τοῦ Ἐθν. Συμβουλίου προεβλήθη κινηματογραφική ταινία τῆς ζωῆς τῶν παιδιῶν στήν «Κονίστρα», μέ τίς ἐορτές των, τὰ παιγνίδια των, τίς ἐκδρομές των. Ἡ ταινία αὐτή θά προβληθῇ ἐν καιρῷ πρὸ τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ή ὁποία τόσον συμπαθεῖ καί ὑποστηρίζει τὸν σκοπὸν τῆς «Κονίστρας».

—Στήν «Κονίστρα» ἀρχίζει πάλιν τὸ συσσίτιον, ὅπως καί πέρυσι, ὠργανωμένο ἀπὸ τίς κυρίες τοῦ Τμήματος Φυσικῆς Ἀγωγῆς καί Ψυχολογίας, οἱ ὁποῖες ἀκούραστα ἐργάζονται καί φροντίζουν.

—Προχωρεῖ καί κοντεύει νὰ τελειώσῃ τὸ περίφραγμα τῆς «Κονίστρας», τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν αὐτῆς· μετὰ θά γίνουν καί τὰ λοιπὰ ἔργα, καί ἀναδάσους συστηματική. Ὅλα αὐτὰ ὀφείλονται εἰς τὴν πατρικὴν μέριμναν τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως καί τὴν εὐγενή φροντίδα τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Κ. Κотζιά.

Ἡ Οἰκιακὴ Οἰκονομία. Στὸ Διεθνὲς Συμβούλιον τῶν Γυναικῶν στό Ἐδιμβούργον, συζητήθη τὸ ζήτημα τῆς Οἰκιακῆς Οἰκονομίας ὑπεστηρίχθη δὲ ή ἴδρυσις ἐιδικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἐξέτασιν καί ἀντιμετώπισιν τοῦ ζητήματος τούτου. Παραθέτομεν κατωτέρω περίληψιν τῶν προταθέντων ἐπιχειρημάτων.

Εἰς ὅλας τὰς χώρας τίθεται τὸ δύσκολον πρόβλημα τῆς προπαρασκευῆς τῶν γυναικῶν διὰ τὸ ἐπάγγελμα τῆς νοικοκυρᾶς. Ἐπίσης ὑπάρχουν ἐλάχιστες γυναῖκες, πού κατάρθωσαν νὰ φθάσουν σ' ἀνώτερες θέσεις ὡς ἀντιπρόσωποι προμηθευτῶν, σὲ βιομηχανικοὺς καί ἐμπορικοὺς κύκλους.

Ἡ παραγωγικὴ καί ἀκαταπόνητος ἐργασία τῆς νοικοκυρᾶς, πού διαρκεῖ καθ' ὅλην τὴν

ζωὴν της, χωρὶς ὠρισμένες ὥρες καί ἡμέρες, εἰς καμμίαν χώραν δὲν θεωρεῖται ὡς ἐργασία ἐπικερδῆς.

Μόνον τὰ Σκανδιναυικά κράτη εἰσήγαγον εἰς τὸν ἀστικὸν κώδικα τροποποιήσεις, πού ἐκτιμῶν τὴν ἀξίαν τῆς οἰκιακῆς ἐργασίας, ή δὲ Ἐσθονία ἱδρυσεν ἐπίσημον ἀντιπροσωπείαν τοῦ κλάδου αὐτοῦ τῆς ἐργασίας.

Ἐξ ἄλλου οἱ βιολόγοι, ἀνήσυχτοι διὰ τὴν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐξασθένεισιν τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς, λόγῳ τοῦ τρόπου διαβιώσεώς της καί τοῦ κακοῦ ἐπισιτισμοῦ, ζητοῦν ἀπὸ τίς γυναῖκες, ὡς ὑπεύθυνες τῆς διατροφῆς τῆς οἰκογενείας καί τῆς σπουδαζούσης νεολαίας, ἐπαγγελματικὴν ἐκπαίδευσιν.

Διὰ νὰ καταστή ἡ τοιαύτη ἐκπαίδευσιν κοινὸν κτῆμα τῶν γυναικῶν τῶν διαφόρων τάξεων, πρέπει νὰ ἐφαρμοσθοῦν διάφοροι μέθοδοι ἐκλαϊκεύσεως, εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ πιθανότης νὰ πραγματοποιηθοῦν εἰς τὸν καθημερινὸν βίον.

Δοθέντος, ὅτι ή τάσις τοῦ νὰ ὑψωθῇ τὸ ἐπίπεδον τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας ἐκδηλοῦται εἰς ὅλας τὰς χώρας, εἶναι πρόδηλον, ὅτι πρέπει νὰ ἱδρυθῇ Διεθνὲς μόνιμον Ἰνστιτούτον, συγκεντρῶνον πᾶν σχετικὸν μέ τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν, διὰ τὴν παροχὴν πληροφοριῶν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην.

Ἀλλὰ διὰ τὴν ὁργάνωσιν γραφείου πληροφοριῶν, πλᾶί στή συσταθησομένη ἐπιτροπῇ, πού θά βασίζεται στό τόσο εὐρὺ σχέδιον, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία, χρειάζεται ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα καί ή διαρκὴς ἐνεργὸς συνεργασία τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων ἐθνῶν καί τῶν διεθνῶν ἐπιτροπῶν ἐργασίας τῆς γυναικας, ἐνδιατίσεως καί δημοσίας ὑγιεινῆς, διὰ τὴν συμπλήρωσιν θαμητῶν ἐνὸς σχεδίου ἐργασίας, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ τὰ κάτωθι:

1) Προσπαθείας διὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν διδασκαλίαν τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας.

2) Ἰδρύσεις ἱκανοῦ ἀριθμοῦ ἐπαγγελματικῶν σχολῶν διαφόρων τάξεων καί σχολῶν ἡ ἰδιαιτέρων μαθημάτων εἰς τὰ Πανεπιστήμια, διὰ τὴν δημιουργίαν ἐιδικῶν διὰ τὰς θέσεις ἐκπαιδευτῶν -διαφόρων βαθμῶν.

3) Προσπάθεια διὰ τὴν ἀπόκτησιν εἰς τὰς διαφόρους χώρας ἐπισήμου ἀντιπροσωπείας διὰ τὰ προβλήματα τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας.

4) Προσπάθεια διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἐπισήμου σημασίας τῆς οἰκιακῆς ἐργασίας, ἥτις

πρέπει νὰ ὑψωθῇ εἰς τὴν πρέπουσαν θέσιν, διότι μόνον ή διὰ νόμου προστασία τῆς ἀσχολουμένης μέ τὰ οἰκιακά θὰ τῆς δώσῃ τὴν συνείδησιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῆς ἐργασίας αὐτῆς, καί θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν σωματικὴν καί ψυχικὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἦρχισε λειτουργοῦσα ή Λέσχη τοῦ Ἐργαζομένου Κοριτσιοῦ στό Βόλο, εἰς τὴν ὁποῖαν προσφέρει τὴν οἰκονομικὴν ἀρωγὴν τοῦ τὸ Ὑπουργεῖον Προνοίας. Τὸ ἐνοικιασθὲν καταλληλότατον οἶκημα περιλαμβάνει αἰθούσας ψυχολογίας, ἀναγνωστήριον, βιβλιοθήκην, διδασκαλίας κοπτικῆς καί συσσιτίου.

Τὸ ἐπὶ μεταλλίνης πλάκῃς ἀνάγλυφον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, πού κατεσκευάσεν ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐργοστασιάρχης κ. Ἐμμ. Ζαχάρης, εἶναι ἓνα πραγματικὸν ἔργον τέχνης κ' ἐπροξένησεν ἀρίστην ἐντύπωσιν καί εἰς τοὺς ἐιδικοὺς ἐν Ἀθήναις καλλιτεχνικοὺς κύκλους. Ὁ κ. Ζαχάρης ἐφιλοτέχνησε πέρυσι κατὰ τοὺς βασιλικοὺς γάμους τῆς Αἰγύπτου, τὸ ἀνάγλυφον τοῦ Βασιλέως Φαρουκ, κ' ἐσκέφθη τότε νὰ κατασκευάσῃ ὅμοιον καλλιτέχνημα καί διὰ τὸν Ἑλληνα Βασιλέα. Κατὰ τὴν διαμονὴν τοῦ κ. Ζαχάρη εἰς τὰς Ἀθήνας ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀνακτα, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη εὐμένως τὸ προσφερθὲν δῶρον, καί ἐζήτησε μέ μεγάλο ἐνδιαφέρον πληροφορίες περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ ἐργοστασίου τοῦ κ. Ζαχάρη, ὡς καί ἐν γένει περὶ τῆς βιομηχανικῆς κινήσεως τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Εἰς τὴν Ἱατροχειρουργικὴν Ἑταιρίαν κατὰ τὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ προβλήματος τῆς διατροφῆς τοῦ λαοῦ, εἶπεν ὁ ἱατρὸς κ. Χρυσάφης ὅτι αἱ Ἑλληνίδες ἀγνοοῦν τὴν μαγειρικὴν καί ἀνέφερον, ὅτι ὑπάρχουν 80 τρόποι μαγειρεύματος τῆς πατάτας καί 60 τρόποι μαγειρεύματος τοῦ θακαλάου, ἀγνωστοὶ εἰς τὰς Ἑλληνίδας.

Ἐχει ἄρα δίκαιον;... Τὸ περιοδικὸν μας ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐκστρατείαν τῆς διαδόσεως καλῶν συνταγῶν καί ἐρωτᾷ τὰς ἀναγνωστρίδας τῆς: «Ἐξέρετε νὰ κάμετε καλὰς καί νόστιμες σοῦπες; Στείλτέ μας τίς συνταγές.»

=====

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ

=====

Καί λίγη Μαγειρική

— Κυδώνι μαρμελάτα.

Πέρνετε τὰ βρασμένα κυδώνια τοῦ πελτέ καί τὰ περνάτε ἀπὸ ἐιδικὴν μηχανὴν γιὰ μαρμελάτα, ή ὁποία ἀφαιρεῖ τὴν φλούδα καί τὰ σκληρὰ μέρη τοῦ κυδωνιοῦ. Μετράτε τὸν πορὲ αὐτὸν εἰς ἀναλογία 3 μέρη πορὲ μέ δύο μέρη ζάχαρη καί ἐλάχιστον νερό καί τὰ θάζετε εἰς τὴν φωτιά, ἀνακατεύοντες μέ ξύλινη κουτάλα ἕως ὅτου δέσῃ ή μαρμελάτα. Σερβίρετε σὲ δοχεῖα, ἀφοῦ κρυώσῃ καλὰ καί τὰ σκεπάζετε μέ χαρτὴ τρυπημένο μέ θελόνα.

—Χριστουγεννιάτικη πουτίγκα μέ ρύζι

1 ὀκᾶ γάλα, 1 φλυτζάνι τοῦ τσαϊοῦ ρύζι χονδροκοπανισμένο, 2 φλυτζάνια τοῦ τσαϊοῦ ζάχαρη, ½ φλυτζάνι τοῦ τσαϊοῦ σταφίδες ἄσπρες καί μαῦρες, χωρὶς σπόρους, 25 δράμια φρέσκο βούτυρο, 1 κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ κανέλλα ψιλή, τὸν ξυμμένον φλοιὸν ἐνὸς μεγάλου πορτοκαλλιοῦ. Βράζομεν τὸ γάλα, τὸ ρύζι καί τὴν ζάχαρη καί ἀνακατεύομε συνεχῶς, μέχρις ὅτου χυλώσῃ καλὰ, τὸ κατεβάζομε ἀπὸ τὴ φωτιά καί τὸ ἀφήνομε νὰ κρυώσῃ ἐντελῶς.

Κατόπιν ρίπτομε μέσα τὰ αὐγὰ κτυπημένα καί ὅλα τὰ ἄλλα ὀλικά καί μέ τὸ μίγμα αὐτὸ γεμίζομε μίαν φόρμαν εἰδική, μέ καπάκι, γιὰ ζεστὴ πουτίγκα θουτυρωμένη μέ προσοχὴν, τὴν ὁποῖαν τοποθετοῦμε μέσα σὲ μιά κατσαρόλα, μέ βραστὸ νερό καί τὴν ἀφήνομε ἐπάνω σὲ σιγανὴ φωτιά ἐπὶ ¾ τῆς ὥρας. Κατόπιν τὴν κατεβάζομε, τὴν ἀφήνομε ὀλίγον, τὴν ξεφορμάρομε εἰς τὴν πιατέλαν καί τὴν περιχύνομε μέ σάλτσα τῆς ἀρεσκείας μας.

—Σάλτσα γιὰ πουτίγκα.

3 κρόκοι τοῦ αὐγοῦ, 40 δράμια ζάχαρη, 25 δράμια θούτυρο φρέσκο, 75 δράμια γάλα, 1 κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ, ἄμυλον τῆς πατάτας, 1 ποτηράκι κονιάκ. Κτυποῦμε τοὺς κρόκους μέ τὴ ζάχαρη, προσθέτομε τὸ γάλα, τὸ θούτυρο καί τὸ κονιάκ, θάζομε τὴν κατσαρόλα σὲ σιγανὴ φωτιά καί ἐξακολουθοῦμε νὰ κτυποῦμε μέ τὸ σῦρμα, μέχρις ὅτου ἀρχίζει νὰ παίρῃ βράση, τὴν κατεβάζομε ἀπὸ τὴ φωτιά καί σερβίρομεν.

Στήλη για τις μητέρες

Λέγαμε άλλοτε, ότι οι δυσκολίες για την ανατροφή ενός παιδιού, είναι άπειρες, ιδίως για τη μητέρα, στην οποία πέφτει κυρίως το βάρος αυτό και στην κάθε περίπτωση γεννιούνται καινούργια προβλήματα, ανάλογα με το χαρακτήρα του.

Οι δυσκολίες όμως αυτές αυξάνουν ακόμη περισσότερο όταν πρόκειται να ανατραφεί ένα και μονακριβό παιδί, πρὸς τὸ ὁποῖον, ὅπως ἄλλως τε εἶναι φυσικό, ἐκδηλώνονται ὅλες οἱ ἀδυναμίες καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας.

Τὸ γεγονός αὐτό, πού γίνεται ὑποσυνείδητα ἀντιληπτό ἀπὸ τὸ παιδί, στὴ μικρὴ ἡλικία, καὶ ἀργότερα πιά ἐνσυνείδητα, δημιουργεῖ συνήθως δύστροπα, ἐγωϊστικά καὶ γκρινιάρικα παιδιά, πού γίνονται τύραννοι, ὅχι μόνον αὐτῶν πού τὰ περιστοιχίζουν, ἀλλὰ ὅταν μεγαλώσουν, καὶ αὐτῶν τῶν συνανθρώπων τῶν.

Ὅλοι ἔχουν παρατηρήσει πόσο ἓνα μοναχοπαῖδι, τὶς περισσότερες φορές εἶναι φορτωμένο μ' ἓνα σορὸ μικρὰ καὶ μεγάλα ἐλαττώματα, πού τὸ κάνουν ἀντιπαθητικό σ' ἓναν τρίτο μὴ ἐπηρεαζόμενον ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ πρὸς αὐτό.

Βέβαια, οἱ ἀδυναμίες, πού ἐκδηλώνουν οἱ γονεῖς πρὸς τὸ μονακριβό παιδί τους εἶναι φυσικές, ἀφοῦ αὐτὸ συγκεντρώνει ὅλες τους τὶς ἐλπίδες, τὴν ἀγάπην καὶ τὰ χάδια τους. Ἀλλὰ ἀκριβῶς ἐδῶ ἀρχίζουν οἱ μεγάλες εὐθύνες γιὰ μιὰ μητέρα, εὐθύνες θαρύτατες, γιατί ἡ δημιουργία τοῦ χαρακτήρος ἑνὸς παιδιοῦ δὲν εἶναι μόνο ζήτημα δικό της, ἀλλὰ ζήτημα, γιὰ τὸ ὁποῖον θὰ τὴν ἐλέγξῃ μεθαύριο ὅλη ἡ κοινωνία, ἴσως δὲ καὶ τὸ ἴδιο τῆς τὸ παιδί.

Οἱ διάφοροι παιδαγωγοὶ δίνουν πολλές συμβουλές, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες μπορεῖ νὰ πιάσῃ κανεὶς σ' ἓνα παιδί ἓναν καλὸ χαρακτήρα, ἰσορροπημένο καὶ εὐθύ.

Ἡ πρώτη συμβουλή πού δίδεται στὴν προκειμένη περίπτωση, εἶναι λίγο ἀστεία:

—Μὴν κάνετε ποτὲ μονάχα ἓνα παιδί. Κάνετε τοῦλάχιστον δύο καὶ ὅσο μπορεῖτε πιὸ σύντομα, ὥστε νὰ μεγαλώνουν μαζί καὶ νὰ μποροῦν νὰ συνεννοοῦνται.

Ἡ καλύτερη μέθοδος καλῆς ἀνατροφῆς ἑνὸς παιδιοῦ εἶναι νὰ συναναστρέφεται, ὅσον τὸ δυ-

νατὸν περισσότερο μὲ παιδιά τῆς ἡλικίας του. Ἐνας συνομήλικος φέρεται στὸν ἄλλον μὲ τὴν ἰσότητα ἐκείνη, πού ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἔχῃ ἓνας μεγάλος. Θὰ τοῦ ζητήσῃ τὸ λόγο γιὰ ἓνα κακὸ πρᾶγμα, πού ἔκανε, θὰ τὸν μαλώσῃ θὰ τὸν δείρῃ ἀκόμα, κι' ἔτσι ὁ μικρὸς θὰ μάθῃ σὲ τί ἔφταιξε καὶ τί πειράζει τοὺς ὁμοίους του.

Δὲν πρέπει ποτὲ μιὰ μητέρα νὰ λαβαίνει μέρος στὶς συζητήσεις καὶ στὰ μαλώματα τῶν παιδιῶν καὶ νὰ παίρνῃ τὸ μέρος τοῦ δικοῦ της. Ὁ μόνος ρόλος, πού τῆς ταιριάζει εἶναι ὁ τοῦ διαιτητοῦ. Αὐτὸν τῆς τὸν ἀναγνωρίζουν καὶ οἱ μικροί, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἀκριβοδικαία πάντοτε.

Ἡ πρώτη ὅμως αὐτὴ συμβουλή, νὰ μὴν κάνῃ κανεὶς ποτὲ μονάχα ἓνα παιδί, δὲν εἶναι ἐφαρμόσιμη, πρὸ παντὸς μὲ τὶς σημερινές δύσκολες οἰκονομικὲς συνθήκες.

Γι' αὐτό, ὅταν, ὅπως συμβαίνει συχνὰ σήμερα, ἔχῃ κανεὶς μονάχα ἓνα παιδί, ἐκεῖνο πού πρέπει κυρίως νὰ προσέχῃ, εἶναι δυὸ πράγματα:

Νὰ μὴ καταλάβῃ τὸ παιδί τὴ μεγάλη ἀδυναμία, πού ἔχουν σ' αὐτό, καὶ νὰ μὴν ἀπομυώνεται ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν μικρῶν συναναστροφῶν του.

Τὰ δύο αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴ βάση τῆς ἀνατροφῆς ἑνὸς μοναχογιου ἢ μιᾶς μοναχοκόρης.

Συχνότατα ἀκοῦμε μητέρες νὰ λένε στὸ παιδί τους: «Τὸ νοῦ σου μὴ κτυπήσῃς, πρόσεξε μὴ μοῦ πάθῃς τίποτα· τί θὰ γίνω χωρὶς ἐσένα;» κλπ.. Φράσεις σὰν κι' αὐτὲς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει νὰ τὶς λέῃ μιὰ μητέρα, ἂν θέλῃ νὰ μὴ θλάσῃ τὸ παιδί της. Αὐτὸ ἀντιλαμβάνεται εὐκολώτατα, ὅτι ἀπὸ τὴν «προσωπικότητά» του ἐξαρτῶνται οἱ νόμοι καὶ οἱ προφητείες, ἐκμεταλλεύεται δὲ τὴν ἀδυναμία αὐτὴ σὲ ἀπίστευτο γιὰ τὴν ἡλικία του βαθμό, κάνοντας ὅλα τὰ καπρίτσια του μὲ τὴν βεβαιότητα τῆς ἀτιμωρησίας.

Τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς περιπτώσεως αὐτὴ εἶναι διπλά. Ἀφ' ἑνὸς νομίζει ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο στοὺς ἄλλους, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι μπορεῖ νὰ κάνῃ ἀνεξέλεγκτα ὅ,τι θέλει.

Ἐπίσης πρέπει νὰ προσέχῃ πολὺ μιὰ μητέρα νὰ μὴ χρησιμοποιῇ τὸ παιδί της ὡς μέσον χάρας καὶ ψυχικῆς τῆς ἱκανοποιήσεως. Εἶναι πολὺ ἐγωϊστικὸ ἐκ μέρους τῆς νὰ νομίζῃ ὅτι τὸ παιδί ὑπάρχει γι' αὐτὴν—καὶ δυστυχῶς ἔτσι ἀντιλαμβάνονται πολλὲς τῇ μητρικῇ στοργῇ.

Ποτὲ μιὰ μητέρα δὲν πρέπει νὰ στερῇ τὸ παι-

ΜΟΔΕΣ

*** Τὰ χειμωνιάτικα φορέματα καὶ ἐπανωφόρια εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μαῦρα, μὲ μακρὰ μανίκια καὶ κλειστὰ στὸ λαιμό.

*** Τὰ ἀπογευματινὰ καὶ βραδυνὰ φορέματα στολίζονται μὲ δαντέλλα.

***Οἱ Παραῖνοι οἴκοι παρουσιάζουν διάφορα

ἐξαρτήματα, γιὰ νὰ δίνουν ἓνα τόνο εὐθυμο στὸ σοβαρὸ μαῦρο σύνολον.

*** Ὁ οἶκος Κανὲλ λανσάρει μιὰ μπουτονιέρα ἀπὸ πολύχρωμα λουλούδια.

*** Ὁ οἶκος Βέρα Μπορέα μιὰ ὠραιότατη ζώνη ἀπὸ φέτρ μαῦρο, γαρνιρισμένο μὲ πολυχρώμα μοτίφ. Ἄλλη ζώνη στολίζεται μὲ μοτίφ ἀπὸ γούνα.

*** Θὰ φορεθοῦν πολλὰ κολλιέ σὲ ζωηροὺς χρωματισμοὺς, μὲ σκουλαρίκια καὶ βραχιόλια ἄσορτί.

*** Ὁ οἶκος Ζακὲς Αἴμ λανσάρει γιὰ τὰ μαλλιά μιὰ ὠραία κτένα ἀπὸ ταρταρούγα, γαρνιρισμένη μὲ μικρὰ χρωματιστὰ λουλουδάκια καὶ στράς. Ἡ χτένα αὐτὴ χρησιμεύει γιὰ νὰ

δί της ἀπὸ τοὺς φίλους του, γιὰ νὰ τῆς κρατήσῃ συντροφιά.

Μιὰ Πέμπτη ἀπόγευμα ἢ μιὰ Κυριακή, πού τὸ παιδί δὲν ἔχει σχολεῖο νὰ μὴ τὸ κρατῇ κονιά της, ὅσον καὶ νὰ τὸ στερήθηκε μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα, ἀλλὰ νὰ τὸ ἀφήσῃ ἐλεύθερο νὰ διασκεδάσῃ μὲ παιδιά τῆς ἡλικίας του.

Γιὰ νὰ μεγαλώσῃ καλὰ τὸ μονακριβὸ της, μιὰ μητέρα, πρέπει νὰ ὀπλισθῇ μ' ὅλο της τὸ θάρρος καὶ τὸν ἀλτρουϊσμὸ καὶ νὰ πνίξῃ πολλὰς φορές τὴ μεγάλη ἀγάπη πού τὴν πλημμυρίζει γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ της. Μ. Β.

συγκρατῇ τὰ μαλλιά ψηλὰ στὸ κεφάλι, ὅπως τὰ θέλει ἡ τελευταία μόδα.

*** Τὰ ἐπανωφόρια εἶναι διαφόρων εἰδῶν. Ἀλλὰ εἶναι φαρδιά, ἄλλα σταυρωτὰ καὶ ἄλλα σὲ σχῆμα ρεδιγκότας. Στολίζονται μὲ πολ-

λὲς γούνες. Στὸ γιακά, στὰ μανίκια, στὶς τσέπες, παντοῦ γούνες. Εἶναι ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας μικρὰ γούνινα μανσόν, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται γιὰ τσάντες.

*** Ὁ οἶκος Σκιαπαρέλλι λανσάρει ἓνα ἐπανωφόρι ἀπὸ ὕφασμα πράσινο σκοῦρο, σὲ

σχῆμα ρεδιγκότας, μὲ πλατεῖες λουρίδες ἀπὸ μαῦρο λούτρ, μανσόν καὶ καπέλλο ἀπὸ τὴν ἰδια γούνα.

*** Οἱ διάφοροι ραπτικοὶ οἴκοι τῶν Ἀθηνῶν παρουσιάζουν ἐπανωφόρια σπορ ἀπὸ σαμαρο-

σκούτια. Εἶναι ριχτά, μὲ μεγάλες τσέπες καὶ ἓνα μικρὸ γιακαδάκι. Κουμπώνουν στὸ ἐπάνω μέρος μὲ 3 ἢ 4 κουμπιά.

*** Οἱ γούνες, πού εἶναι περισσότερο τῆς μόδας ἐφέτος, εἶναι σκόνε, singe (μαίμου), ἀστράκην, πουλὲν καὶ θιζόν. Τὰ ρενάρ ἔρχονται στὴ δεύτερη σειρὰ, ὅπως καὶ τὰ λούτρ.

“L'HELLÉNIS,”

Organe mensuel du Conseil National des Femmes Héliennes

Rédaction-Administration : Rue Alex. Soutsou 26
Athènes, Août 1938

L'exposition de l'Hygiène au Zappeion a eu pour résultat de faire connaître au grand public les travaux d'une section de cet admirable organisation qui est «La croix rouge de la jeunesse hellénique».

Cette section qui a été fondée en 1924 par le Conseil Educatif International de Paris, a aujourd'hui 200.000 membres repartis dans les écoles.

Ces enfants apprennent à aimer la campagne et les travaux de la terre, ils cultivent des jardins, plantent des arbres, et sont capables de donner les premiers secours en cas d'accident.

«La croix rouge de la jeunesse hellénique» publie une revue qui paraît déjà en 40.000 exemplaires

Le ministre de l'Education Nationale a exprimé au Comité toute son approbation pour le travail réalisé et son admiration pour son activité et ses efforts en vue de l'éducation de la jeunesse.

La section d'Education du Conseil National des Femmes Héliennes a fondé des cours du soir pour les jeunes garçons qui travaillent lent pendant le jour.

Cette école fonctionne depuis le 15 Octobre dans une école municipale.

Elle comprend deux sections dont chacune a trois classes et compte déjà environ 75 élèves de 10 à 16 ans.

Les cours ont lieu quotidiennement, sauf le Samedi, de 18 h. 30 à 20 h. 30. Les livres, les cahiers et les crayons sont donnés gratuitement par le C.N.

Les membres de la section d'éducation ne s'occupent par seulement des leçons mais aussi de la vie privée des élèves et les aident autant que possible.

L'Association «La maison de la jeune fille» après la création d'une école professionnelle et ménagère placée sous le haut patronnage de son Ex. le ministre de la Prévoyance Sociale est en train de réaliser la seconde partie de son programme qui consiste en une propagande éducative et d'utilité publique.

Le Comité d'Administration de «La maison de la jeune fille» se propose de fonder des écoles du Dimanche ainsi que des cours du soir.

La section éducation collaborera avec la section d'éducation du Conseil National des femmes Héliennes pour organiser des conférences dans les villes de province qui pourront aussi se trouver en contact avec la capitale.

Les conférencières, suivant en cela le programme du Gouvernement, donneront des leçons d'hygiène, de culture générale et d'éducation.

La Société Internationale de l'Education Commerciale a élu cette année madame Const. Georgiades comme membre honoraire, en reconnaissance de ses travaux et de ses multiples services.

Il faut noter que ce titre n'a été jusqu'à présent attribué à aucun Grec et à aucune autre femme.

Cet été Me Georgiades a été invitée à assister au Congrès de Berlin à titre d'honneur.

Madame C. Georgiades est membre de la section éducation du C.N.F.H. et depuis plusieurs années, et a participé au cours d'Expansion Commerciale de l'association internationale de l'éducation commerciale.

L'année passée comme secrétaire générale de la commission grèque, elle a beaucoup contribué au succès de la réunion qui a été organisée à Athènes.

Μερικὲς πρακτικὲς συμβουλὲς

— Έχετε ένα κάρνέ για να σημειώνετε τις διευθύνσεις των γνωστών σας, τους αριθμούς του τηλεφώνου των και άλλες πληροφορίες. Μη τὰ ἐμπιστεύεσθε μόνον στη μνήμη σας.

— Όλοι γνωρίζομεν πῶς ὁ φόβος, ἡ ζήλεια, τὸ μῖσος, ἐπηρεάζουν ὀλέθρια τὸν ὄργανισμό μας. Τουναντίον μιὰ ἰσχυρὰ θέλησις νὰ μείνωμεν ἥρεμοι, μᾶς χαρίζει ἀρτίαν φυσικὴν ἰσορροπίαν.

— Στις ὥρες πνευματικῆς καταπτώσεως ἡ μέθοδος τῆς αὐθυποβολῆς ἔχει λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Μᾶς βοηθεῖ νὰ πείσωμεν τὸν ἑαυτό μας, ὅτι δὲν εἴμεθα τόσο δυστυχεῖς, ὅσο νομίζομεν, καὶ ὅτι οἱ καιροὶ ποὺ ζοῦμε δὲν εἶναι τόσο δύσκολοι. Αἱ παρακινήσεις αὐταὶ φέρουν ἀμέσως καλλιτέρευσιν καὶ ἡ αἰσιοδοξία ἀνακουφίζει τὸν ὄργανισμό μας.

— Δὲν πρέπει νὰ δώσετε στὰ παιδιὰ σας παιγνίδια, ποὺ μποροῦν νὰ τὰ πληγώσουν ἢ ποὺ εἶναι πολὺ θαρειά. Μη τοὺς δίδετε γιὰ νὰ παίξουν, κλειδιά, μολύβια, δεκάρες, ποὺ εἶναι πάντοτε πράγματα ὅχι καθάρᾳ.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ

— Τὸ σκίτσο γιὰ τὸ διήγημα «Τὸ Ἄστρο τῆς Βηθλεὲμ» ἐφιλοτέχνησεν εὐγενῶς ὁ κ. Μαρκαντώνης.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΙΗ' ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ “ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ”, 1938

Ἄννα Τριανταφυλίδου : σ. 110.

Ἄπ' ὅλον τὸν κόσμον : σ. 22, 112, 189.

Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς τοῦ γυναικείου ζητήματος : σ. 249.

Ἀπὸ τοὺς Πριγκηπικοὺς γάμους : σ. 25.

Βαφειάδης Λαζ. : Λαογραφία Πρέσπας σ. 18, 141.

Φυτώριο γυναικείου ἀγροτισμοῦ : σ. 267.

Βέρα : Βιταμίνες σ. 19.

Βερὼν Μαρία : Ἡ ἐξέλιξις τοῦ δικαίου τῆς οἰκογενείας σ. 146.

Βηλαγᾶς Ἰω. : Δὲν εἶναι τρόπος, ποίημα σ. 88

Γαλαχᾶδ. : Ἡ Ἀθηναῖς καὶ τὸ δυσόϊονο μῆλο σ. 199.

Γενικὴ Συνέλευσις : τοῦ Ε. Σ. Ε. σ. 104.

Γερογιάννη Χρ. : Χριστούγεννα, ποίημα σ. 253.

Γκωλσονέρθν Ἰω. : Τὸ μαῦρο σακκάκι μεταφρ. Α. Δραγούμη σ. 100.

Γουλιμῆ Εἰρ. : Θρόνισ καὶ Σχολεῖα σ. 205.

Δελῆ Ὑπατία : Μαργαρίτα, σ. 51. Οἱ τρεῖς κόρες τοῦ γιατροῦ 175.

Δέκα ἐντολαὶ : γιὰ τὴν υἱεία σ. 222.

Διαμαντόπουλος Χρ. : Στοχασμοὶ σ. 126. Τὸ νηοὶ σ. 174. Ὁ κῆπος σ. 197, 252.

Δίπλα—Μαλάμου Κλεαρέτη : Ἐνα παλὸν ἔργον χειρο σ. 75.

Διεύθυνσις : Καινούριος χρόνος σ. 2. Ἀναγνωστοπούλειος Γεωργική Σχολὴ Κονίτης σ. 15. Κόξιμα Βάγνερ, σ. 35. Τὸ Ἰωβίλατον τοῦ Δ. Σ. Γ. σ. 61. Ὁ ἀγῶνας τῶν γυναικῶν τῆς Κίνας σ. 82. Ὅλιγα λόγια γιὰ τὴν τάξι σ. 121. Ἡ πενήντα χρόνια τοῦ Δ. Σ. Γ. σ. 193.

Δρακίδης Γεράσ. : Τὸ φιλὶ τῆς μάνας, ποίημα σ. 23.

Εἰδήσεις : σ. 20, 46, 70, 89, 92, 113, 136, 162, 187, 215, 243, 261.

Ἐκδόσεις : σ. 22, 41, 67, 133, 162, 182, 220, 243, 265.

Ἐπίδειξις Σχολῆς Πολ. Ματέυ

Ζατανδρὶς : Τὶ θέλω, ποίημα σ. 5.

Ζευγὼν Διαλεχτὴ ποιήματα : σ. 4, 19, 81, 204.

Ἡρωϊκὲς γυναῖκες : σ. 233.

Θιακάκη Ἀλεξ. : Ἡ προστασία τῆς ἐργασίας τῶν γυναικῶν εἶναι δέσμευσις σ. 50.

Θ. Κ. : Ἀποκαλυπτήρια ἀναμνηστικῆς στήλης σ. 12.

Ἰακωβίδου Διλή : Κάτι σπαράζει μέσα μου σ. 106.

Κακούρη Κατερίνα : Θεατρικὴ στήλη σ. 7, 84, 109. Ἀπὸ τὰ κινηματογραφικὰ ἐργαστήρια τῆς Οὐφᾶ σ. 123. Διηγήσεις σ. 138. Σκηνοθετικὰ προβλήματα τῆς ἀπτικῆς τραγωδίας σ. 153, 187.

Καροῦτση : Συνομιλία μὲ τὰ δέντρα μεταφρ. Στ. Δάφνη σ. 123.

Κοκκέβη Ὀλυμπιάς : Ἄνθη τοῦ δωματίου σ. 10. Τὸ σιδέρωμα τῶν ρούχων σ. 142.

Κοκὴ Θεοπίας : Ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῶν τμημάτων τοῦ Ε. Σ. Ε. σ. 44. Γράμματα πρὸς τὴν Ἑλληνίδα σ. 221.

Κουέντας : Τὸ παλάτι τῆς εὐτυχίας μεταφρ. Κ. Οὐράνη σ. 154.

Κρυστάλλης Κ. : Ἡ ποδοπλανταγμένη σ. 174.

Λέναν : Οἱ τρεῖς τσιγγάνοι μεταφρ. Βέτας Πεζοπούλου σ. 198.

Λιακάκου Καλλ. : Φθινόπωρο σ. 241.

Λογοθέτη Φωφῶ : Χριστιανικὴ Ἐνωσις Νεανίδων Θεσσαλονίκης σ. 159. Μιὰν ἀγκαλιά λουλούδια σ. 229.

Λουκία : Πόθοι ποὺ δὲν ἐκπληροῦνται σ. 18. Γιατὶ εἴμενα ἀνύπαντρη σ. 161. Τὰ σημερινὰ κορίτσια σ. 268.

Μαγειρικὴ : σ. 11, 118, 140, 191, 222, 246, 267.

Μαμμέλης Ἀθ. : Θαλασσινὰ ντεριλῆμα σ. 87.

Μ. Τ. Μ. : Μουσικὴ κίνησις σ. 13, 39, 62, 87, 107, 135, 263.

Μαντζουλίνου Ἀλεξ. : Προγραμμαῖον πιστοποιητικῶν υἱείας σ. 97.

Μαρτίνη Σοφία : Τὸ Β' Πανιώνιον Συνέδριον Ἰθάκης σ. 210.

Μία ἀληθινὴ Σταυροχορία : σ. 260.

Μία ὥρα ἀπόφασις : σ. 50.

Μπεκιάρη Ἄννα : ἱοήματα σ. 43, 58, 79.

Μ. Μ. Θ. : Ταξίδια σ. 158.

Μόδες : 71, 96, 118, 119, 143, 167, 189, 191, 222, 247, 269.

Μομφερράτου Μαρία : Ὁ ἱπτάμενος ἄγγελος σ. 227.

Μποῦμερ Γεργ. : Ὑψηλὴ ἀποστολὴ σ. 169.

Μποῦμη Παππὰ Ρίτα : Ἡ πρώτη αἰχμαλωσία σ. 135. Τὸ τελευταῖον ραντεβού σ. 253.

Μπραχφόργλ Α : Μαριέττα Μαντζίνι σ. 29.

Μυρτιώτισσα : Ποιήματα σ. 18, 182.

Νέγη Ἀδα : Προσωπεῖα, ποίημα, μεταφρ. Στ. Δάφνη σ. 79.

Νεκρολογίαι : Ἄννα Παπαδοπούλου σ. 49. Εὐαγ. Παρασκευοπούλου σ. 62. Ἀριάδνη Χριστοφίδου σ. 111. Ἰω. Δαμβέργης σ. 116. Ὑπατία Στάμπα σ. 132. Ἐλισάβετ Μακρίδου σ. 266.

Νιρβάνας Παῦλος : Χριστογεννητικὴ Τραγωδία σ. 253.

Οδᾶλλας Α : Τὸ ἄστρο τῆς Βηθλεὲμ σ. 255.

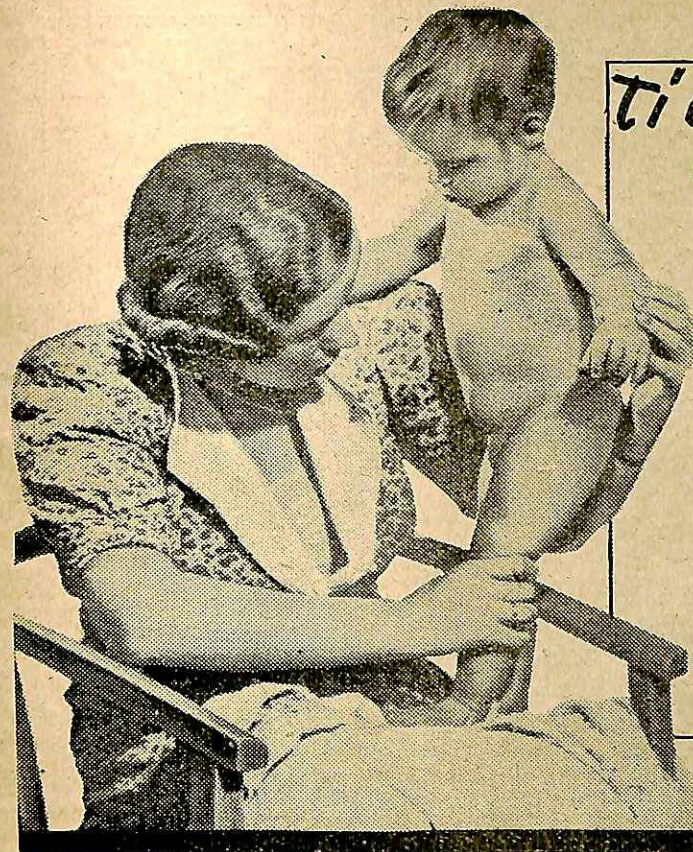
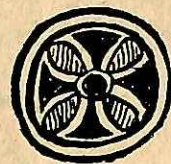
Παλαμᾶς Κ. : Προσευχὴ σ. 252.

Παράγωγάτον Ἀγγελ. : Ἡ Φιλολογικὴ Συντροφία Ἀλεξανδρείας σ. 80.

Παραγωγίδου Δέσπω : Μητέρα σ. 26. Ποιήματα σ. 26, 79, 206.

Πουλάκης Μιχ. : Τὸ καράβι τῆς ζωῆς μας, ποίημα σ. 206. Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ζῶα σ. 237.
Πεζοπούλου Βέτα : Ποιήματα σ. 5, 9, 52, 99, 157.
Πελίν Ε. : Οἱ βουβαμένες καμπάνες σ. 151.
Πολίτου Μαρίνα : Πρωτοχρονιάτικο δραματάκι σ. 5.
Πούσκιν Ἀλ. : Τὸ τελευταῖο σύννεφο, μεταφρ. Π. Λέφα σ. 188.
Ραϊναλτες Ε. : Ἡ δυσπιστία σκοτώνει σ. 124.
Ράλλη Ἀδα : Στὴ σπηλιά τῆς Ἀντιπάρου σ. 53. Περιμένοντας τὴ Καφετζοῦ σ. 131.
Ρεδιάδου Ἀθ. : Καλλιτεχνική κίνησις σ. 14, 38, 262.
Ρουσοπούλου Ἀγνή : Ἀναζητήσεις πατρότητος σ. 8. Ἐπιδόματα γάμου, καὶ τέκνων σ. 73, Μαρία Βερών σ. 145.
Σαλαμινία : Γυναικία δρᾶσις στὴν Κύπρο σ. 185.
Σαμὲν : Τὸ ἔτοιμο πρόγευμα, μεταφρ. Μελισσάνθης σ. 190.
Σούμπαρτ : Εὐρέθη νέον ποίημα τῆς Σαπφούς σ. 127.
Σ. Μ. : Ἀπὸ βρεφοκοπεῖον, φυτώριον ζωῆς σ. 129, 207.

Σημηριώτης Ἀγγ. : Θάματα σ. 123.
Σιφναίου Ἐλ. : Ἐπὶ Γῆς Εἰρήνη σ. 251.
Σμύρνα, χρυσὸς καὶ λίβανος σ. 259.
Σταμπολὴ Γ. Κ. : Ωδὴ στὴ ζωὴ σ. 134.
Στήλη γιὰ τὶς μητέρες : σ. 95, 117, 139, 166, 184, 214, 246, 268.
Στήλη Εἰρήνης : σ. 3, 27, 53, 74, 78, 123, 149, 174, 197, 228, 2: 1.
Στήλη Κοινωνικῆς Προνοίας : σ. 16, 66, 88.
Στρατηγῆς Γ. : Τὰ τραγούδια μου 264.
Τ. Σ. : Ἀπὸ περασμένα χρόνια σ. 11.
Τὸ Διεθνὲς Συνέδριον Γυναικῶν : σ. 225.
Τὸ κόκκινο μπαλόνι : σ. 212.
Τουριάν Ε. : Στήλη ἄλατος, μεταφρ. Κούλη Ἀλέπη σ. 154.
Υγιεία Τροφῶν : σ. 112.
Φαλαγκᾶ Μαρία : Μεσ' στὴν ὁμίχλη σ. 198.
Φ. Μ. : Ἡ λέσχη τοῦ ἐργαζομένου κοριτσιοῦ σ. 111.
Φωτήλας Βάσος : Ἡ Ἑλληνίς καὶ τὸ ὑπαιθρον σ. 26.
Ῥφέλιμοι Γνώσεις : σ. 23, 43, 91, 111, 140, 190, 213.

Τί ἀνακαλύπτει ἐδῶ ἡ Κυρία Χ;

Ἄν καὶ ἡ κυρία Χ διατηρεῖ τὸ παιδί της πάντοτε καθαρό, ἐν τούτοις παρατηρεῖ ὅτι τὸ δέρμα του σὲ μερικά μέρη εἶναι σκασμένο. Ἡ καθαριότης, λοιπόν, μόνη δὲν ἀρκεῖ. Διὰ νὰ ἀποφευχθοῦν τὰ σκασίματα καὶ οἱ ἐρεθισμοὶ πρέπει νὰ γίνωνται τακτικὲς ἐντριβές τοῦ δέρματος μετὰ τὴν κρέμα NIVEA, ἡ ὁποία εἶναι μοναδικὴ δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν. Ἡ κρέμα NIVEA διὰ τῆς EUCERIT, τὴν ὁποίαν περιέχει, εἰσχωρεῖ βαθειὰ στὸ δέρμα, τὸ δυναμώνει καὶ τὸ καθιστᾷ ἱκανὸν πρὸς ἀντίστασιν, τὸ διατηρεῖ δὲ μαλακὸ σὰν βελουδο.

Πρὶν γεννηθῇ τὸ παιδί

Τὸ νέο βιβλιάριον CLAXO πραγματευόμενον περὶ τῆς ζωῆς τῆς γυναικὸς κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐγκυμοσύνης παρέχεται δωρεὰν παρὰ τῶν ἀντιπροσώπων.

ΣΤΑΜ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ Α. Ε.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 22 - ΑΘΗΝΑΙ

Ταχυδρομικῶς ἀποστέλλεται ἔναντι λήψεως γραμματοσήμου τριῶν Δραχμῶν.

ΜΟΛΙΣ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΟΙΚΟΥ Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ
 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΠΡΩΙ ΚΑΙ
 ΒΡΑΔΥ

OREODONT ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ—ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1893

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΕΙΣ ΑΡΙΘΜΟΝ ΠΑΣΗΣ ΑΛΛΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ, ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΑΙ ΚΥΠΡΩ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

THE BANK OF TRUST COMPANY 205, West 33rd Str. NEW YORK

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΕΝ ΟΦΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ
ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

Νομικὸν Γραφεῖον
Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἑλληνίδων

Παρέχει δωρεὰν συμβουλὰς

Ἐκάστην Πέμπτην 12-1 μ. μ.

Ὁδὸς Ἀλεξάνδρου Σούτσου 26

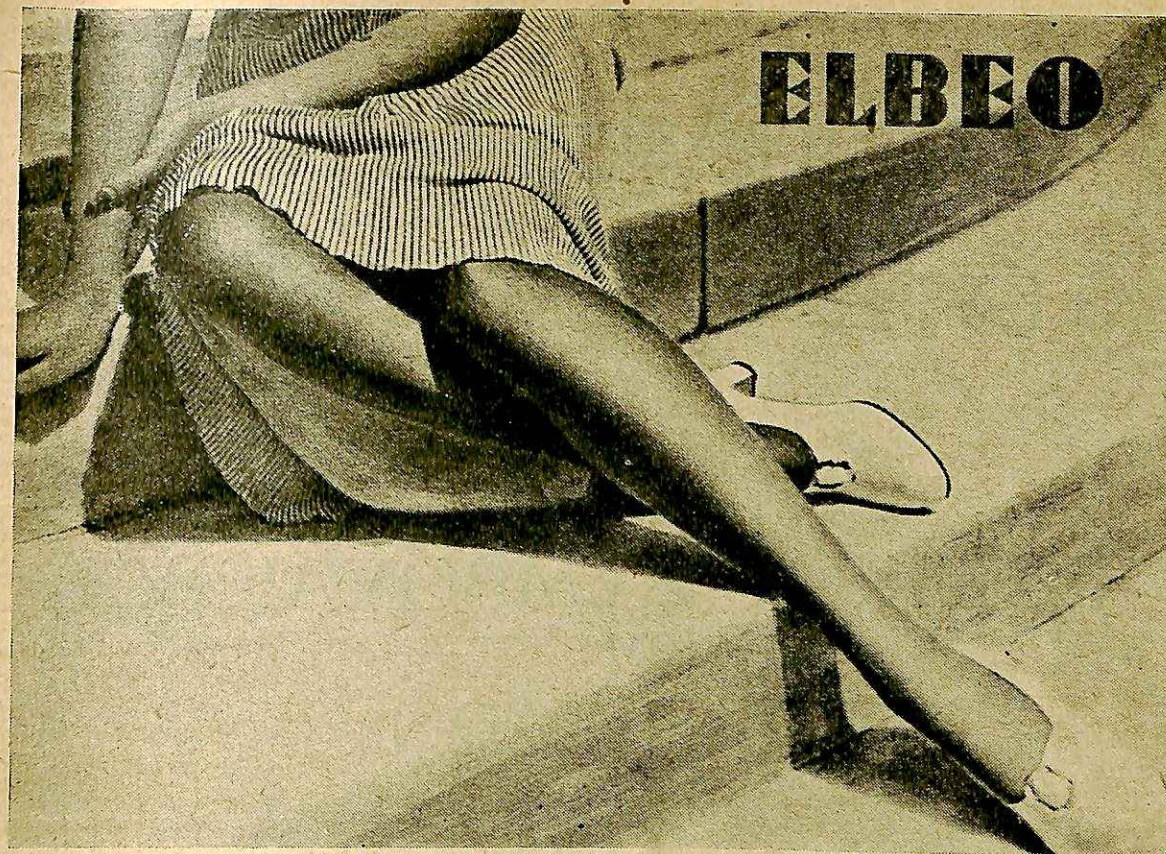
ΡΑΠΤΕΤΕ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΑΚΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΑΧΕΩΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΗΡΑ ΣΙΓΓΕΡ

Ἐφαρμόζεται με μίαν βίδα εἰς οἰανδήποτε ραπτομηχανήν. Παρέχεται
ΔΩΡΕΑΝ πρὸς δοκιμὴν ἐπὶ 8 ΗΜΕΡΑΣ.

ΔΩΡΕΑΝ διδασκαλία κεντημάτων καὶ διαφόρων Ποικιλμάτων με τὸν ΜΑΛΛΟΡΑ-
ΦΕΑ ΣΙΓΓΕΡ καθὼς καὶ κοπτικῆς με ΙΧΝΑΡΙΑ ΣΙΓΓΕΡ δι' ἑσωτερικὰ καὶ ἑξωτε-
ρικὰ φορέματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδων.

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΠΡΟΙ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥ **OREODONT** ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Ἡ καλύτερα κάλτσα γιὰ τὸν καλύτερο κόσμον
Πυκναὶ περιπάτου καὶ διαφανεῖς ἀνάποδες βραδυνές

Calottes ALPHA. Εὐρωπαϊκαὶ εἰς ὠραιότατα σχέδια
καὶ στερεωτάτης ποιότητος.

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα
εἰς τιμὰς ἀπολύτως ὠρισμένας.

Ἀποθήκη χονδρικῆς πωλήσεως

ΣΙΛΚΑ

Ἀνώνυμος Ἑταιρία Γενικοῦ Ἐμπορίου

Μητροπόλεως 44—46

Ἀριθ. Τηλεφ. 25.401

ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΤΟΥ
ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ὁδὸς Ἀλεξάνδρου Σούτσου 26

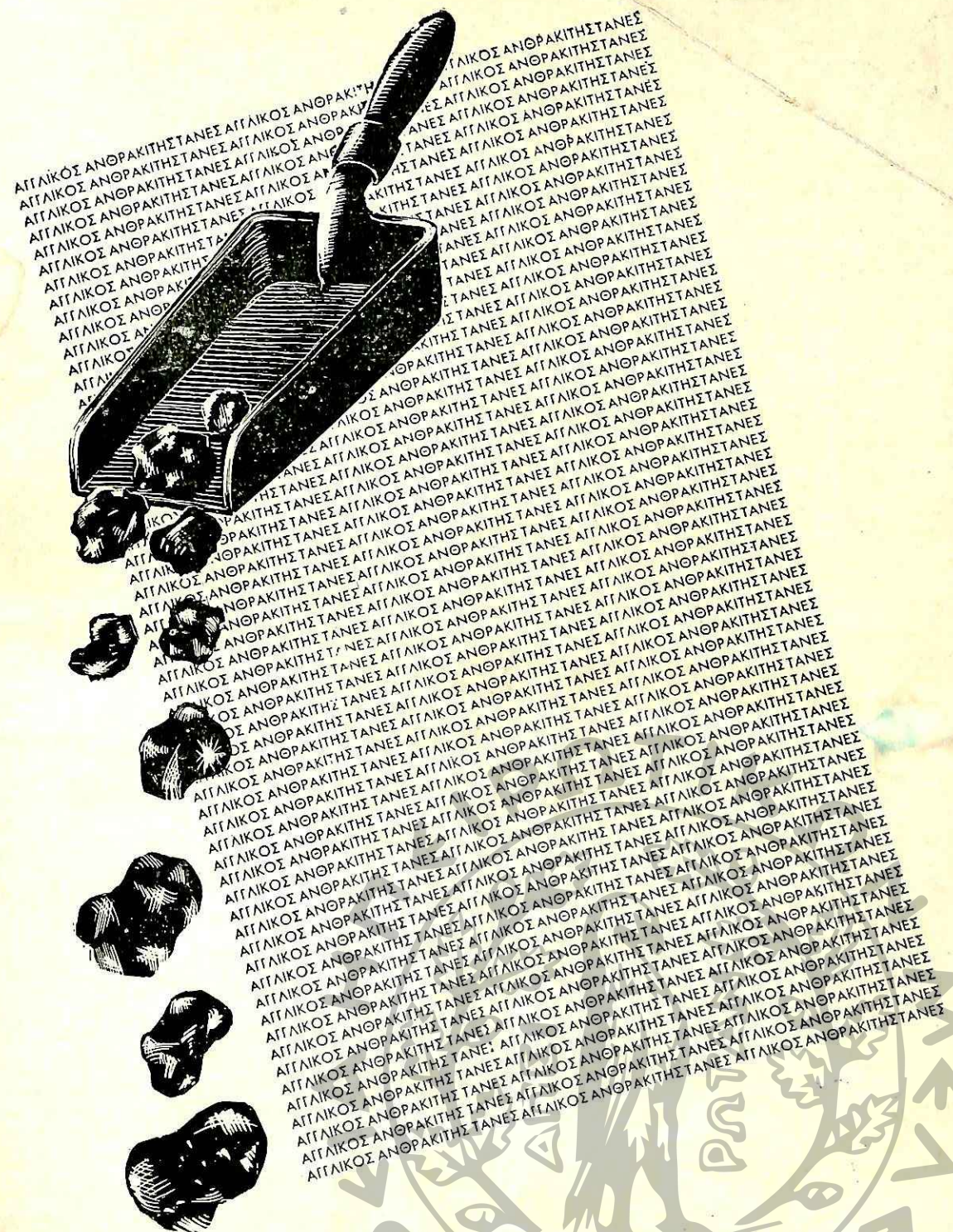
Ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην

ῥαι 4 1/2—6 1/2 μ. μ.

Πλὴν τοῦ Σαββάτου

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

ΦΩΝΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΙΔΡΥΤΗΣ
1841

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 1.205.000.000

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (ΤΗ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1938), 10.471.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:

» Εν Αγίω Νικόλαω (Κρήτης)	» Εν Θήρα	» Εν Μεσσήνη
» Αργινίω	» Ιθάκη	» Μιτυλήνη
» Αγυιά	» Ιστιαία	» Ναυπάκτω
» Αθήναις:	» Ιωαννίνους	» Ναυπλίω
» εν δδω Μητροπόλεως θ	» Καβάλλα	» Νιγρίτη
» » Καλλιθέα	» Καλάβρυτοις	» Ξάνθη
» » Νέα Ίωνία	» Καλάμαις	» Όρεστιάδι
» » Παγκρατίω	» Καλαμπάκω	» Παξοίς
» Αιγίω	» Καρδίτση	» Παπάδω (Μυτιλήνης)
» Αλεξανδρουπόλει	» Καρλοβασίω (Σάμου)	» Πάτραις
» Αλμυρῶ	» Καρπενησίω	» Πειραιεῖ
» Αμαλιάδι	» Καρναῖς ("Άγιον Όρος)	» Πλωμαρίω (Μυτιλήνης)
» Αμυνταίω	» Καστοριά	» Ρόδο
» Αμφικλεία	» Κατερίνη	» Ποταμῶ
» Αμφίσση	» Κερκύρα	» Πρεβέζη
» Αρσινόη	» Κιάτι	» Πύλω
» Αρσινόη	» Κιλκίς	» Πύργω
» Αιταλάντη	» Κοζάνη	» Ρεθύμνη (Κρήτης)
» Βερροία	» Κομοτινή	» Σέρραϊς
» Βόλω	» Κόρινθω	» Σητεία (Κρήτης)
» Γρεβενοῖς	» Κυθήροις	» Σκιάθω
» Γυθείω	» Κύμη	» Σουφλίον
» Δημητσάνη	» Κυπαρισσία	» Σπάρτη
» Διδημοτείχω	» Λαγκαδά	» Σύρω
» Δράμα	» Λαμία	» Τρικκάλους
» Εδέσση	» Λαοίση	» Τριπόλει
» Ελασσώνι	» Λεβαδεία	» Φαρσάλους
» Ελευθερουπόλει	» Λευκάδι	» Φλωρίνη
» Ζακύνθω	» Λήμνω	» Χαλκίδι
» Ηρακλείω (Κρήτης)	» Λιμένα Βαθέως (Σάμου)	» Χανίοις (Κρήτης)
» Θεσσαλονίκη	» Μεγαλουπολει	» Χίω
» Θήβαις	» Μεσολογγίω	

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΧΩΡΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

HELLENIC BANK TRUST COMPANY NEW YORK 139 William Street

Ίδρυται εις τής Έθνικης Τραπεζης τής Ελλάδος, συμφώνως με τους νόμους τής Πολιτείας τής Νέας Υόρκης, προς εξυπηρέτησιν των εν Αμερικη Έλλήνων

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΑ \$ 1.350.000